

Miguel plaval pokojem a rukou harpunoval rybu...

* * *

william s. burroughs

nahý oběd

ÚVOD

PROHLÁŠENÍ: SVĚDECTVÍ O CHOROBE

Z Choroby jsem se probral ve věku čtyřiceti pěti let, klidný, tichý, duševně zdravý a celkem v pořádku až na ochablá játra a vzhled vypůjčeného těla společný všem, kteří Chorobu přežijí... Většina z nich si delirium podrobně nepamatuje. Já jsem si zřejmě dělal o něm i o chorobě podrobné zápisy. Vůbec si totiž nepamatuji, že bych někdy tyto poznámky, jež byly nyní vydány pod názvem Nahý oběd, psal. Titul navrhl Jack Kerouac. Až do mého současného uzdravení jsem vůbec nechápal, co tento název vlastně znamená. Je v něm přesně to, co vypovídají slova: NAHÝ oběd - zmrazená chvíle, kdy každý vidí, co je na konci každé vidličky.

Chorobou je míněna drogová závislost a já byl narkomanem patnáct let. Když říkám narkomanem, myslím tím závislost na tvrdých drogách (obecné označení pro opium či jeho deriváty, včetně všech syntetik od demerolu po palfium). Drogou jsem užíval v mnoha podobách: morfium, heroin, delaudid, eukodal, pantopon, diocid, diosan, opium, demerol, dolophin, palfium. Kouřil jsem ji, jedl a šňupal, píchal si ji do žíly, svalu pod kůži, zasunoval do konečníku. Jehla není důležitá. Ať už drogu kouříte, šňupete nebo si ji strkáte do zadku, výsledek je stále stejný: závislost. Pokud mluvím o závislosti, nemám tím na mysli kif, marihuanu, libovolné úpravy hašiše, mezkalin, Bannisteriu Caapi, LSD6, posvátné muchomůrky či jakoukoli jinou drogu ze skupiny halucinogenů... Neexistuje žádný důkaz, že by užívání libovolného halucinogenu vedlo k fyzické závislosti. Jejich účinek je fyziologicky protikladný účinkům tvrdých drog. Politováníhodný zmatek mezi oběma skupinami povstal díky horlivosti amerických i jiných oddělení pro boj s narkotiky.

Během patnácti let závislostí jsem pochopil přesný způsob, jakým drogový virus operuje. Drogová pyramida, kdy lidé na jedné úrovni požírají ty pod sebou (není náhodou, že drogová elita je vždy vypasená a narkomani z ulice vždy vyhublí), stoupá přímo k vrcholu, či vrcholům, neboť takových pyramid, živících se na lidech celého světa, je mnoho a všechny jsou zbudovány na základních principech monopolu:

1. Nikdy nedávej nic zadarmo.
2. Nikdy nedávej víc, než musíš (vždy vystihni chvíli, kdy je kupující vyhládlý a pokaždé ho nech čekat).
3. Pokud je to možné, vždy si ber všechno zpátky.

Překupníkovi se všechno vrátí. Aby si udržel lidskou podobu, potřebuje narkoman drogu stále víc a víc... uplácí Opičáka fetování.

Droga je druhem monopolu a posedlosti. Narkoman nečinně přihlíží, zatímco ho jeho fetišské nohy nesou po naváděcím paprsku drogy přímo k dalšímu relapsu. Droga je kvantitativně a přesně změřitelná. Čím více tvrdé drogy berete, tím méně máte, a čím více máte, tím víc berete. Všechny halucinogenní drogy jsou těmi, kteří je užívají, považovány za posvátné - existují peyotové kulty a kulty bannisterie, kulty hašiše a muchomůrkové kulty - posvátné mexické muchomůrky umožňují člověku spatřit Boha - nikdo ale ještě nenaznačil či netvrdil, že by tvrdá droga byla nějak posvátná. Žádné opiové kulty nejsou. Opium je stejně profánní a kvantitativní jako peníze. Slyšel jsem, že v Indii existovala kdysi blahodárná látka, která nevytvářela návyk. Říkali jí soma a bývala zobrazována jako překrásná modrá přílivová vlna. Kdyby soma vůbec někdy existovala, určitě by se hned vynořil nějaký Překupník, který by ji plnil do lahví, monopolizoval a udělal z ní onu naprosto obyčejnou starodávnou DROGU.

Droga je ideálním produktem... nepřekonatelným zbožím. Není potřeba nějak smlouvat. Klient se připlazí stokou a bude žádonit, aby si mohl trochu koupit... Obchodník s drogou neprodává svůj produkt konzumentovi on prodává konzumenta svému produktu. Předmět svého obchodování nevylepšuje ani nezjednodušuje. Degraduje a zjednodušuje svého zákazníka. Vyplácí mužstvo drogou.

Droga v sobě nese základní vzorec viru zla: Algebru potřeby. Tváří zla je vždy tvář absolutní potřeby. Narkoman je člověk s absolutní potřebou drogy. Za určitou četností už potřeba nezná žádné hranice či kontrolu. Slovy absolutní potřeby: Vy byste to neudělali? Ano, udělali. Lhali byste, podváděli, udávali své přátele, kradli, prostě cokoli, jen abyste uspokojili svou potřebu. Jinak byste totiž byli ve stavu absolutního oslabení z abstinenčních příznaků, ve stavu absolutní posedlosti, ne v pozici, kdy byste se mohli chovat nějak jinak. Narkomané jsou nemocní lidé, kteří se nemohou chovat jinak, než se chovají. Pes nakažený vzteklinou nemůže dělat nic jiného než kousat. Zaujmout pokrytecký postoj nemá vůbec žádný význam, pokud ovšem není vaším záměrem udržet drogový virus v chodu. A droga je velký byznys. Vzpomínám si, jak jsem v Mexiku hovořil s jedním Američanem, který pracoval v Komisi pro aftózu. Šest stovek měsíčně plus výdaje:

Jak dlouho bude ta epidemie ještě trvat? vyzvídal jsem.

Tak dlouho, jak se nám ji podaří udržet... No a... možná, že aftóza vypukne i v Jižní Americe, pronesl zasněně.

Pokud chcete změnit či zničit pyramidu čísel, které jsou v nějaké periodické relaci, změníte nebo odstraníte číslo na dně. Pokud chceme zničit drogovou pyramidu, musíme začít se základem pyramidy: narkomanem z ulice a přestat donkichotsky útočit na ty lepší nahoře, jak se říká, protože každý z nich je okamžitě nahraditelný. Narkoman z ulice, který musí mít drogu, aby mohl vůbec žít, je v celé té drogové rovnici jediným nenahraditelným faktorem. Až nebudou žádní fetišci, kteří by si drogu kupovali, nebude ani obchod s drogou. Dokud ale existuje potřeba drogy, vždy se najde někdo, kdo ji nabídne a prodá.

Narkomany lze buďto léčit, nebo je dát, jako třeba nosiče tyfu, do karantény a za minimálního dohledu jim povolit jisté množství morfinu. Jestliže se tak stane, celá drogová pyramida světa se zhroutí. Pokud vím, je Anglie jedinou zemí, která tuto metodu uplatňuje. Mají tam asi pět set narkomanů v karanténě. Až tihle narkomané vymřou a až dojde k objevu prostředků, které sice tiší bolest, ale nepůsobí jako drogy, bude drogový virus pro další generaci uzavřenou kapitolou, jako třeba neštovice - stane se z něj lékařská kuriozita.

Vakcína, jež dokáže vykázat drogový virus do obšancované minulosti, již existuje. Jedná se o apomorfin, objevený anglickým lékařem, jehož jméno musím prozatím zamlčet, než dostanu svolení jej jmenovat a citovat z jeho knih, ve kterých zachycuje třicet let svých zkušeností z apomorfinové léčby narkomanů a alkoholiků. Sloučenina apomorfin vzniká vařením morfinu v kyselině solné.

Apomorfin, který nemá žádné narkotické či bolest tišící účinky, byl po mnoho let užíván pouze jako emetikum, vyvolávající v případech otrav dávení. Působí přímo na centrum dávení v zadním mozku.

Tuto vakcínu jsem objevil až na samém konci drogové cesty. Žil jsem v jednom pokoji v domorodé čtvrti Tangeru. Rok jsem se nekoupal ani si neměnil šaty a jen si každou hodinu vrážel jehlu do šlachovitého šedého strnulého masa konečné závislosti. Nikdy jsem neuklízěl ani neutíral prach. Prázdné krabice od ampulí a odpadky se vršily až ke stropu. Světlo i vodu mi pro neplacení dávno odpojili. Nedělal jsem vůbec nic. Dokázal jsem se osm hodin dívat na špičku své boty. K činnosti jsem se vyburcoval pouze, když docházely přesýpací hodiny drogy. Když přišel nějaký přítel na návštěvu což se dělo zřídka, protože kdo, či co zde ještě vlastně k navštívení zůstalo - jenom jsem seděl a bylo mi úplně jedno, že vstoupil do mého zorného pole - šedé projekční plochy, stále prázdnější a nezřetelnější. Pokud by na místě zemřel, dál bych tam seděl, zíral na své boty a čekal, až mu budu moci prošacovat kapsy. Vy byste to neudělali? Drogy jsem totiž neměl nikdy dost - nikdo nemá. Třicet gránů morfinu denně a stále to nestačilo. A dlouhá čekání před lékárnou. Zdržení je v drogovém byznysu pravidlem. Překupník nechodí nikdy včas. Narkoman je tak stále nanovo poučován o tom, co se stane, pokud si nenakoupí svou dávku drogy. Dej sem prachy nebo táhni. A můj návyk náhle začal narůstat. Čtyřicet, šedesát gránů denně. A pořád to ještě nebylo dost. A já už neměl čím platit.

Stál jsem s šekem v ruce a uvědomil si, že je poslední. Příštím letadlem jsem odletěl do Londýna. Lékař mi vysvětlil, že apomorfin působí na zadní mozek, reguluje metabolismus a normalizuje proudění krve takovým způsobem, že je enzymový systém závislosti v průběhu čtyř či pěti dnů zlikvidován. Jakmile je zadní mozek regulován, lze apomorfin vysadit a nasadit ho opět pouze v případě relapsu. (Kvůli rozšoupnutí by si apomorfin nikdo nevzal. Nebyl zaznamenán ani jeden případ závislosti na apomorfinu.) Souhlasil jsem, že se podrobím léčbě a přihlásil se v soukromém sanatoriu. Po prvních dvacet čtyři hodin jsem byl doslova šílený a paranoidní, jako mnoho narkomanů při tvrdém a bolestném odvykání. Toto delirium zahnało intenzivní, dvacet čtyři hodin trvající podávání apomorfinu. Doktor mi pak ukázal tabulku. Dostával jsem nepatrné dávky morfinu, jež by pravděpodobně nemohly zdůvodnit absenci tvrdších abstinčních syndromů, jako jsou křeče v žaludku a nohách, horečka a můj speciální příznak, Studený Žár, jako by ohromný roj včel pokrýval tělo třeně mentolem. Každý narkoman má svůj zvláštní příznak, který se vymyká jakékoli kontrole. V rovnici odvykání zůstával chybějící faktor - tím faktorem mohl být pouze apomorfin.

Viděl jsem, že apomorfinová léčba opravdu funguje. Když jsem soukromé sanatorium po osmi dnech opouštěl, normálně jsem jedl i spal. Celé dva dny jsem vydržel bez jakékoli drogy - dvanáctiletý rekord. Za několik měsíců u mě došlo následkem bolesti a nemoci k relapsu. Další apomorfinová kúra mě během tohoto psaní udržela ve stavu, kdy jsem drogu nepotřeboval.

Apomorfinová kúra se od jiných metod léčby kvalitativně liší. Zkusil jsem je všechny. Rychlou redukci, pomalou redukci, kortizon, antihistaminika, léčbu spánkem, tolserol, rezerpin. Žádná nevydržela déle, než se naskytla první příležitost k relapsu. Mohu se vši rozhodností prohlásit, že dokud jsem se nepodrobil apomorfinové léčbě, nebyl jsem metabolicky vyléčen. Zdrucující statistika relapsů z Léčebny závislostí v Lexingtonu vedla mnoho lékařů k názoru, že závislost není léčitelná. V Lexingtonu používají redukční dolophinovou kúra, a pokud vím, apomorfin nikdy nezkusili. Tato metoda léčby byla ve skutečnosti naopak z velké části přehlížena. Nebyl podniknut žádný výzkum apomorfinového vzorce či jeho syntetik. Bezpochyby by bylo možné vyvinout látky padesátkrát účinnější, a vedlejší účinek dávení by se přitom dal eliminovat.

Apomorfin je metabolický a psychický regulátor, který lze poté, co vykonal svou práci, vysadit. Svět je zaplaven trankvilizéry a povzbuzujícími prostředky, ale

tomuto jedinečnému regulátoru nebyla věnována pozornost. Žádná z velkých farmaceutických společností nepodnikla výzkumy. Podotýkám, že výzkum obměn apomorphinu a jejich syntéza by otevřely nové pole působnosti, sahající daleko za problém závislosti.

Proti vakcíně neštovic vystoupila halasná a šílená skupina antivakcinistů. Není pochyb, že až jím bude drogový virus ustřelen od zadnice, rozlehne se od zainteresovaných či pomatených jedinců vřískání protestu. Droga je velký byznys; vždy existují nějakí ztřeštěnci a operátoři. Nemusí jím být povoleno, aby se míchali do základní a nezbytné práce při očkování a karanténování. Drogový virus představuje v současném světě veřejný zdravotní problém číslo jedna.

Jelikož se Nahý oběd zabývá právě tímto zdravotním problémem, je nutně brutální, obscénní a nechutný. Choroba se často skládá z odpudivých detailů, které nejsou pro slabé žaludky.

Jisté pasáže knihy, které byly označeny za pornografické, byly psány jako traktát proti trestu smrti ve stylu Swiftova Skromného návrhu (The Modest Proposal). Mají odhalit nejvyšší trest jako brutální, obscénní a nechutný anachronismus, čímž je. Jako je oběd vždy nahý. Pokud se civilizované země hodlají navrátit k druidským rituálům věšení v posvátném háji či chlemtat s Aztéky krev a krmit své bohy krví lidských obětí, nechť vidí, co vlastně jedí a pijí. Ať vidí, co je na konci té dlouhé novinové lžice.

Téměř jsem dokončil pokračování Nahého oběda. Matematické rozšíření Algebry potřeby mimo rámec drogového viru. Přestože existuje mnoho různých forem závislosti, jsem přesvědčen, že všechny podléhají základním zákonům. Heiderbergovými slovy: Tento svět sice nemusí být nejlepší ze všech možných světů, může se ale ukázat jako jeden z nejjednodušších. Pokud ovšem člověk prohlédne a pochopí.

Post scriptum... Vy ne?

Mám-li mluvit osobně, protože pokud člověk mluví nějak jinak, mohli bychom se stejně tak dobře začít poohlížet po Protoplazmickém tatkovci či Mateřské buňce... Nechci Už Slyšet Žádný Starý Utahaný Fetácký Řečičky A Bláboly... To samé, už milionkrát a víckrát vyřčené a přitom nemá vůbec smysl cokoliv říkat, protože ve světě drogy se Vůbec NIC Neděje.

Jedinou omluvou pro tuhle utahanou cestu smrti je VYSAZENÍ - když je obvod drogy rozpojen pro neplacení, drogová kůže umírá na nedostatek drogy a předávkování času a Stará kůže zapomněla hru s kůžemi, jež zjednodušuje cestu do úkrytu drogy, tak jak už to kůže umí... Stav naprostého obnažení je uspíšen, když si Odvykající narkoman nemůže vybrat nic jiného než to, aby viděl, cítil a naslouchal... Dejte si pozor na auta...

Je jasné, že droga je Kulka - Opia - Postrkovaná - Kolem - Světa - Poutí - Vašeho - Nosu. Vyložene pro Skaraby - nemožná kupa drogových sraček. A jako takoví se hlase k likvidaci. Už mě unavuje se na to koukat.

Fetáci pořád něco brblají o Chladu, jak tomu říkají, ohrnují si límce černých kabátů a pevně se drží za chřadnoucí šíje... čistý fetácký kec. Feták nechce, aby mu bylo teplo, chce být Chladný - Chladnější STUDENÝ. Chlad chce stejně jako Svou Drogu - NE VENKU, kde mu vůbec nedělá dobře, ale UVNITŘ, takže pak může posedávat se ztuhlou páteří jako zamrzlý hydraulický píst... jeho metabolismus se blíží Absolutní NULE. KONEČNÍ narkomané často chodí po dva měsíce na stranu bez jediného pohybu vnitřností a jejich střeva jsou plná usedlých srůstů - Vy

ne? - což vyžaduje zákrok vykrajovačem jablek či jeho chirurgickým ekvivalentem... Takový už je život ve Staré ledárně. Proč se motat kolem a ztrácet ČAS?

Pane, Uvnitř je Místo Ještě pro Jednoho.

Některé entity jedou v termodynamických rozšupech. Objevily termodynamiku... Vy ne?

A někteří z nás jedou v Odlišných vzrušeních a to je pak venku na veřejnosti, a takhle chci vidět, co jím a vise versa mutatis mutandis, podle okolností. Billův Pokoj s Nahým obědem... Vstupte rovnou... Dobré pro mladé i staré, člověka i zvíře. Není nad trochu hadího oleje, namazat kolečka a rozjet show ve stopách heráku. Na které jste straně? Zmra-zenová hydraulika? Nebo se tu chcete trochu porozhlídnout s Upřímným Billem?

Takže takový je Světový zdravotní problém, o němž jsem v článku hovořil. Vyhlídka Před Nami, Přátelé MOJI. Slyším snad reptání o nějaké osobní a zaujaté břitvě a o nějakém švorcovém blábolení šmíry z venkovské ligy, co je o něm známý, že objevil Podraz? Vy byste to neudělali? Břitva patřila muži jménem Occam a nebyl to zrovna sběratel jizev. Ludwiga Wittgensteina Tractatus Logico Philosophicus: Pokud není tvrzení NUTNÉ, NEMÁ SMYSL a jeho VÝZNAM se blíží NULE.

Co je vlastně ještě ZBYTEČNĚJŠÍ než droga, pokud ji Nepotřebujete?

Odpověď: Feťáci - pokud ovšem v DROZE NEJEDETE.

Řeknu vám, chlapci, vyslechl jsem kousek nějakého unaveného rozhovoru, ale to staré termodynamické ZPOMALENÍ drogy nemůže žádná jiná PRACOVNÍ SKUPINA přiblížit. A teď váš heroinista téměř nic neříká a to mohu snést. Ale váš Kuřák Opia je mnohem aktivnější, pokud má ovšem ještě svůj stan a Lampu... a možná 7-9-10 upoutaných na lůžko a jako přezimující hadi udržujících teplotu na Úrovni konverzace: Jak nízko jsou ty ostatní feťáci, zatímco My - MY máme tenhle stan a tuhle lampu a tenhle stan a tuhle lampu a tenhle stan a pohodu a teplo v něm, pohodu a teplo, pohodu a V NĚM a pohodu a VENKU JE ZIMA... ZIMA JE VENKU, kde žroutí odpadků a hoši s jehlou nevydrží ani dva járy, ne, stěží šest měsíců, ty trosky okolo nevydržejí a nemaj v sobě ani kouska klasy... Ale MY SI TU SEDÍME a DÁVKU nikdy nezvětšíme... nikdy - nikdy si nevezmeme víc - nikdy - jenom DNESKA VEČER - je to výjimka, ZVLÁŠTNÍ PŘÍLEŽITOST, se všema těma žroutama zbytků a hošama s jehlama, co sou tam venku v tý kaltně... A my to nikdy nejíme, nikdy, nikdy, nikdy to nejíme... Promiňte mi, prosím, zatímco se vydám na výlet ke Zdroji kapek života, které mají všichni v kapse, a k opiovým kapslím zasunutým do zadku v gumovém prstu s Rodinnými Šperky a ostatními sračkami.

Pane, uvnitř je místo ještě pro jednoho.

Jasně, když ta deska začne znovu dokola už po bilióntý světelný rok a pásek se nikdy nezmění, tak my ne - feťáci podnikneme drastickou akci a lidé se oddělí od hošů Drogy.

Jediný způsob jak se proti tomu hrůznému ne s Charybdou... Bude na tebe
 hodná, mladej... Cukrátko a cigarety.

Mám za sebou patnáct let v tom stanu. Mimo a zpátky a pryč a uvnitř a PRYČ. Nad a mimo. Takže naslouchejte Starému Strýčkovi Billovi Burroughsovi, co objevil Burroughsův trik s regulací počítačky na Principu hydraulického pístu, protože nezáleží na tom, jak mačkáte páku, výsledek je pro dané souřadnice vždycky stejný. Tomuhle jsem se naučil brzy... vy byste to neudělali?

Paregoričtí miláckové světa, spojte se. Vyjma našich Překupníků nemáme co ztratit. A ONI NEJSOU POTŘEBNÍ.

Poohlédněte se, POOHLÉDNĚTE SE podél té drogové cesty, než se po ní vydáte a přidáte se ke Špatné Partě...

Slovo chytrému.

WILLIAM S. BURROUGHS

william seward burroughs

nahý oběd

Cítím, jak se venku poldové stahují, uvědomují si ty jejich šachy, jak nasazují ty své ďábelské práskače a spokojeně si pobrukují nad lžičkou a kapátkem, které jsem odhodil na Washington Square; přeskakuju turniket a po železných schodech dvě patra dolů, abych chytil áčko ven z města... Mladý, dobře vypadající nakrátko ostříhaný teplouš jak z Harvardu, typ reklamního úředníka, mi podržel dveře. Zjevně jsem to, co si představuje pod pojmem osobnost. Znáte přeci ty typky, co se znají s barmany a taxikáři, baví se o správných řízcích a o Dodgers a výčepákovi U Nedicka tykají. Normální blbec. A právě v tu chvíli ten narkotický fízl v bílém nepromokavém plášti (představte si, že někoho sledujete v bílém trenčkotu - nejspíš chtěl vypadat jako buzík) dorazil na nástupiště. Úplně ho slyším, jak pronáší, v levé ruce moje nádobíčko a pravou na bouchače: Tak se mi, kámo, zdá, že ti něco upadlo.

Ale podzemka se rozjela.

Tak pa, chlupé! halekám a hraju teploušovi laciné divadýlko. Dívám se mu do očí, pořádně si prohlížím bílé zuby, floridský bronz, dvěstědolarový vlněný oblek, fajnovou košili od Brooksů a jako rekvizitu The News. Čtu jediné Little Abnera.

Slušňák, co chce vypadat jako správný odvaz... Mluví o mařeně, čas od času si i zapálí a vždycky jí má trochu po ruce, aby mohl nabídnout rozmařilým hollywoodským typům.

Díky, mladej, začínám, teda vidím, že seš náš člověk. Obličeje se rozzáří přiblblým růžovým výrazem, jako hrací automat.

Položil mě, to teda jó, pokračuju nevrle. Přisunul jsem se k němu blíž a položil mu na rukáv svoje hnusné fetácké prsty. A nás pokrevní bráchy v jedný a tý samý hnusný jehle. Mezi náma, teda můžu ti říct, že ten je akorát tak zralej na horkou ránu. (Poznámka: Jedná se o tabletku otrávené drogy, která se prodává narkomanovi za účelem likvidace. Často ji dostávají udavači. Horká rána obvykle obsahuje strychnin, protože chutná i vypadá jako heroin.)

Už si někdy viděl horkou ránu, mladej? Viděl sem jednou ve Philly, jak jí chytnul Pajdavej. Namontovali sme mu do pokoje průhledný zrcadlo, přesně jako maj v bordelech, a za podívání sme vybírali dvacku. Nestačil ani vytáhnout jehlu z ruky. Když je rána dobrá, tak nestíhají. Takhle je pak najdou, kapátko plný sražený krve visí z modrý ruky. Teda ten jeho výraz, když to dostal - mladej, teda to byla šňupačka...

Pamatuju se, jak sme pozdějc jezdili s Bdělým, to byl ten nejlepší chmaták v celý branži. To bylo v Chi... Sjížděli sme buzíky v Lincolnově parku. Nó, a jednou večer se Bdělej přihasil na štrych v kovbojských botách, ocvokovaný černý vestě samý stříbro a s lasem přes rameno...

Tak sem mu teda řek: Co je to s tebou? Už ti hrabe?

A von se na mě jenom podíval a ucedil: Vem to do ruky, cizince, a tasil starej rezavej šestiraňák a už sem si to mastil Lincolnovým parkem a kulky mi hvízdaly vokolo uší. A než ho poldové lízli, tak stačil pověsit tři bukvice. Teda, Bdělej si to svý jméno dovopravdicky zasloužil...

Všim sis už někdy, kolik výrazů přebíraj basmani vod teploušů? Třeba kapíruješ, když dáváš někomu na vědomí, že vám jde vo to samý?

Ber jí!

Číhej Paregorik Kida, jak sjíždí toho hajzla! Chtivej Bobr to do něj valí moc zvostra.

Kotě Baťa (dostal tuhle přezdívku, protože vobíral v krámech s botama fetišisty) říká: Udělej to hejlovi s prckrémem a vrátí se a bude kňučet, že chce eště. Když si Kotě vyčihne obět; hned začne ztěžka voddechovat. Oteče v obličejí a rty mu zbrunátněj, jako když přijde Eskymák do tepla. A pak se pomalu a zvolna blíží k hejlovi a opatrně ho prohledává a omakává těma svejma prstama shnilý ektoplazmy.

Bulík má upřimnej pohled malýho chlapce, prozařuje ho jako modrej neón. Jako kdyby sestoupil přímo z obálky Saturday Evening Post se šňůrou vranek a naložil se rovnou do fetu. Jeho obětí nikdy neremcaj a fízlové i práskači ho maj opravdu na jehle. Jednoho dne to ale začalo jít s Malym Modráčkem z kopce a z toho, co z něj leze, by se poblil i saniták vod pohotovosti. Bulík se z toho nakonec zcvoknul, lítá prázdnějma automatama a stanicema podzemky a ječí: Vrat se, cucíne!! Vrat se!! a leze za tím svým hošou až do East River, mezi kondomy a šlupky vod pomerančů, mozaikou vznášejících se novin, do tichýho černýho bahna s gangsterama, zalitejma do betonu, a pistolema převálcovanejma na placku, aby unikly pátravejm prstům chtivejch balistickejch expertů.

A ten teplouš si myslí: To je ale makáč! Už abych o něm moh říct klukům U Clarka. Je to sběratel osobností a klidně by si nechal líbit, kdyby mu Joe Gould předvedl svoje číslo s rackem. Takže ho stáhnu o dvacku a dám si s ním schůzku, abych mu prodal nějakou trávičku, jak tomu říká, a přitom si myslím: Šoupnu tomu blbcovi ketnip. (Poznámka: Když se zapálí, voní ketnip, který se prodává jako stimulant pro kočky, jako marihuana. Často ho podstrkují nepozorným či nepoučeným kupcům.)

No, uzavřel jsem a poklepal si na zápěstí, povinnost volá. Jak řek jeden soudce druhýmu: Buď spravedlivej, a když už nemůžeš bejt spravedlivej, tak halt dělej, jak myslíš.

Vrazím do automatu a je tam Bill Gains, zachumlaný do cizího kabátu vypadá jako bankéř z roku 1910 s parézou, a ošumělý a nápadný Starouš Bart se dloube ukoptěnými prsty v dortíku a září nad tím svinstvem. Nahoře ve městě jsem měl nějaké odběratele, o které se staral Bill, a Bart znal pár starých vykopávek ještě z dob, kdy se kouřilo opium, přízračné domovníky, šedé jak popel, strašidelné vrátné, zametající pomalými stařeckými pohyby zaprášené chodby, chrchlající a plivající za svítání, poznamenaných abstinencií příznaky, astmatické přechovávače kradených věcí, zašité v ústraní v hogofogo hotýlcích, Růžu Pantoponku, starou madam z Peorie, stoické čínské číšníky, na kterých není nikdy poznat, jak zle jim z nedostatku drogy je. Bart je obcházel svou starou fetáckou chůzí, trpělivý, opatrný a pomalý, vždy upustil do jejich bezkrevných dlaní pár hodin tepla.

Jednou jsem s ním byl na obchůzce, jen tak z hecu. Znáte to, jak, pokud jde o jídlo, ztrácejí staří lidé jakýkoli pocit studu, a když to vidíte, je vám z toho

na zvracení? To samé platí i pro staré narkomany a drogu. Jak ji uvidí, začnou plácát nesmysly a vřískat. Tečou jim sliny po bradě, kručí jim v žaludku a zatímco si ji připravují, melou se jim všechny vnitřnosti v peristaltických křečích a zdání slušnosti, jež je halí jako kůže, se rozplývá, přímo byste čekali, že z nich v příští chvíli vyprskne pořádný chrchel protoplazmy a drogu pozře. Opravdu pěkně nechutná podívaná.

Hm, mí hoši budou jednou taky takoví, pomyslel jsem si filozoficky. Není ten život podivnej?

Takže zase zpátky do města, přes Sheridan Square Station, to kdyby ten fízl číhal na záchodku. Jak už jsem řekl, nemohlo to trvat dlouho. Věděl jsem, že po mně jdou, zařikávají mě, provádějí ta svá zlá policajtská kouzla a věší si v Leavenworthu moje loutky. Miku, do týhle už nemá cveka ty jehly cpát.

Slyšel jsem, že Chapina takhle dostali, loutkou. Ten starý eunušský fízl prostě jenom dřepěl na okrsku ve sklepě a ve dne v noci všel jeho loutku, rok za rokem. A když se Chapin v Connecticutu oběsil, najdou tohohle starého čmuchala se zlámaným vazem.

Spadnut ze schodů, tvrdí. Však to dobře znáte, ty jejich staré policajtské kydy.

Fetování je celé obklopeno kouzly a tabu, prokletími a amulety. V Mexico City jsem byl schopen najít spojku pomocí radaru. Touhle ulicí ne, příští, doprava... teď doleva. A zase doprava, a je tam, stará bezzubá ženská tvář a zamžené vyhaslé oči.

Vím, že se překupník poflakuje kolem a brouká si nějakou melodii a každý, kdo kolem něj projde, si jí píská také. Je tak šedý, přízračný a anonymní, že ho prostě nevidí a myslí si, že je ta melodie z jejich vlastní hlavy. A tak kunčofti přicházejí se Smiles, Im in the Mood for Love nebo s They Say Were Too Young to Go Steady, podle toho, jaká písnička ten den frčí. Někdy můžete vidět tak možná padesát chorobně ječících fetáků, všichni vypadají jako krysy, jak mizí za hochem s harmonikou, a na rákosové podložce sedí Muž, takhle se totiž říká překupníkům, a háže labutím chléb, tlustý loudavý teplouš venčí kolem Východní Padesáté svého afghánského chrta, starý ochlasta močí na pilíř nadzemky, radikální židovský student rozdává na Washington Square letáky, léčitel stromů, krysař, buzík od reklamy U Nedicka, co tyká výčepákovi. Světová síť narkomanů, naladěná na struně zatuchlého spermatu, podvazují si v zařízených pokojích žíly, klepou se za jiter, kdy je jim zle z nedostatku drogy. (Starí kasaři nasávají v zadní místnosti čínské prádelny černý kouř a Melancholy Baby umírá na předávkování časem nebo na vysazení dechu při abstinenci). V Jemenu, Paříži, New Orleansu, Mexico City a Istanbulu - třesou se pod pneumatickými kladivy a parními rypadly, jeden na druhého vřiskají fetácké kletby, které nikdo z nás nikdy neslyšel, a Muž se vyklonil z projíždějícího parního válce a herák pro mě byl v sudu s térem. (Poznámka: Istanbul je v přestavbě a probíhají tam rozsáhlé demolice, zvláště ve špinavých nuzných čtvrtích narkomanů. V Istanbulu je víc konzumentů heroinu než v celém NYC.) Žijící i mrtví, zesláblí z abstinčních příznaků nebo naládovaní a klimbající, propadlí drogám, přestali s nimi, anebo v tom zase jedou, objevují se dobře naladěni drogou a Spojka se krmí na Dolores Street, Mexico D. F. čínou, dloube v bufetu do dortíku, prohnal se Exchange Place se štvoucí smečkou Lidí v patách. (Poznámka: Lidi je neworleánský slangový výraz pro poldy od narkotik.)

Starý Číňan nabírá do rezavé plechovky vodu z řeky a zapíjí fetácký mor, tvrdý a černý jako uhlí. (Poznámka: Fetácký mor je popel z vykouřeného opia.)

Dobře, poldové tedy mají mou lžičku a kapátko a já vím, že se napojí na mou frekvenci, vedení tím slepým práskačem, známým jako Vilda Talíř. Vilda měl ústa kulatá jako talíř, lemovaná jemnými ježatými černými chlupy. Oslepl z toho, jak si píchal do bulvy, nos i patro měl rozežrané od šňupání háčka, heroinu, celé

tělo měl jednu jizvu, tvrdé a vyschlé jako kus dřeva. Těmi ústy teď mohl jíst jenom samé sračky, občas zakolísá na dlouhé tubě ektoplazmy a tápe po tichém kmotočtu drogy. Jde po mých stopách celým městem, do pokojů, které jsem již opustil, a poldové pak vpadnou k nějakým novomanželům ze Sioux Falls.

Tak jó, Lee!! Odepni si už ksakru toho prcáka a přestaň se s ním ohánět a rovnou ustřelí tomu maníkovi ocas. Vilík se teď dostává do varu a vždy za tmy ho můžete venku slyšet (pracuje jenom v noci), jak kvičí, a cítit to hrozivě chvatné nutkání slepých hledajících úst. Pokaždé, když jdou někoho zatknout, Vilík se úplně přestane ovládat a vyhryzne ústy díru přímo do dveří. Kdyby tam nebyli policajti, aby ho klackem drželi zkrátka, vycucnul by hned šťávu z každého feťáka, kterého uštval.

Věděl jsem, že na mě nasadili Talíře, všichni to vědí. A když už se i mí zákazníci dostávají do úzkých: Nutěj mě za drogy do všech možnejch hroznejch pohlavních styků, mohl bych tak akorát dát ulicí pusu na rozloučenou.

Takže se dobře zásobíme háčkem, kupujeme ojetý Studebaker a mizíme na Západ.

Bdělej to hrál na schízu:

Stál jsem takle vedle sebe a prstama ducha se jako snažil zabránit těm věšením... Já jsem duch a chci to, co každěj duch - tělo - po tý dlouhý době, co jsem se pohyboval uličkama prostoru bez vůně, kde není žádnéj život, jenom ten nijakej bezbarvej zápach smrti... Nikdo nemůže dýchat a cítí to v růžovejch záhybech páteře, propletený krystalovým soplem, sračkou času a černými masovými filtry na krev.

Stál ve stínu protáhlé soudní místnosti, tvář rozervanou jako přetržený film rozkošemi a touhami larválních orgánů, hýbajících se ve váhavém ektoplazmickém mase vysazení drogy (deset dní na suchu, v době Prvního slyšení), mase, jež zmizí při prvním tichém doteku drogy.

Viděl jsem to na vlastní oči, během deseti minut šlo pět kilo dolů, stál tam se stříkačkou v jedné ruce, druhou si přidržoval kalhoty, a jeho vyděděné maso planulo s chladnou žlutou aureolou, hotelový pokoj v New Yorku... na nočním stolku nastláno krabičkami od bonbónů, ze tří popelníků se valily vajgly, mozaika probdělých nocí a náhlých chutí na jídlo, které na feťáka přicházejí, když se zbavuje návyku a pečuje o své dětské maso...

Bdělej je stíhán Federálním soudem pro lynčování a končí ve Federálním blázinci, speciálně zařízeném na kontrolu duchů: přesný a střízlivý dopad věcí... umyvadlo... dveře... toaleta... mříže... tam jsou oni... tohle je to... všechny vazby přerušeny... dál už není nic... Slepá ulička... A Slepá ulička ve všech tvářích...

Fyzické změny byly zpočátku pomalé, ale pak se jako umounění hejhulové dostávaly do popředí, propadaly ochablou tkání a smývaly lidské rysy... v jeho stavu absolutní temnoty se z úst a očí stává jeden orgán, který chňape vpřed, a cvaká průsvitnými zuby... žádný orgán ale není konstantní, ať už se to týká funkce či umístění... všude pučí pohlavní orgány... konečníky se rozvírají, defekují a uzavírají... celý organismus mění barvu a konzistenci v bleskových uspořádáních...

Bulík se stal kvůli svým atakům, jak tomu říká, sociální přítěží. Oběť v Něk začínala nabývat vrchu a to je rachot, který nedokáže nikdo uklidnit; za Philly

vyráží, aby oblafnut hlídkový vůz, ale policajtům stačí jediný pohled na jeho tvář a všechny nás sbalí.

Sedmdesát dva hodin a pak pět zvadlých fetišů s námi v jedné cele. Nechci před těmi vyhládlými kriminálníky vytahovat ukrytou drogu, takže je potřeba manévrovat a uplatit bachaře, než máme celu sami pro sebe.

Prozíraví fetišáci, říká se jim veverky, mívají pro případ zatčení vždy něco ulito. Pokaždé, když si píchnu, nechám ukápnout do kapsičky u vesty pár kapek, podšívka je pak drogou celá tuhá. V botě jsem měl plastické kapátko a v opasku zavírací špendlík. Víte přece, jak bývá správný postup s kapátkem a špendlíkem popisován: Chopila se zavíracího špendlíku, pokrytého zatvrdlou krví a rzí, a vyhloubila ve své noze veliký otvor, jenž se zdál být vychlípený jako nějaká obscénní podebraná ústa, čekající na nepopsatelný pohlavní styk s kapátkem, jež nyní vhroužila do rozevřených úst, až ho vůbec nebylo vidět. Ale její odporná zelektrizovaná potřeba (hlad hmyzu v suchých krajích) kapátko někde v hloubi masa zpustošeného stehna (vypadalo spíše jako plakát o půdní erozi) zlomila. Proč by si z toho ale měla dělat hlavu? Ani se neobtěžovala, aby odstranila střepy skla, hleděla na svou zkrvavenou kyčel chladnými prázdnými očima obchodníka s masem. Proč by se měla starat o atomovou bombu, o štenice, pojištění proti rakovině a o pojišťovnu Přátelské finance, jež jenom čekají, aby si znovu přivlastnily její provinilé tělo... Sladké sny, Růžo Pantoponko.

Je to skutečný výstup, sevřete trochu masa na noze a špendlíkem do něj rychlým vbodnutím uděláte otvor. Pak přiložíte kapátko, přes otvor, ne do něj, a napájíte jej roztokem, pomalu a opatrně, aby po stranách nic nevystříklo ven... Když jsem chytil Bulíka za stehno, maso se vyboulo jako vosk a zůstalo tak být, a v díře pomalu mokvala kapka hnisu. A ještě nikdy jsem se nedotkl tak chladného těla, jako bylo Bulíkovo tehdy ve Philly...

Rozhodl jsem se ho zbavit, i kdyby to měla být dusivka. (Jedná se o venkovský zvyk z Anglie, kterým se zbavovali těch rodinných příslušníků, kteří byli buď upoutáni na lůžko, nebo přestárlí. Takto postižená rodina uspořádá dusivku, při které hosté navrší na starou přítěž matrace, vyšplhají na ně a pořádně se namažou.) Bulík je skvrnou na celé branži a zasloužil by si vyvést do zpičarských uliček světa. (To je zvyk z Afriky. Hodnostář, známý jako vyvaděč, má za úkol brát s sebou do džungle staré osoby a nechat je tam.)

Z Bulíkových záchvatů se stala naprostá samozřejmost. Jak se jen objevil, poldové, vrátní, psi i sekretářky se hned vztekali a vrčeli. Blondatý Bůh propadl nedostižné a odpuzující mrzkosti. Kriminálníci se nemění, ale hroutí a tříští - exploze hmoty v chladném mezihvězdném prostoru, mizí v kosmickém prachu a zanechávají po sobě prázdné tělo. Zlodějické světa, je jeden Hejl, kterého nemůžete nikdy převézt: Obět Uvnitř Vás...

Opustil jsem Bulíka na rohu, špinavé chudinské baráky z červených cihel až k nebi pod neustálým přívalem sazí. Jdu natuknout jednoho doktora, co tady znám. Hned jsem zpátky i s tím dobrým čistým lékařským emkem... Ne, ty počkáš tady nechci, aby si tě očíhnul. Jedno jak dlouho, Bulíku, čekej tady na mě, přesně tam na rohu. Sbohem, Bulíku, sbohem, hošane... Kam asi jdou, když zmizí a zanechají po sobě tělo?

Chicago: neviditelná hierarchie odřených Taliánů, zápach atrofovaných gangsterů, na North a Halsteadu do vás vrazí pozemský přízrak, na Ciceru, v Lincolnově parku, žebrák snů, minulost, vpádající do přítomnosti, zatuchlé kouzlo hracích automatů a hospod u silnice.

A stále hlouběji, do Nitra: ohromné plochy rozparcelované půdy, televizní antény k nesmyslnému nebi. V životuvzdorných domcích sedí na mladých a vysávají i to málo z toho, co nepotlačili. Pouze mladí něco přinášejí, a ani ti nejsou mladí moc dlouho. (Bary v East St. Louis prochází mrtvá hranice ještě z dob říčních

parníků.) Illinois a Missouri, miasma stavitelů mohyl, otrocké vzývání Zdroje potravy, kruté a ošklivé slavnosti, bezvýchodná hrůza Stonožčího boha sahá od Moundville až k měsíčním pouštím pobřežního Peru.

Amerika vůbec není mladá země: byla stará, špinavá a plná špatnosti už dávno před osadníky i před Indiány. Zlo v ní neustále vyčkává.

A znovu policajti: ulízaní poldové s univerzitním vzděláním, vycvičení, zakřiknutí mluvkové, elektronické oči zvažují vaše zavazadla, vůz, oděv i tvář; popletení velkoměstští fyzlové, měkce mluvící venkovští šerifové s čímsi černým a hrozivým ve starých očích barvy vybledlé šedé flanelové košile...

A znovu a znovu starosti s autem: v St. Louis jsme vyměnili Studebakera 1942 (měl vestavěnou nějakou technickou závadu, stejně jako Bulík) za starou limuzínu Packard, přehřívala se a stěží jsme dorazili do Kansas City, koupili Forda, který se ale ukázal být žroutem oleje, naložili všechno na džíp, ale přetížili jsme ho (nehodí se moc pro jízdu na dálnici) - a něco jsme v něm spálili, drkotali jsme ještě kus, a vrátili se zpátky ke starému Fordu V-8. Když se někam chcete dostat, tuhle mašinu prostě neutaháte, ať už žere olej nebo ne.

A U.S. nuda se kolem nás stahuje tak jako žádná jiná na světě, horší než Andy, vysokohorská města, chladný vítr z pohlednicových hor, vzduch řídký jako smrt v hrdle, říční města Ekvádoru a malárie; šedá jako droga pod černým stetsonem, brokovnice předovky, supi klofající po blátivých ulicích - a to, co vás zarazí, když vystoupíte v Malmö ve Švédsku z parníku (chlást je na parníku bez cla), z vás okamžitě všechno to levné pitivo bez cla vyžene a pěkně vás hned srazí k zemi: odvrácené pohledy a hřbitov ve středu města (každé město ve Švédsku je nejspíš postavené kolem hřbitova) a odpoledne není do čeho píchnout, ani bar nebo kino, vykouril jsem poslední špetku tangerské trávy a rozhodl: K.E., hned si zase vlezem zpátky na ten parník.

Není tam ale ta U.S. otrava. Nemůžete ji spatřit a nevíte, odkud se vlastně bere. Představte si třeba jeden z těch koktejlových salónek na konci předměstské ulice - každý blok domů má svůj vlastní bar a dragstór a trh a krám s lihovinami. Vejdete, a hned vás to praští. Odkud se to ale bere?

Není to ani z výčepáka, z hostů, z okrajů lemování barových židliček z krémového plastiku, ani z bledých neónů. Dokonce to není ani z TV.

Naše návyky v té nudě rostly, stejně tak jako si vás zpracuje kokain, abyste předcházeli jeho nedostatku. A do toho nám začala docházet droga. Takže jsme teď v tomhle městě, kde není ani špetka heráku, čistě jenom o sirupu proti kašli. Vyzvraceli jsme ho a jeli dál a dál, chladný jarní vítr svištěl tou starou vraksnou kolem našich tetelících se a potlících se těl sužovaných abstinence, bylo nám zima, jako pokaždé, když z vás vyprchává droga... Dál tou oholenou krajinou, mrtví pásovci na silnici a supi nad močálem a nad holými kmeny cypřišů. Motely se stěnami obloženými dřevotřískou, s plynovými kamínky a tenkými růžovými příkrývkami.

Potulní podvodníci na dně a prolhaní hadráci už všechny doktory v Texasu vypálili...

Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by to nezkoušel u louisianského doktora. Státní zákon o drogách.

Nakonec jsme dorazili do Houstonu, kde znám jednoho lékárníka. Nebyl jsem tady sice pět let, ale podíval se na mě, přejel mě jediným dlouhým pohledem a jenom pokývl a řekl: Počkej tam na rohu...

Takže jsem si sedl, dal si šálek kávy a za chvíli se objevil, přisedl si a povídá: Tak co bys chtěl? Litř PG a sto nembíček.

Kývne: Vrať se za půl hodiny.

Když přijdu, podá mi balíček a povídá: Dělá to patnáct dolarů... Buď opatrný.

Píchat si PG je hrozný problém, nejdříve musíte vypálit všechn alkohol, pak vymrazit kafr a nasát tu hnědou tekutinu kapátkem - musíte si píchat do žíly, jinak si přivodíte absces, a obvykle s ním nakonec stejně skončíte, bez ohledu na to, kam si pícháte. Nejlepší je vypít ho s vrtáky, jak se říká Nembutalu... Nalili jsme to všechno do láhve od pernodu a vyrazili na New Orleans, podél měňavých jezer a oranžových záblesků hořícího plynu, močálů a hromad odpadků; mezi rozbitými láhvemi a plechovkami se plazí aligátoři, neónové arabesky motelů, poflakující se pasáci ječí z ostrůvků smetí sprostárny na projíždějící auta...

New Orleans je mrtvá galerie. Jdeme kolem Exchange Place, dýcháme PG a okamžitě nacházíme Muže. Je to malé hnízdo a poldové vždycky ví, kdo zrovna prodává, takže si řekne, do prdele, o co tady teda vlastně jde, a prodává každému. Zásobíme se heroinem a vyrážíme zpátky stejnou cestou do Mexika.

Zpět přes Lake Charles, mrtvou zemí dolarových automatů, jižním koncem Texasu; šerifové, zabíjející černochoy, si nás prohlízejí a kontrolují papíry od auta. Jakmile překročíte mexické hranice, hned z vás něco spadne, krajina vás najednou udeří, přímo, mezi krajinou a vámi není náhle nic, poušť, hory a supi jako malé kroužící tečky, a to všechno ostatní, tak blízko, že můžete slyšet, jak křídla protínají vzduch (suše nakřáplý zvuk), a když něco zahlédnou, spustí se z modrého nebe, z toho krvavě modrého nekonečného nebe Mexika, do černé soutěsky... Jeli jsme celou noc a zrána jsme dorazili na teplé zamlžené místo, kde bylo slyšet štěkot psů a tekoucí vodu.

Thomas a Charlie, řekl jsem. Co?

Tak se jmenuje tohle město. Na úrovni moře. Odsud se teď pošplháme tři kiláky rovnou nahoru. Píchnul jsem si a šel spát na zadní sedadlo. Byla dobrý řidič. Dá se to poznat už podle toho, jak chytí volant.

Mexico City, ve kterém sedí Lupita jako nějaká aztécká bohyně Země a rozděluje svoje malé papírky s mizerným svinstvem.

Prodávání je ještě větší návyk než konzumování, tvrdí Lupita. Překupníci, kteří neberou drogy, mají zase návyk na kontakt, a toho se nemůžete nikdy zbavit. Tajní ho mají také. Třeba Kupec Bradley. Nejlepší agent přes narkotika v celé branži.

Každý by si ho ztotožnil s drogou. (Poznámka: V tom smyslu, že by ho tak odhadoval nebo bral.) Tím chci říct, že může jít k překupníkovi a hned na místě nakoupit. Je tak anonymní, šedý a přízračný, že si ho překupník vůbec nezapamatuje. Takže zametá jednoho za druhým....

Kupec ale začíná stále víc a víc vypadat jako fetišák. Nemůže chlastat. Nepostaví se mu. Vypadávají mu zuby. (Stejně jako přicházejí těhotné ženy o zuby, když v sobě živí vetřelce, ztrácejí fetišáci své žluté tesáky, když vykrmují svůj návyk.) V jednom kuse cumlá cukrátku. Nejradši má značku Baby Ruth. Je vám z toho úplně šoufl, když ho vidíte, jak furt cucá ty své bombóny, oklepal se jeden polda.

Kupec na sebe bere zlověstnou, šedozelenou barvu. Ve skutečnosti si jeho tělo samo vyrábí vlastní drogu nebo její ekvivalent. Kupec má stálý přísun. Dalo by se říci, že má Muže v sobě. Nebo si to aspoň myslí. Já se prostě zavřu ve své cimře, tvrdí. Seru na ně, na všechny. Měkouši na obou stranách. Já jsem jedinej dokonalej chlap v celý týhle branži.

Ale i na něj přicházejí chutě a prohánějí se mu jako silný černý víchř kostmi. Takže si vyslídí mladého fetišáka a dá mu prachy, aby mu podržel.

Ach jó, tak dobře, rezignuje hoch. No a co teda po mně vlastně jako chcete?

Chci se jenom tak k tobě mačkat a šlehnout si. Brrr... No, tak teda jó... Ale proč to ksakru nemůžu dělat normálně, jako lidi, né?

Později sedí chlapec s dvěma kolegy ve Waldorfu a dloube se v dortíku. Teda něco tak nechutného sem ještě nikdá nedělal, ulevuje si. Nějak tak celý změknuł jako cucek sulcu a celého mě takhle hnusně obemknuł. A potom celý zvlhnuł, jak kdyby vod nějakýho zelenýho slizu. Tak si teda myslím, že to asi takhle nějak eklově vytek... Málem mi z toho zelenýho svinstva jeblo, a smrděl při tom jako nějaká stará shnilá antilopa.

No jo, a stejně je to skorem zadara.

Chlapec rezignovaně povzdychne: Jó, myslím, že si člověk zvykne na všechno. Zějtra s ním mám zase spicha.

Kupcova závislost je stále těžší a těžší. Každou půlhodinu se potřebuje znovu dobít. Někdy křižuje mezi okrsky a podplácí dozorce, aby ho pustili do cely s narkomany. Dostává se do stadia, kdy už ho žádné množství kontaktu nedokáže nafetovat. V té chvíli dostává předvolání od Přednasty okrsku:

Bradley, vaše chování vyvolalo jisté pověsti a já kvůli vám doufám, že to jsou pouhé klepy - tak nevýslovně nechutné, že... mám na mysli Caesarovu manželku... ehm... to znamená, že oddělení musí být mimo jakékoli podezření... přirozeně mimo taková podezření, která jste zřejmě vyvolal. Kazíte dobré jméno celé branže. Očekáváme vaši okamžitou výpověď.

Kupec se vrhá na podlahu a plazi se k P. O. Né, šéfi ku, néé... Oddělení je jediným smyslem mého života.

Líbá P. O. ruku, strká si jeho prsty do úst (P. O. musí cítit jeho bezzubé dásně) a nařiká, že přišel ve službě o zuby. Prosím vás, pane šéf. Budu vám utírat zadek, budu vám prát vaše špinavé kondomy, s šůviksem na nose budu pucovat boty...

Opravdu, to už nemůže být nic ohavnějšího! Copak nemáte žádnou hrdost? Musím vám říci, že k vám cítím výrazný odpor. Myslím, že je ve vás, no, něco shnilého, zapácháte jako hromada kompostu. Dává si před tvář navoněný kapesník. Musím vás požádat, abyste ihned opustil tuto kancelář.

Udělám všechno, šéfe, úplně všechno. Jeho zohyzděná zelená tvář se rozšklebí v hrozný úsměv. Jsem pořád ještě mladej, šéfe, a když mi vzkypí krev, tak mám pořádnou páru.

P. O. dává do kapesníku a ochablou rukou ukazuje ke dveřím. Kupec se zvedá a zasněně hledí na P. O. Jeho tělo se začíná sklánět jako proutkařova virgule. Vlní se vpřed...

Ne! Ne! ječí P. O.

Mlask... mlask mlask. O hodinu později nacházejí Kupce, jak naládovaný klímbá v křesle P. O. Ten zmizel beze stop.

Soudce: Vše nasvědčuje tomu, že jste nějakým nepopsatelným způsobem éch... vstřelil Přednostu okrsku. Naneštěstí nejsou žádné důkazy. Doporučoval bych, abyste byl uzavřen nebo přesněji, zkracen v nějakém zařízení, pro člověka vašeho

kalibru ale o žádném takovém nevím. S neochotou musím bohužel nařídít vaše propuštění.

Tohohle by měli držet v akváriu, cedí policista, který ho zatkl.

Kupec šíří hrůzu celou branží. Ztrácejí se feťáci i agenti. Vypouští podobně jako vampýr nosatý narkotický pach, zatuchlou zelenou mlhu, jež jeho oběti zanestetizuje a činí je v jeho obchvacující přítomnosti zcela bezmocné. A jakmile se nafetuje, zaleze na několik dní jako nacpaný hroznýš královský. Nakonec ho přistihnou při trávení Zplnomocněnce pro otázku drog a je zničen plamenometem - ohledací soud prohlásil, že všechna tato opatření byla naprosto oprávněná, neboť Kupec ztratil svou

lidskou příslušnost a následkem toho byl tvorem bez nějakého druhového zařazení a hrozbou narkotickému průmyslu na všech úrovních.

V Mexiku spočívá trik v tom, najít nějakého místního narkomana se státním předpisem, na který může každý měsíc dostat určité množství drogy. Naším Mužem byl Starouš Ike, který strávil většinu života ve Státech.

Teda jezdil sem s Irene Kellyovou, a vona byla teda jako prostitutka. A v Butte, to jako v Montáně, tak tam na ní přišly koksácký halušky a lítala po hotelu a ječela, že jí pronásledují čínský poldové s řeznickejma sekerama. Znal sem teda jednoho poldu v Chicagu, co šňupal koks, nó a ten dycky vytek v krystalech, v modrejch krystalech. A jednou mu teda jehlo v palici a von začal řvát, že po něm dou federálové a hnál se tou uličkou a pak vrazil hlavu do první popelnice. A já mu teda povídám: Co si to ksakru myslíš, že děláš? a von řek: Zmiz nebo tě vodprásknu. Sem moc dobře skovanej.

Na ten recept dostaneme nějaké káčko. Šlehni si ho přímo do žíly, synku. Úplně to cítíte v nose i v krku, jak se do vás dostává, čistý a chladivý, a pak nával čiré rozkoše, prožene se rovnou celým mozkiem a rozpálí všechny kokainové spoje. Hlava se vám otřásá bílými explozemi. Po deseti minutách ale chcete další ránu... šli byste kvůli tomu přes celé město. Když si ale nemůžete píchnout káčko, najíte se, jdete spát a na všechno zapomenete.

Je to chuť mozku samotného, potřeba bez citu a nějakého těla, potřeba pozemského přízraku, zatuchlá ektoplazma, zametená starým feťákem, kašlajícím a chrchlajícím v abstákovém ránu.

Jednou se ráno probudíte, dáte si prdák, kokain s morfinem napůl, a pod kůží ucítíte mravenčení. Do dveří se vám nahnou poldové z roku 1890 s černými kníry, budou se naklánět okny dovnitř a na rtech budou mít výrazně vytlačené modré služební odznaky. Feťáci budou za zpěvu muslimské pohřební písně pochodovat vaším pokojem, ponosou tělo Billa Gainse a stigmata jeho vpichů budou měkce zářit modrým plamenem. Rázní schizofreničtí detektivové budou číchat k vašemu nočníku.

To jsou koksácké halušky a děsy... Zase si sedněte, uklidněte se a píchněte si pořádnou dávku armádního emka.

Den mrtvých: dostal jsem chutě na sladké a našemu malému Willovi jsem snědl cukrovou lebku. Plakal a já musel jít pro novou. Šel jsem kolem koktejlového salónku, kde zrovna odpráskli bukmejka, co bral sázky na Jai-lai.

V Cuernavace, nebo to bylo v Taxco? se Jane potkává s pasákem, který hrál na trombón, a mizí v oblaku marihuanového kouře. Pasák je jedním z těch machrů, co

blbnou s vibracemi a s dietou což mu slouží k tomu, aby nutil ženské pohlaví baštit všechny tyhle sračky a tím ho degradoval. Neustále šířil svoje teorie... klidně byl schopen holku vyzkoušet a hrozit jí, že se s ní hned rozejde, pokud si nezapamatuje jeho nejnonější výpad proti logice a obrazu člověka.

Heleď, holka. Je to přece jenom pro tebe. Když to ale nekapíruješ, tak s tím halt nemůžu nic dělat. Byl rituálním kuřákem trávy, a co se týkalo drog, byl velice puritánský, jak už ostatně někteří kuřáci mařeny bývají. Prohlašoval, že mu travka umožňuje kontakt s modrými supragravitačními poli. Na všechno měl nějakou teorii: jaký druh spodního prádla je zdravý, kdy pít vodu a jak si utírat zadek. Měl blyštivě rudou tvář a rozpláclý měkký nos, červená očička, která se vždy rozzářila, když uviděl nějakou buchtičku, a pak zase pohasla, když pohlédl na něco jiného. Jeho hodně široká ramena vypadala deformovaně. Choval se, jako kdyby ostatní muži neexistovali, a pokud byl v restauraci nebo v obchodě mužský personál, vyřizovaly jeho objednávky ženy. A žádný Muž nikdy nevskočil do jeho zpustlého, tajného místěčka.

Takže pomlouvá drogy a sám přitom jede v marjáně. Dám si tři prásky, Jane na něj pohlédla a její tělo celé zkrystalizovalo. Vyskočil jsem, zařval: Mám strach! a vyřítit se z domu. V malé hospůdce jsem vypil pivo - mozaika mříží, výsledků kopané a plakátů na býčí zápasy - a počkal na bus do města.

O rok později jsem se v Tangeru dozvěděl, že je mrtvá.

BENWAY

Mám za úkol získat doktora Benwaye pro Islam Inc.

Doktor Benway byl povolán jako poradce do Republiky Freeland, místa, zasvěceného volné lásce a nepřetržitému koupání. Její občané jsou pěkně upravení, spolupracují, jsou čestní, tolerantní a především čistí. Benwayovo povolání ale dává tušit, že za touto hygienickou fasádou není vše tak docela v pořádku: Benway je totiž manipulátor a koordinátor symbolových systémů, expert na všechny fáze výsledků, brainwashing, kontrolu a ovládání. Neviděl jsem ho od té doby, co musel chvatně opustit Annexii, kde měl na starosti T. D. Totální demoralizaci. Benwayovým prvním činem bylo zrušení koncentračních táborů, hromadného zatýkání a používání mučení, ovšem až na určité omezené a zvláštní případy.

Odsuzuji brutalitu, vysvětloval. Není účinná. Na druhé straně ale dává vhodně aplikované špatné zacházení, bez fyzického násilí, vzniknout úzkosti a pocitu zvláštní viny. Je ovšem třeba mít stále na paměti několik pravidel, či spíše základních principů. Subjekt si nesmí nikdy uvědomit, že špatné zacházení je záměrným útokem antihumánního nepřítele na jeho osobní identitu. Musí být naopak zmanipulován tak, aby byl přesvědčen, že potřebuje právě takové zacházení, protože je s ním totiž něco (nikdy není specifikováno co) velice v nepořádku. Nahá potřeba těch, kteří mají návyk na ovládání, musí být zakryta svévolnou a propletenou byrokracií, takže oběť nepřijde se svým nepřítelem do přímého styku.

Každý občan Annexie byl povinen si podat žádost o celé slohy dokumentů a tyto nosit neustále při sobě. Občané mohli být kdykoli zastaveni na ulici; kontrolor, který mohl být střízlivě oblečen, mít různé uniformy nebo často být jen v koupacím úboru nebo pyžamu, někdy, až na služební odznak připnutý na levé bradavce i docela nahý, po ověření každého papíru všechny orazítkoval. Při následující prohlídce mohlo být po občanu požadováno, aby předložil řádně orazítkované papíry z poslední kontrolu. Když ale Kontrolor zastavil větší

skupinu lidí, zkontroloval a orazítkoval dokumenty pouze některým. Ostatní pak mohli být zatčeni, protože neměli řádně orazítkované doklady. Zatčení znamenalo dočasnou vazbu; znamená to, že vězeň byl propuštěn teprve tehdy, až bylo jeho Přísežné prohlášení o vysvětlení, řádně podepsané a orazítkované, potvrzeno - Zastupujícím arbitrem pro vysvětlování. Ježto ale tento úředník do úřadu téměř nedocházel a Přísežná prohlášení o vysvětlení bylo třeba předat osobně, trávili vysvětlující celé týdny a měsíce čekáním po nevytopených kancelářích bez židlí a sociálního zařízení.

Dokumenty, psané mizejícím inkoustem, měly prakticky hodnotu propadlých zastavárenských lístků. Neustále byly vyžadovány nové a nové dokumenty. Občané se v horečné snaze vyhovět nesmyslným termínům štváli od jednoho úřadu k druhému.

Z města byly odstraněny všechny lavičky, všechny, fontány byly odpojeny, veškeré květiny a stromy zničeny. Mohutná siréna na střeše každého činžáku (všichni tu žili v činžácích) houkala každou čtvrt hodinu. Vibrace často vytrásly lidi z postele. Světlomety přejížděly celou noc městem (nikdo neměl povoleno mít rolety, závěsy, žaluzie nebo okenice).

Nikdo se na nikoho nedíval, pro všechny totiž platil přísný zákon proti sexuálnímu či jinému obtěžování, ať už začalo slovně či ne. Všechny kavárny a bary byly uzavřeny. Lihoviny bylo možno získat pouze na zvláštní povolení a takto získaný alkohol nesměl být prodáván, nabízen či nějakým jiným způsobem předáván druhé osobě. Pouhá přítomnost někoho jiného v místnosti byla považována za usvědčující důkaz prima facie konspirace k přenosu lihoviny.

Nikdo neměl povoleno zamykat dveře a policie vlastnila univerzální klíče ke všem místnostem ve městě. Za doprovodu psychika vtrhnou do nějakého bytu a začnou to hledat.

Psychik je přivádí k tomu, co by tak mohl člověk chtít ukrýt: tubu s vazelínou, klystýr, kapesník potřísněný semenem; zbraň, nepovolený alkohol. Pouhé podezření postačovalo k co možná nejvíce ponižujícímu ohledávání nahé osoby, o níž vždy činili posměšné a hanlivé poznámky. Mnoho latentních homosexuálů bylo odvezeno ve svěrací kazajce, když jim předtím podstrčili do zadnice vazelínu. Jako záminku si mohou vzít cokoliv. Utírátko na pero nebo napínák.

A tohle je na co?

To je utírátko na pero. Utírátko na pero, říká. Slyšel jsem.

Řek bych, že už nám to stačí. Tak jdem.

Po několika měsících se občané krčí v koutech jako neurotické kočky.

Samozřejmě, že policie Annexie také používala pochybných agentů, sabotérů a politických deviantů jako na běžícím pásu. Pokud se týče výsledků podezřelých, Benway k tomu řekl asi toto:

Ačkoliv obecně vylučuji používání mučení definuje totiž protivníka a mobilizuje rezistenci hrozba mučením se hodí k tomu, aby v jedinci vyvolala adekvátní pocit bezmoci a vděčnosti k vyšetřovateli za její odstranění. Pokud je subjekt již dostatečně zpracován, aby mohl přijmout potrestání, jež si zasluhuje, lze mučení výhodně uplatnit jako trest. Za tímto účelem jsem vyvinul několik druhů disciplinárních postupů. Jeden z nich je znám jako Centrála. K zubům subjektu jsou připevněny elektrické vrtačky, jež lze kdykoli zapnout; je poučen, že má obsluhovat nějakou centrálu a v závislosti na zvoncích a světlech zapojovat banánky do určitých zdírek. Pokaždé, když udělá chybu, jsou vrtačky na dvacet vteřin zapnuty. Signály se postupně zrychlují, až za možnosti reakčního času. Půlhodina u centrály a subjekt se zhroutí jako přetížený počítač. "

Studium počítačů nám toho o lidském mozku řekne víc, než bychom mohli zjistit pomocí introspektivních metod. Západní člověk se realizuje v různých vymyšlenostech. Už jste si někdy píchli koks přímo do žíly? Zasáhne vás to přímo do mozku a zaktivuje tam spoje čisté rozkoše. Rozkoš z morfinu je naopak v útrobách: Po píchnutí se pohroužíte do sebe. Ale káčko proběhne mozkem jako elektřina a touha po kokainu vychází pouze z mozku, potřeba bez těla i pocitu. Mozek nadopovaný káčkem je jako zběsilý hrací automat, blýskající v elektrickém orgasmu modrými a růžovými světly. Rozkoš z koksu by mohl pociťovat i počítač, první pohyby skrytého hmyzího života. Silná potřeba ale trvá pouze několik hodin; jenom pokud jsou stimulovány káčkové kanály. Samozřejmě by bylo možné tentýž efekt vyvolat i pomocí elektrického proudu, který by aktivoval kokainové kanály...

Kanály se ale po nějaké době opotřebují, stejně jako žíly, a narkoman si musí najít nové. Žíla přijde za nějaký čas k sobě a jejich obratným střídáním může fetišák zvětšit své šance, pokud se mu ovšem z návyku nestane pořádný vypalovák. Když ale odumřou mozkové buňky, dostane se do pěkně nezáviděníhodné situace.

Panoráma nahých idiotů, dřepících na starých kostech, exkrementech a rezavém železe, se v žáru bílého vzrušení rozprostírá až k obzoru. Naprosté ticho - jejich centra řeči jsou zničena - až na praskot jisker a škváření pálicího se masa, jak si k páteři přikládají elektrody. Bílý kouř z hořícího masa visí v nehybném vzduchu. Skupina dětí přivázala jednoho idiota ostnatým drátem ke kůlu, mezi nohama mu zapálili oheň a teď už jen stojí a s bestiální zvědavostí pozorují, jak mu plameny lačně olizují stehna. Jeho tělo sebou v ohni škube ve hmyzí agónii.

Odbočuji, jako ostatně vždycky. Pokud nebudeme mít přesnější znalosti mozkové elektroniky, zůstanou drogy pro vyšetřovatele základním nástrojem při útoku na osobní identitu subjektu. Barbituráfy jsou přirozeně prakticky zbytečné. Každý, koho by bylo možno zlomit těmito prostředky, by podlehl i infantilním metodám, používaným při vyšetřovací praxi v amerických policejních revírech. Scopolamin je často účinný při rozložení rezistence, ale narušuje paměť agent sice může být připraven odhalit svá tajemství, ale buďto si je nebude schopen vybavit, anebo do nich tak zaplete svůj krycí příběh a informace o svém tajném i soukromém životě, že to nebude k rozluštění. Mezkalin, harmalin, LSD, bufotenin a muskarin jsou v mnoha případech úspěšné. Bulbokapnin vyvolává stav blízký se schizofrenické katatonii... byly pozorovány případy mechanické podřízenosti. Bulbokapnin působí na zadní mozek jako sedativum, pravděpodobně totiž vyřazuje z činnosti pohybová centra v hypothalamu. Ostatní drogy, jež vyvolávají experimentální schizofrenii - mezkalin, harmalin, LSD - jsou stimulanty zadního mozku. Při schizofrenii je zadní mozek střídavě stimulován a tlumen. Katatonie je často provázena následným obdobím vzrušení a motorické aktivity, při které blázen lítá po odděleních a všichni s ním mají plné ruce práce. Pacienti se zhoršenou schizofrenií se často odmítají vůbec pohybovat a tráví své životy v posteli. Porucha regulační funkce hypothalamu je indikována jako příčina (kauzální myšlení ale v žádném případě nepřipouští přesný popis metabolických procesů omezení stávajících jazyků) schizofrenie. Střídavé dávky LSD a bulbokapninu - bulbokapnin ještě umocněn kurare - jsou pro vyvolání mechanické podřízenosti nejvhodnější.

Existují ještě jiné procedury. Několikadenním podáváním velkých dávek benzedrinu lze subjektu navodit stav hluboké deprese. Psychózu lze vyvolat buďto značnými a vytrvalými dávkami kokainu či demerolu, nebo náhlým vysazením barbiturátů po předchozím dlouhotrvajícím podávání. Subjektu lze vytvořit návyk na dihydro-oxy-heroin a pak mu drogu vysadit (tato směs by měla být ve vytváření návyku pětikrát účinnější než heroin, a příznaky při vysazení by měly být úměrně tvrdší).

Jsou rozličné psychologické metody, například nucená analýza. Po subjektu je požadováno, aby hodinu denně (v případech, v nichž není čas rozhodujícím

faktorem) volně asocioval. Ale, ale. Nesmíme to, chlapče, vidět tak černě. Říkat o tatínkovi, že je nemrava. Tak si pěkně napochoduj k centrále.

Případ agentky, která zapomněla svou pravou identitu a splynula se svým krycím příběhem - je stále v Anexii jako šmelinářka - mě přivedl k dalšímu triku. Agent je přece vycvičen tak, aby neustálým trváním na svém krycím příběhu popřel svou identitu agenta. Proč tedy nepoužít psychického džudžitsu a nespolupracovat s ním? Vsugerovat mu, že jeho krycí identita je jeho vlastní a že žádnou jinou nemá. Identita agenta se mu tím dostane do podvědomí, tedy mimo jeho kontrolu; a vy ji pak můžete pomocí drog a hypnózy snadno vytáhnout. Tímto trikem můžete udělat z naprosto měšťáckého heterosexuálního občana jasného buzíka... zesílit a podpořit jeho normálně potlačené latentní homosexuální sklony - a současně ho odříznout od kundy a vystavit stimulaci k homosexu. A potom drogy, hypnóza a - Benway mávl měkkým zápěstím.

Mnoho subjektů je naprosto bezbranných vůči sexuálnímu ponížení. Nahota, stimulace afrodisiaky, neustálý dozor, který subjekt obtěžuje, přivádí do rozpaků a zabraňuje mu ulevit si masturbací (noční erekce automaticky zapínají obrovskou elektrickou vibrační sirénu, která ho shodí z postele do studené vody a tím redukuje výskyt polučních snů na minimum). Vybudit kněze hypnózou a oznámit mu, že se mu dostane hypostatického splnutí s Beránkem božím - a pak mu do zadku nasadit starého bujného berana. Po tomhle může Vyšetřovatel získat naprostou hypnotickou kontrolu - subjekt vyteče na zapískání, stačí, aby řekl Sezame, otevři se, a vykadí se na podlahu. Je třeba dodat, že trik se sexuálním ponížením je u jasných homosexuálů kontraindikován. (Tím chci jen říct, ať si každý dává majzla a má neustále na paměti starou partajní linii a zásadu... nikdy přece nevíte, kdo naslouchá). Vzpomínám si na jedno mládě, co jsem měl zpracovaný tak, že se při pohledu na mě posralo. Pak jsem mu umyl zadek a sjel ho. Byla to fakt chuťovka. I jinak to byl docela milý parták. Někdy oběť propukne v chlapecký pláč, protože nemůže zadržet ejakulaci, když ho šoustáš. No, jak jasně vidíš, možnosti jsou v podstatě neomezené, jako vinoucí se cestičky ve velké a krásné zahradě. Akorát jsem začal natukávat tu rozkošnou slupičku, když mě ti blbečci z partaje vyrazili... No, con cosas de la vida.

Dorazil jsem do Svobodné země, která je fakt čistá a neslaná nemastná, bože můj. Benway vede S. P., Středisko převýchovy. Sem tam se u něj zastavím a obligátní: Tak copak se stalo s tím a tím? vypadá asi takhle: Sidi Idriss Bomzák zazpíval u Vysílačů za sérum dlouhověkosti. Není většího blázna nad starýho buzíka. Lester Stroganoff Smuunn - El Hassein - se sám přešaltoval na Lataha, když se snažil zdokonalit P. M. P., Proces mechanické podřízenosti. Mučedník vědy... (Latah je stav, vyskytující se v jihovýchodní Asii. Ačkoliv jsou Latahové jinak duševně zdraví, jakmile je vzbuzena jejich pozornost lusknutím prstů nebo hlasitým zvoláním, napodobují nutkavě každý pohyb. Forma nedobrovolné nutkavé hypnózy. Někdy zraní sami sebe, když se snaží najednou napodobit pohyby několika lidí.)

Jestli jsi tohle atomové tajemství už někdy slyšel, tak mě přeruš... Benwayova tvář si podržuje v záblescích tísňové žárovky svou podobu, ale chvíli co chvíli podléhá nepopsatelně odpornému rýhování či metamorfóze. Chvěje se a probleskuje jako obraz, který se neustále rozostřuje a zaostřuje.

No tak pojď; vybízí mě Benway, provedu tě po S. P. Kráčíme dlouhou bílou chodbou. Benwayův hlas nevniká do mého vědomí z nějakého konkrétního místa... odhmotněný hlas, který je hned hlasitý a jasný, hned zase sotva slyšitelný, jako hudba na větrné ulici.

Izolované skupiny, jako třeba domorodci na Bismarckově souostroví. Nevyskytuje se u nich žádná zjevná homosexualita. Prokletý matriarchát. Všechny matriarcháty jsou antihomosexuální, konformní a nudné. Pokud by ses někdy přichomýtl do nějakého matriarchátu, tak ne abys prchal k nejbližší hranici, jdi pěkně pomalu.

Kdybys totiž utíkal, nějaký frustrovaný, latentně přihřátý polda by tě klidně mohl odprásknout. A to by někdo chtěl v tom bordelu a pohřebišti možností, jako je Západní Evropa a USA, vytvořit předmostí stejnorodosti? Další zasranej matriarchát, Margaret Meadovou nevyjímaje... Mám tu teď trochu problémy. Boj na skalpely s kolegou na operačním sále. A moje asistentka, paviánka, se vrhla na pacienta a roztrhala ho na kusy. Paviáni napadají v ostré hádce vždy tu nejslabší stranu. Je to docela správné. Nikdy totiž nesmíme zapomenout na naše skvělé dědictví po lidoopech. Doktor Browbeck stranil druhé straně. Potratář na penzi, překupník drog (ve skutečnosti byl veterinář), kterého během nedostatku mužských sil znovu povolali do služby. Jasně, doktůrek byl celé ráno zašitý ve špitálské kuchyni, dělal do sester a pokaždé se tam namazal svítiplynem s Klimem - a těsně před operací si ještě dal dvojitou dávku muškátu, aby si posilnil nervy.

(V Anglii, a obzvlášť v Edinburghu nechávají obyvatelé probublávat svítiplyn Klimem - hroznou značkou sušeného mléka, chutnající jako zatuchlá křída - a tím se pak rozšoupnou. Dají všechno do frcu, jenom aby mohli zaplatit účet za plyn, a když jim ho přijdou kvůli neplacení odpojit, jejich nářky můžete slyšet na míle daleko. Když je někomu šoufl z toho, jak to potřebuje, říká: Mám už zase ty cuky nebo Už mi ten sporák zase sedí za hrbem.)

Muškát. Cituji z autorova článku o narkoticích v British Journal of Addiction: Vězni a námořníci se někdy uchylují k muškátu. Polkne se asi polévková lžice a zapije vodou. Výsledek je přibližně podobný marihuaně, s vedlejšími příznaky nauzey a bolesti hlavy. Mezi jihoamerickými Indiány je užívána řada narkotik z čeledi muškátovitých. Obvykle je užívají tak, že šňupají sušenou rostlinu. Šamani konzumují tyto zhoubné látky a přivádí se jimi do konvulzivních stavů. Jejich šubání a mumlání má prý mít prorocký význam.)

Měl jsem kocovinu z yage a nebyl jsem zrovna štont žrát ty Browbeckovy hovadiny. Pořád mlel o tom, že bych měl incizi začít odzadu a ne odpředu, a mrmlal přitom nějaký popletený nesmysly, jako abych si dal bacha a určitě vyříznul žlučník, že by to tutově zasralo celý vnitřnosti. On si snad myslel, že čistí někde na farmě kuřata. Řekl jsem mu, ať si radši zase strčí palici do sporáku, načež on měl tu drzost strčit mi do ruky a já jsem vážně poškodil pacientovu femorální artérii. Krev vychlístla do výšky a oslepila anesteziologa, ten vypálil a lítal po chodbách a ječel. Browbeck se mě snažil nabrat kolenem do slabin, ale mně se podařilo přetnout mu skalpelem podkolenní šlachy. Plazil se po podlaze a bodal mě do nohou. Violet, to je ta moje asistentka, paviání samice - mimochodem, jediná ženská, kterou jsem kdy bral na vědomí -, z toho úplně hráblo. Vylezl jsem si na stůl a pěkně vyrovnal balanc, abych mohl na Browbecka skočit oběma nohama a pořádně ho podupat, když vtom vtrhli do sálu poldové.

Takže se dá říct, že tahle rvačka na operačním sále, nechutná záležitost, jak to nazval starej, byla tou poslední kapkou. Vlčí smečka se stahovala a chtěla zabíjet. Ukřižování, to je to pravé slovo. Samozřejmě, že jsem tu a tam udělal nějakou tu dummheit. Kdo taky ne, žejó. Jednou jsme s anesteziologem vyžrali všechnen éter, pacient nám na to přišel a mě pak přišili, že jsem řezal kokain práškem na čištění hajzlů. Ve skutečnosti to udělala Violet. Ale musel jsem ji přece krýt...

Takže to nakonec skončilo tak, že nás všechny vyrazili z oboru. Nestačilo, že byla Violet doktor bona fide, ani to nebylo kvůli Browbeckovi, i můj diplom byl brán v pochybnost. Ale Violet toho věděla z medicíny víc jak celá klinika Mayo. Měla mimořádnou intuici a velký smysl pro povinnost.

A tak jsem seděl na zadku a diplom byl v hajzlu. Měl jsem se dát na něco jiného? Ne. Medicínu jsem měl prostě v krvi. Podařilo se mi vydělávat na podřadných potratech na záchodcích v podzemce, takže jsem měl prachy na drogy. Dokonce jsem natolik klesnut, že jsem dělal na ulici pasáka těhotným ženám. Určitě to bylo naprosto neetické. Pak jsem ale potkal parádního kluka, Juana Placentu,

Placentového barona. Za války si nahrabal na zmetcích. (Zmetek, zmetané mládě, je podvyvinuté tele, které má ještě placentu, je plné bakterií a obvykle zdravotně i celkově závadné. Tele nelze prodat na jatka, dokud nedosáhlo minimálního věku šesti týdnů. Do té doby je klasifikováno jako zmetek. Obchodování se zmetanými telaty je přísně trestáno.) Takže Juanito měl pod kontrolou celou flotilu obchodních lodí, které registroval jako etiopské, aby se tak vyhnul nepříjemným omezením. Nabídl mi místo lodního doktora na parníku Filiarisis, nejhnusnější lodi, co se kdy plavila po mořích. Jednou rukou jsem operoval, druhou odrážel od pacienta krysy a ze stropu se přitom řinul neustálý přívál škorpiónů a štěnic.

A to chce někdo v téhle ožehavé situaci stejnorodost. Jde to, ale něco to stojí. Mě už ale celý ten plán nudí... A už jsme tady... Ulička vymaštěnců.

Benway črtá rukou ve vzduchu nějaký obrazec a dveře se rozletí. Vcházíme a dveře se opět zavírají. Dlouhý sál, blyštící se nerezavějící ocelí a bílými kachlíkovými podlahami, stěny jsou ze skleněných cihel. Podél jedné stěny postele. Nikdo nekouří, nikdo nečte, nikdo nemluví.

Podívej se na ně zblízka, vybízí mě Benway. Neboj, nikoho se to nedotkne.

Přecházím na druhou stranu a zastavuji se před mužem, který sedí na svém lůžku. Podívám se mu do očí. Naprosto prázdný pohled, nikdo, nic.

Samí INP, říká Benway. Ireverzibilní nervové poškození. Přeliberalizovaní, dalo by se říci... brzda soustavné práci v oboru.

Přejíždím muži rukou před očima.

Ano, potvrzuje Benway, reflexy jim stále ještě zůstaly. Podívej se. Benway vytahuje z kapsy tabulku čokolády, sundává obal a drží ji muži pod nosem. Muž nasává. Čelisti mu začínají pracovat. Rukou dělá chňapavé pohyby. Z úst mu tečou sliny a visí mu z brady v dlouhých nudlích. Kručí mu v žaludku. Celé tělo se začne svíjet v peristaltických stazích. Benway ustupuje o krok zpátky a zvedá čokoládu. Muž padá na kolena, prudce zaklání hlavu a vyje. Benway káže čokoládu do výšky. Muž se po ní vrhá, míjí; plazí se po čtyřech po zemi a slintavě mlaská. Zalézá pod postel, nalézá čokoládu a cpe si ji oběma rukama do pusy.

Bože! Tyhle íčka v sobě nemaj kouska úrovně. Benway volá na asistenta, který sedí na konci sálu a čte si knihu her J. M. Barrieho.

Dejte ty zkurvený íčka někam pryč. Už je toho tak akorát dost. Škodí to turistickému ruchu.

A co s nima mám teda dělat?

Do prdele, jak já to mám vědět? Jsem vědec. Čistý vědec. Prostě je dej pryč. Nechci je tu ani vidět. Jsou jako ten Coleridgeův albatros, nosí jenom smůlu.

A co teda? Kam s nima?

Obvyklým postupem, jako vždycky. Zazvoň na obvodního koordinátora, nebo jak si to vlastně říká... každý týden má nový titul. Pochybuju, že vůbec existuje.

Doktor Benway se zastavuje u dveří a ohlíží se na INP. Naše nezdary, přiznává. No, to už je ŽIVOT.

A vrátí se zpátky?

Nevrátí, jakmile totiž zmizí, tak už se nemůžou vrátit, zpívá měkce Benway. Tenhle sál je docela zajímavý.

Pacienti stojí ve skupinkách, mluví mezi sebou a plivnu na podlahu. Droga se vznáší ve vzduchu jako šedý opar.

Takový obrázek, to hřeje u srdce, září Benway, tihle fetišáci tu postávají a čekají na překupníka. Před šesti měsíci byli všichni schizofrenici. Někteří z nich nevytáhli celé roky paty z postele. A podívej se na ně teď. Během celé své praxe jsem nikdy neviděl schizofrenického narkomana, a fetišáci jsou přitom většinou fyzickým typem schizouše. Když chceš někoho z něčeho vyléčit, najdeš si někoho, kdo to nemá. A kdo to nemá? Fetišáci. Á, mimochodem, v Bolívii je oblast, kde se nevyskytuje žádná psychóza. Opravdu zdravý lidičky, tam v těch kopcích. Rád bych se tam podíval, ještě dřív než to bude zavšivený gramotností, reklamou, TV a podniky pro motoristy, aby vůbec nemuseli vylízat z aut. Udělat si takovou studii, čistě jenom metabolismu: dieta, užívání alkoholu a drog, sex etc. Kdo by se staral o to, co si myslí? Troufám si říct, že si stejně myslí ty samý nesmysly jako všichni ostatní.

Proč nemají fetišáci schizofrenii? Ještě nevím. Schizofrenik dokáže ignorovat pocit hladu, a pokud nedostane najíst, zemře hladu. Nikdo ale nedokáže ignorovat pocity při vysazení heroínu. Sama podstata návyku si vynucuje kontakt.

To je ale jenom jedna stránka věci. Mezkalin, LSD, deteriorovaný adrenalin a harmalin mohou vyvolávat stav podobný schizofrenii. Nej kvalitnější látka se získává z krve schizoušů; schizofrenie je tedy pravděpodobně drogová psychóza. Mají metabolickou spojku, překupníka v sobě, dalo by se říct. (Zájemce odkazují na dodatek.)

Zadní mozek je v konečné fázi schizofrenie neustále utlumen a přední mozek tak nemá téměř smysl, neboť je aktivní pouze v reakci na stimulace zadního mozku.

Morfin vyvolává stimulaci zadního mozku vylučování protilátky, podobné schizoušské substanci. (Všimněte si podobnosti mezi abstinčním syndromem a intoxikací yage nebo LSD.) Konečným výsledkem užívání drogy - to platí zvláště pro návyk na heroin, kdy jsou narkomanovi dostupné velké dávky drogy - je nepřetržitě utlumení zadního mozku a stav velice podobný závěrečnému stádiu schizofrenie: naprostá ztráta afektu, autismus, skutečná absence cerebrální činnosti. Narkoman může strávit osm hodin civěním do zdi. Vše kolem sebe si uvědomuje, ale nemá to pro něj žádný emoční význam a následkem toho ani důležitost. Vzpomínat si na období těžké závislosti je jako přehrávat si magnetofonový záznam událostí, zažitých pouze předním mozkem. Suché popisy vnějších jevů. Šel jsem do obchodu a koupil trochu hnědého cukru. Přišel jsem domů a snědl půlku balení. Píchnul jsem si tři gráry etc. V těchto vzpomínkách naprosto chybí nostalgie. Nicméně jakmile klesne přísun drogy pod normál, tělo ihned zaplaví substance abstinčního syndromu.

Je-li veškerá rozkoš úlevou od tenze, droga pak umožňuje uvolnění od celého životního procesu, a to tím, že odpojí hypothalamus, v němž je centrum psychické energie a libida.

Někteří mí vzdělaní kolegové (bezejmenní sračkaři) tvrdili, že euforický účinek drogy vzniká přímou stimulací orgasmického centra. Mnohem pravděpodobnější se ale zdá názor, že droga suspenduje celý cyklus tenze, uvolnění a odpočinku. Orgasmus nemá u narkomana žádnou funkci. Nuda, která vždy ukazuje na nevybitou tenzi, narkomana netrápí. Vydrží se osm hodin dívat na svoje boty. K nějaké činnosti se vyburcuje pouze, když začnou docházet přesýpací hodiny drogy.

Dozorce na vzdálenějším konci sálu vytahuje železnou roletu a vydává prasečí kvik. Fetišáci začnou s chrochtáním a říčením vobíhat.

Chytrý chlapík, chválí ho uznale Benway. Jen žádnou úctu k lidské důstojnosti. A teď ti ukážu oddělení mírných deviantů a zločinců. Ano, zločinec je zde řazen

mezi mírné devianty. Nepopírá zákony Svobodné země. Prostě jenom zkouší, jak by obešel některé klauzule. Sice trestuhodné, ale nepřiliš závažné. Touto chodbou... Jenom projdeme sály 23, 86, 57 a 97... a laboratoří.

Jsou homosexuálové řazení mezi devianty? Ne. Vzpomeň si na Bismarckovo souostroví. Žádná zjevná homosexualita. Fungující a zaběhnutý policejní stát nepotřebuje policii. Nikomu ani nepřijde, že by bylo něco jako homosexuální chování vůbec možné. V matriarchátu je homosexualita politickým zločinem. Žádná společnost netoleruje zjevné odmítání svých základních principů a dogmat. Tady ale matriarchát naštěstí nemáme, In šáallah. Znáš přece ten pokus s krysími samci, kdy dostanou elektrický šok a jsou vrženi do studené vody, jakmile se jen přiblíží k samičce. Takže se z nich ze všech stanou přihřáté krysy, jak už to ostatně v etiologii chodí. A může pak taková krysa zapištět Šem teplouš a milujúúú to nebo Kdo ti je uflák, ty koksando s dvouma dourama?, byla-li by to ovšem slušňácká krysa, abych tak pískl. Během mé velice krátké psychoanalytické praxe - určité problémy se Svazem - posedl jednoho mého pacienta amok, lítal po Grand Central s plamenometem, dva spáchali sebevraždu a jeden mi zemřel na pohovce jako pralesní krysa (pokud jsou pralesní krysy náhle vystaveny beznadějně situaci, často chcípají). Takže to jeho příbuzenstvo brblá, ale já je vždycky usadím: Tak už to halt v životě chodí. Dejte toho exáka vocaď pryč. Na živý pacienty to působí depresívně - všiml jsem si, že všichni mí homosexuální pacienti manifestovali silné podvědomé heterosexuální sklony, a všichni hetero pacienti zase podvědomé homosexuální sklony. Musí se z toho pěkně motat hlava, vid'?

A co z toho všeho vyvozuješ?

Co z toho vyvozuju? Vůbec nic. Pouhé zběžné pozorování.

Když obědváme v Benwayově kanceláři, ozve se telefon.

Cože?... Příšerné!! Fantastické!... Pokračujte a buďte v pohotovosti.

Zavěšuje telefon. Jsem připraven okamžitě přijmout práci u Islam Incorporated. Zdá se, že elektronický mozek dostal záchvat amoku, když hrál s Technikem šestirozměrné šachy, propustil všechny chovance S. P. Musíme toho nechat a přesunout se na střechu. Přiletí operační vrtulník.

Ze střechy S. P. přehlížíme výjevy nepřekonatelné hrůzy. INP postávají před kavárenskými stolky a z brad jim visí dlouhé rampouchy slin, v žaludcích jim hlasitě škvrká, jiní při pohledu na ženy ejakulují. Latahové napodobují s opičáckou obcsenitou kolemjdoucí. Fetáci vyplnili lékárny a píchají si na každém rohu... Katatonici zdobí parky... Vzrušení schizofrenici pobíhají po ulicích s rozervanými, nelidskými výkřiky. Skupina Č. P. - částečně převychovaných - obklopila několik homosexuálních turistů a s hrozivě významnými úsměvy jim dole ukazují žalud jako nordickou lebku, se staženou a opět přetaženou předkožkou.

Co chcete? vyštěkne jeden z buzíků. No přece pochopit vás.

Tlupa vyjících simopatů se houpe na lustrech, Balkónech a stromech a kálí a močí na kolemjdoucí. (Simopat - odborný název této poruchy mi uniká člověk, přesvědčený o tom, že je opice či nějaký lidoop. Tato porucha je příznačná pro armádu, ale po odchodu z vojny mizí.) Šílenci posedlí amokem pobíhají kolem a s nepřístupným, napůl zasněným úsměvem na mírných tvářích uřezávají hlavy... místní obyvatelé s propukajícím Bang-utotem křečovitě svírají své penisy a volají turisty o pomoc... arabští vzbouřenci ječí a vyjí, kastrují, vyvrhují i metají hořící benzín. Tančící hoši provádějí stripýz se střevy, ženy si strkají do kund ztvrdlá pohlaví, kroutí zadky a vráží a štouchají jimi do mužů, které si

vyhlédly... Náboženští fanatici pronášejí z helikoptér kázání k davům a sypou jim na hlavy kamenné tabulky, popsané nesmyslnými poselstvími... Leopardí muži trhají ocelovými drápy lidi na kusy, škytají a chrochtají... Zasněžení kwakiutlské kanibalské společnosti uřezávají nosy a uši...

Koprofág žádá o podnos, sere na něj, pojídá hovna i prohlašuje: Mňam, tohle je ta moje vydatná výživa. Bataliόν zuřivě radikálních a nudných otravů se krade ulicemi a hledá oběti. Intelektuální avantgariista - Je samozřejmě, že jedinou literaturu, hodinu zájmu, lze dnes najít ve vědeckých zprávách i periodicích - dal komusi injekci bulbokapninu i připravuje se, aby mu přečetl bulletin o využití hemoglobinu při zvládnutí hromadné degenerativní granulómy. (Samozřejmě jsou všechny ty zprávy slátaniny, které sám splácal dohromady a také vytiskl.)

Jeho úvodní slova: Připadáte mi jako inteligentní muž. (Stále ona zlověstná a neblahá slova, chlapčejuj... Jakmile je uslyšíte, hnedka prásknete do bot, abyste tam proboha zkejsli.)

Anglický koloniální úředník zadržel v baru za pomoci pěti polišťů nebohou obět. Povídám vám, náte Mosambik? a s vervou se pouští do nekonečného příběhu své malárie. A doktor mi teda řek: Můžu vám jenom doporučit, abyste tuhle oblast pustil. Jinak vás tu taky pohřbím. Tenhle doktůrek má totiž bokem ještě pohřební ústav. Zvyšuje své šance, dalo by se říct, a čas od času si prostě nějaký ten kšeftík dohodí. Po třetím růžovém gim, když už si myslí, že vás zná, přejde k úplavici. To je ta nejpozoruhodnější choroba. Více méně běavě žluté barvy jako zatuchlé sperma, a mazlavá, však to znáte.

Cestovatel v tropické helmě skolil ze vzduchovky šipkou napuštěnou kurare místního občana. Jednou nohou mu dává umělé dýchání. (Kurare zabíjí tím, že paralyzuje plíce. Žádné jiné toxické účinky nemá, takže striktně vzato není jed. Pokud dostane oběť včas umělé dýchání, nezemře. Kurare se velice rychle vylučuje ledvinami.) To bylo tehdy v tom roce, co řádl ten dobytčí mor a všickni pomřeli, dokonce i hyeny.... No, a já byl tehdy zrovna u pranenů Paviání prdele a neměl jsem vůbec žádnou mastičku do prdele. A když mi ji pak shodili z letadla, byla moje vděčnost přímo nepopsatelná... Mastně, a tohle jsem ještě neřek ani živáčkovi - neodbytný mizerové - Jeho hlas se s ozvěnou rozlétá prostornou a prázdnou hotelovou halou ve stylu oku 1890, červený plyš, umělé květiny, pozlátka i sošky - jsem byl jediný běloch, kterého zasvětili do neslavné společnosti Aguti a účastnil jsem se jejich nechutně hnusných rituálů.

(Společnost Aguti se dala stejným směrem jako Čimu se svými fiestami. (Čimové, kteří žili starém Peru, se oddávali hlavně sodomii a příležitostně pořádali krvavé bitky s kyji, které měly během odpoledne na svědomí až několik stovek obětí.) Mladí štouchají s úšklebky palicemi jeden do druhého a pochodují na bitevní pole. Bitva začíná. Laskavý čtenáři, ošklivost tohoto spektaklu je již sama o sobě tak nevslovně ohavná, že se vzpírá jakémukoli popisu, jenž by ostatně celý zkurvila. Kdo by také dokázal být tak podlézavým a zachcaným zbabělcem a přitom zároveň mrzkým a zlostným jedincem jako mandril s rudým zadkem a střídát tyto politováníhodné stavy jako vaudevillové ény? Kdo by dokázal srát na podlého soka, který zmíraje pojídá sračky a vřeští přitom rozkoší? Kdo dokázal oběsit slabého, osudu odevzdaného jedince a ještě chytat jeho sperma do úst jako vzteklý pes? Laskavý čtenáři, rád bych tě ušetřil podobného, leč pero mé vůli svou má, jako onen Starý námořník. Ach, bůže, jaký to výjev! Může se snad jazyk či pero vůbec přiblížit takovému pohanění? Bestiální mladý chuligán vydloubl svému komplici oko a šoustá ho do hlavy. Tenhle mozeček je teda celej studenej a scvrklej, přesně jako kunda tý má báby. Mění se v rokenrolového pásku. Tak teda mrdam starou kundu - no je to jako v křížovce, v jakým tahu asi bude ten vejsledek, teda esli z toho vůbec jako něco bude? Můj fotr, a nebo ještě né? Brácho, já tě nemůžu klátit, z tebe se má stát jako můj tr, a nebylo by to teda lepší ti uříznout palici vopíchat mou mámu a vzít to rovnou hákem než jak by to taky mohlo bejt, a podřezat krk mej mámě, tej svatoušskej píče, to by teda bylo to nejlepší, co tak vim, jak konečně stopnout

tu spoustu keců a ještě shrábnout ty její prachy. To jako když nějakýho maníka zaskočeš akorát mezi převleky a von není ani ženská, ani chlap a neví, jestli má teda nastrčit velkému tatkově, a nebo sejmut tu starou bábu a vyhodit jí střeva až na zem. Dejte mi dvě kundy a vocelovej ocas, a prosím tě, nešahaěj mi těma svejma hnusnejma hamatákama na tu mou prdýlku, ta je sladounká jak prcinka, vandráku jeden, a co si to vůbec myslíš, že sem snad nějaký pošuk s rudou prdelí, co už je na útěku z Gibraltaru? Chlapi i ženský, všecko vykleštil. Kdo že to tu nedokáže rozlišit pohlaví? Podříznu ti krk, ty bílej mamrde. Vyjdi na světlo boží coby vnouče mé a se svou nezrozenou máti utkej se v nerozhodném boji. Dílo jeho mistrovské posral zmatek. Splet sem si ho s vrátným a podřezal ho, byl to stejně děsný čurák jako ten můj starej. A potmě sou stejně všechny vocasy stejný.

Vraťme se ale zpět na bojiště. Jeden mladík vnikl do svého druha, zatímco další mládenec rozhodně odnímá nejpyšnější část chvějícího se leníka onoho fešáka, a hostující membrum se proto dere, aby vyplnilo prázdno, jehož se příroda děsí, a ejakuluje do černé laguny, kde netrpělivá piraňa chtivě chříape po dítěti ještě nezrozeném, ani vlastně - ve světle určitých faktů - nepřicházejícím vůbec v úvahu.)

Další trouba se táhne s kufrem plným trofejí a medailí, pohárů a stuh: Heleďte, tuhle jsem získal v Soutěži nejdůmyslnějších sexuálních triků a zařízení v Jokohamě. (Chopte se ho, je to zoufalec.) Předal mi ji sám císař a měl přitom slzy v očích, a ti, kteří se umístili až za mnou, se všichni vykastovali noži na harakiri. A tuhle stuhu jsem vyhrál v Přeboru o degradaci na teheránském setkání Anonymních fetišáků.

Našlehal jsem si všechen manželčín morfin a pak jsem jí pustil k vodě i s ledvinovým kamenem velkým jako diamant Hope. Tak jsem jí ještě dal půlku Vagaminu a povídám: Nepočítej s tím, že ti to nějak extra pomůže... A drž už ksakru hubu. Chci si ty prášičky pěkně vychutnat.

Štípнул jsem babičce z prdele zásobu opia. Hypochondr lapá kolemjdoucího do lasa, nasazuje mu svěrací kazajku a začíná hovořit o své hnisající přepážce: A pak mi z toho teče strašně zhnisaný hnus... počkej chvílku a uvidíš.

Obnažuje se, předvádí jizvy po operaci a vede zpěčující se prsty své oběti. Cejtíš tuhle zhnisanou zduřeninu ve slabinách, tak tam jsem měl lymfogranulomy... A todleto bysem byl rád, kdyby sis šáhnul na mý vnitřní hemeroidy.

(Zmínka je o lymfogranulomě, progresivním zánětu mízních uzlin. Virová venerická choroba, původem z Etiopie. Pro nic za nic se nám přece neříká špinavý Etiopani, ušklibá se etiopský žoldák, zatímco sodomizuje Faraóna, plného nenávisti jako Králova kobra. Prastaré egyptské papýry o nich stále mluví pouze jako o špinavých Etiopanech.)

Takže to všechno začalo v Addis Abebě, stejně jako tehdy v Jersey, ale dnes už přece máme moderní dobu, Jeden svět. Mízní uzliny nyní duří v Šanghaji a Esmeraldas, v New Orleansu i Helsinkách, v Seattlu i v Kapském městě. Každého to ale táhne domů a tato choroba projevuje výraznou afinitu k černochům, je totiž ve skutečnosti miláčkem bílých rasistů. Ale přívrženci voodoo mezi teroristy Mau Mau už prý bělochům kuchtí opravdu bezva pohlavní nemoc. Ne že by byli vůči ní příslušníci bílé rasy imunní: v Zanzibaru ji dostalo pět Britských námořníků. A v Dead Coon County, Kraji mrtvého negra, v Arkansasu (Ta nejčernější půda a nejbělejší lidi v celých Státech - Negře, ani sem nepáchní) onemocněl krajský koroner záněty mízních uzlin, zepředu i zezadu. Když vyšel najevo jeho zajímavý stav, členové Výboru bdělosti ze sousedství ho s omluvami upálili v ústraní soudní budovy. No tak, Cleme, tak si teda myslí, že seš jako kráva a máš tuhle aftózu. Nebo že seš poseroutka se slepičím morem. Kluci, necpěte se hernajs tak blízko. Nejspíš mu v tom ohni vybuchnou střeva. Nemoc je, krátce

řečeno, záludná tím, že se stěhuje, a není jako jisté politováníhodné víry, jimž je souzeno, aby nekonsumovány chřadly ve vnitřnostech klíštěte a moskyta nebo ve slinách chcípajícího šakala, cintajícího kolem sebe pod pouštním měsícem stříbro. Když pak dojde po prvotní lézi k infekci, nemoc se přesune do lymfatických žláz v tříselné krajině, které zduří a v hnisajících trhlínách praskají a po celé dny, měsíce a roky mokvají zhnisaným lepkavým výtokem, prokvetlým krví a rozkládající se a páchnoucí lymfou. Častou komplikací bývá elefantiáza genitálií, a pokud byla doporučována amputace pacienta in medio, od pasu dolů, jež za to ovšem ale sotva stála, byly zaznamenány případy gangrény. Ženy bývají obvykle postiženy sekundární infekcí konečníku. Muži, kteří se stejně jako slabí paviáni, jimž brzy zrudne zadek, smíří s pasivním stykem s nakaženým partnerem, se asi budou muset krmit trochu neobvykleji, než je zvykem. Počáteční proktitida a nevyhnutelný hnisavý výtok - který může projít při svlékání bez povšimnutí - je následována strukturou konečníku, jež si vyžaduje zákrok vykrajovačem jablečných dužin, eventuálně jeho chirurgickým ekvivalentem, pokud by ovšem neměl být pacient přinucen cedit prdy a sračky mezi zuby, což by ovšem ale mělo za následek neodbytný páchnoucí dech a neoblíbenost u tvorů homo sapiens všeho pohlaví, věku i stavu. Ve skutečnosti byl slepý buzerant opuštěn svým vodicím psem - který je v podstatě jako polda. Až donedávna neexistovala v podstatě žádná uspokojivá léčba. Léčba je symptomatická - což znamená, že v podstatě není žádná. Nyní bylo mnoho onemocnění zažehnáno intenzivní léčbou aureomycinem, terramycinem a některými novějšími odrůdami plísňových kultur. V každém případě ale jisté nezanedbatelné procento nadále vzdoruje, stejně jako horské gorily... Takže hoši, jakmile si budou ona žhavá olíznutí pohrávat s vašimi koulemi a ptákem, přejíždět je a vbodávat se vám do zadku jako nevýditelný plamen letlampy, chrlicí modrý proud orgonů, Myslete, slovy L. B. Watsona. Zaražte tu svou udýchanou touhu a šáhněte si... a pokud nahmatáte zánět mizných uzlin, odtáhněte se a s chladným nosovým vzlyknutím proneste tato slova: Ty si teda myslíš, že akorát tak stojím o to tu hrůzu od tebe chytit, co? Tak to teda prrrr.

Rokenrolová pubertáční chuliši berou útokem ulice všech států. Vnikají do Louvru a vrhají Moně Lise kyselinu do tváře. Otvírají zoologické zahrady, blázince, vězení, sbíječkarni rozbíjejí hydranty, v letadle vysekávají na toaletách pro cestující podlahu, rozstřelují majáky; až na jedno jediné lanko prepilovávají všechny nosné kabely u výtahu, svádí stoky do rezervoárů pitné vody; pouští do bazénů žraloky, rejnoky, elektrické úhoře a kandiru (kandiru je malá úhořovitá ryba či červ, asi šest milimetrů v průměru a pět centimetrů dlouhá, pravidelně se objevující v jistých řekách nevalné pověsti ve velkém povodí Amazonky. Vdere se vám do ocasu nebo do zadnice, v případě žen do kundy, faute de mieux, kde se zachytí pomocí ostrých bodlin, přičemž ale není přesně známo proč, neboť doposud nikdo nepokročil natolik vpřed, aby pozoroval životní cyklus kandiru přímo in situ); v námořnických oblečcích vráží s Queen Mary plnou parou do newyorského přístavu; předstírají nevyhnutelné srážky s cestovními letadly a busy a zkoušejí, kdo víc vydrží, než mu povolí nervy; v bílých pláštích vnikají se sekerami, pilami a metr dlouhými skalpely do nemocnic; vypínají paralytikům železné plíce (napodobují jejich dušení, mrskají sebou po podlaze a obrací oči v sloup), dávají injekce pumpičkami na kolo, odpojují umělé ledviny, chirurgickou pilou pro dva muže přeřezávají ženu napůl; vhání smečky pištících krys do Burzy; serou ve Spojených národech na podlahu a utírají si zadek zprávami, smlouvami a pakty.

V letadle, autě, na koni, velbloudu, slonu a traktoru, na byciklu a parním válci, pěšky, na lyžích, saních, o berlích a pérových tyčích ztékají turisté hranice a neoblomně a důrazně požadují azyl před nepopsatelně hnusnými poměry, vládnoucími v republice Freeland, a Obchodní komora se marně snaží zabránit zmatku: Zachovejte prosím, klid. Jedná se jen o několik ztřeštěnců, kteří uprchli z blázince.

JOSELITO

A Joselito, který psal špatnou, třídně uvědomělou poezii, začal kašlat. Německý doktor ho krátce prohlédl a dotýkal se přitom dlouhými, delikátními prsty Joselitových žeber. Kromě lékaře byl ještě koncertním houslistou, matematikem, mistrem šachu a také doktorem mezinárodní jurisprudence s oprávněním provozovat praxi na toaletách v Haagu. Doktor vrhl tvrdý a odměřený pohled na Joselitovu hnědou hrud'. Pohlédl na Carla a usmál se úsměv jednoho vzdělance na druhého - a pozvedl obočí, říkáje beze slov:

Alzo, kvůli tomu zabeđeněmu venkovanovi se musíme vystříhat užití slov, že ano? Jinak by se zesral strachy. Koch a chrlení, oběta slova jsou dost ošklivá, mám ten dojem.

Nahlas ale konstatoval: Je to catarro de los pulmones.

Carl se bavil s doktorem venku, pod úzkou arkádou, a déšť z ulice mu odstříkoval na nohavice; myslel na to, kolika lidem to má říct, schodiště, terasy, trávničky, příjezdové cesty, chodby a ulice světa v doktorových očích... staromódní německé altánky, motýlovité podnosy ke stropu, skrytý pompézní zápach urémie, prosakující pode dveřmi; úzkoprsý chlapík z předměstí stříhá za zvuku postřikovače trávnik, v dřímajícím poklidu noci v džungli, pod tichými křídly komárů Anopheles. (Poznámka: Toto není metafora. Komáři Anopheles jsou skutečně tiší.) Tenké koberce v diskrétním soukromém sanatoriu v Kensingtonu: židle potažené tuhým brokátem a šálek čaje, moderní švédský obývací pokoj s hyacinty v široké žluté váze - venku porcelánově modré severní nebe a honící se oblaka, pod špatnými akvarely umírajícího studenta medicíny.

Myslím, že schnaps, Frau Underschnitt. Doktor hovořil do telefonu a před sebou měl rozloženou šachovnici. Celkem lehká léze, řekl bych... samozřejmě, že jsem ještě neviděl snímek ze štítu. Zvedá krále a pak ho zase bezmyšlenkovitě staví zpět. Ano... Obě plíce... naprosto definitivně. Pokládá sluchátko a obrací se k Carlovi. Všiml jsem si, že tito lidé mají obdivuhodnou schopnost rychlého hojení ran, s malým výskytem infekce. Je to vždycky v plicích... pneumonie, a samozřejmě, Old Faithful. Doktor chytá Carla chvatně za ocas a vyskakuje s nakřáplým dacanským řehotem do výšky. Jeho evropský úsměv jako by neznal neslušné chování dítěte nebo zvířete. Pokračuje zdvořile a úlisně svou odhmotněnou angličtinou, nahánějící strach. Náš Starý věrný, Bacillus Koch. Sráží paty a sklání hlavu. Jinak by se asi ty posranci museli množit do moře, není to tak? Ječí a strká Carlovi tvář do obličeje. Carl se odtahuje stranou, za sebou šedou stěnu deště.

A to opravdu není nějaké místo, kde by ho mohli léčit?

No, myslím, že nějaké takové sanatorium je, protahuje to slovo s jistou dvojsmyslnou obscenitou, v krajském městě. Napíšu vám adresu. Léková terapie?

Ve vlhkém a sklíčeném vzduchu zní jeho hlas monotónně a těžce.

Kdoví. Jsou to všechno natvrdlý sedláci, a nejhorší ze všech těch venkovských dacanů jsou ti takzvaně gramotní. Těmhle lidem by měli zabránit nejen v tom, aby se naučili číst, ale aby se vůbec naučili mluvit. Není třeba jim bránit v myšlení; to už udělala příroda za nás.

Tady je ta adresa, šeptl doktor, aniž by pohnul rty.

Upustil Carlovi do dlaně smotek papíru. Jeho špinavé prsty, zářící nad tím svinstvím, spočinuly na Carlově rukávu.

Je zde ještě otázka mého honoráře.

Carl mu podal zmuchlanou bankovku... a doktor se ztratil v šedém přítmí, sešlý a falešný jako starý feťák.

Carl uviděl Joselita ve velkém čistém pokoji, zalitým světlem, s vlastní vanou a betonovým balkónem. V chladném prázdném pokoji není o čem mluvit, v široké žluté váze kvetou hyacinty, porcelánově modré nebe a honící se oblaka, v očích mu střídavě doutnal a pohasínal chvějivý strach. Když se usmál, strach odletěl v malých útržcích světla a záhadně a nevyzpytatelně čekal v chladných rozích pod stropem. A co jsem taky mohl říkat, když jsem všude kolem sebe cítil smrt a v hlavě měl ty krátké zpřetrhané představy, co se vynořují před usnutím?

Zítřka mě pošlou do nového sanatoria. Přijď se za mnou podívat. Budu tam úplně sám.

Zakašlal a vzal si tabletku kodeinu.

Doktore, rozumím, tedy, bylo mi vysvětleno, četl jsem i slyšel - nejsem lékař - a ani ho ze sebe nechci dělat - že pojem léčba v sanatoriu byl již více méně vytlačen, nebo přinejmenším naprosto určitě doplněn lékovou terapií. Je to tak, podle vašeho názoru? Chci říct ien tohle, doktore, řekněte mi, prosím vás, ve vší upřímnosti, jako člověk člověku, jaký na to máte názor, léková terapie versus léčba v sanatoriu? Jste jejím stoupencem?

Doktorova indiánská tvář, poznamenaná nemocnými játry, byla prázdná jako tvář překupníka. Naprosto moderní, jak sám vidíte, ukazuje špatně prokrvenými nachovými prsty po pokoji. Vana... voda... květiny. Všicko. Skončil s vítězným úšklebkem, v cockney. Napíšu vám dopis.

Tamten dopis? Pro sanatorium?

Doktor promlouval ze země černých skal a velkých, měňavě hnědých lagun. Nábytek... moderní a pohodlný. Jistě to vidíte také tak?

Carl nemohl sanatorium zhlédnout, bránila mu v tom falešná fasáda ze zeleného štku, již vévodil složitý neónový znak, proti nebi zašlý a pochmurný, čekající na temnotu. Sanatorium bylo vystavěno na velkém vápencovém ostrohu, o nějž se lámaly vlny kvetoucích stromů a úponků vinné révy. Ve vzduchu těžce visela vůně květin.

Velitel seděl pod šlahounem vinné révy u dlouhého dřevěného stolu. Nedělal vůbec nic. Vzal dopis, který mu Carl podával, přečetl ho šeptem a levou ruku si přitom držel na rtech. Nabodnul dopis na hřebík nad záchodem. Začal cosi přepisovat z hlavní knihy, plné čísel. Psal a psal.

V Carlově hlavě měkce vybuchovaly nesouvislé a zpřetrhané představy, jediným tichým rázem šel ze sebe. Jasně a zřetelně viděl z velké dálky sám sebe, jak sedí v jídelně. Předávkování háčkem. Jeho stará s ním třese a drží mu pod nosem teplou kávu.

Mikuláše vánoční nálepky. Lidičky, bojujte proti tuberkulóze, šeptá nehmotným feťáckým hlasem. Sbor Armády spásy, složený z upřímných homosexuálních fotbalových koučů, pje: Na sladkou shledanou.

Carl vklouzl zpět do svého těla, pozemský fetišský duch.

Mohl bych ho přece podmáznout.

Velitel tuká jedním prstem do stolu a brouká si Coming Through the Rye. Nejdříve daleko, a pak neodbytně blízko, jako mlhová siréna, zlomek vteřiny před drtivou srážkou.

Carl povytáhl z kapsy u kalhot bankovku... Velitel stál u širokého panelu s uzamykatelnými odkládacími skřínkami. Pohlédl na Carla mdlýma a pohaslýma zvířecíma očima, umíral zevnitř a beznadějný strach odrážel tvář smrti. Měl už bankovku zpola vytaženou, když ho v té vůni květin zasáhla slabost, zarazila mu dech a zastavila krev v žilách. Ocítl se ve velikém kuželu, rotujícím do černého bodu.

Léčba léky? Výkřik náhle vyrazil z jeho těla, prázdnými školními šatnami se skříňkami a boudami, zatuchlými výletními hotýlky a přízračným: kašlajícími chodbami tuberáckých sanatorií, brumláním a chrchláním, zápachem špinavě šedé vody po nádobí v hotýlcích a starobincích, pobořeným sloupohradími a znečištěnými arabeskami, železnými pisoáry, které moč miliónů buzíků ztenčila na papír, opuštěnými latrínami se zápachem výkali navracejících se do půdy, zarostlými býlím, koles vztyčeného dřevěného falu na hrobě umírajících farníků, žalostném jako listy ve větru, přes širokou hnědou řeku, po které plují celé stromy se zelenými hady ve větvích a smutnoocí lemurové pozorují břeh přes rozlehlou hladinu (křídla supů protínají nakřáple vzduch). Po cestě jsou rozsety potrhane kondomy, prázdné kapsle od háčka a tuby od vaginálního lubrikantu, pomačkané a vysušené na letním slunci jako kostní moučka.

"Můj nábytek." Velitelova tvář vzplanula v záblesku pohotovostní žárovky jako kov. Oči mu pohasly. Pokojem se prohnal závan ozónu. V jednom koutě si "novie" cosi mumlala ned svými svícemi a oltáříky.

"Všechno to patří Traku...moderní, excelentní..." kývá hlavou jako idiot a slintá. Žlutá kočka tahá Carla za nohavici a běží na betonový balkón. Kolem se ženou mraky.

"Mohl bych svůj vklad dostat zpátky. Rozject si někde malej kšeftík." pokyvuje hlavou a usmívá se jako mechanická hračka.

Joselito!!! Jak jméno prosviští kolem a zvolna mizí, hoši vzhlednou od pouliční hry s míčem, od býčích zápasů a cyklistických závodů.

Joselito!... Paco!... Pope!... Emique!... Smutný hoch vzlyká za horké noci do větru. Znak Traku se začíná jako noční šelma probouzet a vyšleává modrým plamenem.

ČERNÉ MASO

"My přátelové, ano?"

Čistič bot nasadil pasácký úsměv zlodějíčka a vzhledl do Námořnickových mrtvých, chladných podmořských očí, očí beze stopy tepla, chtíče, nenávisti nebo prostě nějakého postu, jaký kdy chlapec na sobě nebo na jiných zažil, chladných a zároveň vášnivých, neosobních a bezohledně dravých.

Námořník se předklonil a položil prst na chlapcovo záloktí. Promluvil mrtvým, feťáckým šepotem.

"Teda, mladej, s takovejma žílama bych se ale pořádně rozšoup!"

Zasmál se černým hmyzím smíchem, který jako by sloužil nějakému obskurnímu způsobu orientace, podobně jako netopýří pištění. Námomík se třikrát zasmál. Pak přestal a strnul, zaposlouchán bez hnutí do sebe. Naladil se na tichou frekvenci drogy. Jeho tvář se napnula přes vysedlé lícní kosti jako žlutý vosk a zklidnila se. Počkal, až mu cigareta do půlky dohoří. Námomík uměl čekat. Ale jeho oči vzplanuly skrytou a vyprahlou touhou. Kvůli muži, který právě vešel, natočil svou tvář ovládnuté naléhavé potřeby o půl obratu stranou. Tlouštítko Koncovka si sedl a přejížděl kavárnu prázdnýma periskopickýma očima. Když jeho oči mýjely Námomíka, nepatrně pokývl. Pouze obnažené nervy abstáku mohly zaregistrovat nějaký pohyb.

Námořník podal chlapci minci. Plavně přešel k Tlouštíkovu stolu a usedl. Dlouho seděli a mlčeli. Kavárna byla vestavěna do jedné strany kamenné plošiny, na dně hlubokého kaňonu zdíva. Kavárnou proudily tváře Města, mlčenlivé jako ryby, potřísňené nízkými závislostmi a hmyzími chtíči. Osvětlená kavárna byla potápěčským zvonem, který se urval z lana a nořil se do černých hlubin.

Námořník si čistil o klopě nevýrazného civilního obleku nehty, Mezi zářivě žlutými zuby si pohvizdovat nějakou krátkou melodii:

Když se pohnul, vycházel z jeho šatů zápach plísně, zatuchlý puch opuštěných tělocvičných šaten.

"Se sálajícím napětím si pozorně prohlížel nehty."

"Dobřej tip, Tlouštíku. Můžu dotlačit dvacku. Ale potřebuje založit."

"Na šmelinu?"

"Prostě tady těch dvacet babek nemá. Teda ale řeknu ti, je to pěkně silný kafe, Jeden se trošku rozšoupne a hned máš padáka." Námořník hleděl na svoje nehty, jako kdyby studoval námořní mapu. Přece víš, že to vždycky dovalim."

"Uděláme to za třicet. A pětku za balení předem. Zítra, touhle dobou."

"Tlouštíku, já tu tubu ale potřebuju hned."

"Tak se projdi a jednu dostaneš."

Námořník vplul na Náměstí. Hoša z ulice mu vrazil do tváře noviny, aby tak zakryl ruku na Námomíkově peru. Námořník šel dál. Vytáhl pero a zlomilho ve svých tenkých, žilnatých, růžových prstech jako ořech. Vyňal olověnou tubu. Jeden konec odřízl malým zahnutým nožíkem. Vyvalila se černá mlha a vznášela se ve vzduchu jako rozvlněná kožešina. Námořníkova tvář se rozplynula. Ústa se mu vychlípila k dlouhé tubě a nasála černé chmýří, chvěla se v nadzvukových peristaltických stazích a ztratila se v tiché růžové explozi. Jeho obličej se opět vrátil do ohniska, nesnesitelně ostrý a jasný, planoucí žlutým cejchem drogy, vypalující znamení na šedé hýždě miliónu ječících feťáků.

"To vystačí na měsíc," a rozhodl po poradě s neviditelným zrcadlem.

Všechny ulice Města se svažují mezi prohlubujícími se kaňony do rozlehlého náměstí ve tvaru ledvin, které je celé ve tmě. Stěny ulic i náměstí jsou provrtány členitými obytnými pokojíky a kavárnami, některé jsou hluboké něco přes metr a jiné se táhnou mimo dohled a větví se v síť místností a chodeb.

Na všech rovinách se kříží změt mostů, lávek, kočičích můstků a lanovek. Katatoničtí výrostci oblečení jako ženy v róby z pytloviny a ze shnilých cárů, tváře silně a sprostě pomalované jasnými barvami přes vrstvu stop po výprascích a arabesek nesouvislých jizev zhnisaných až na perleťovou kost, se s mlčenlivou, přítulnou a neodbytnou naléhavostí mačkají ke kolemjdoucím.

Kšeftaři s Černým masem obrovité černé vodní stonožky - dosahující někdy délky téměř dvou metrů -, jež se vyskytuje ve stružkách mezi černými kameny a hnědými, měňavými lagunami; předvádějí v maskovaných otvorech Náměstí, patrných pouze Pojídačům masa, ochrnuté korýše.

Príslušníci dávno vymizelých a nepředstavitelných řemesel čmárající cosi vetruštině, narkomané, závislí na ještě nesyntetizovaných drogách, černí šmelináři třetí světové války, akcízové s telepatickou citlivostí, osteopatové ducha, objevitelé přestupků proti pravidlům, odhalených chladně korektními paranoidními šachisty, doručovatelé neúplných rozkazů a rozsudků, zapsaných hebefrenickým těsnopisem a obviňujících z nevýslovně odporných zprzněhí ducha, státní úředníci neustavených policejních států, překupníci a dohazovači nádherných a intenzívních snů a nostalgií, ověřených na zcitlivěných buňkách postižených slabostí z nedostatku drogy a handlovaných za suroviny vůle, pijáci Těžké kapaliny, zapečetěné v průsvitné jantarové žluti snů.

Kavárna Schůzka zabírá celou jednu stranu Náměstí, to je bludiště kuchyní, restaurací, nocležen, odvážných železných balkónů a sklepení, otvírajících se do podzemních lázní.

Na taburetech. potažených bílým saténem sedí nazí Hlavouni a srkají alabastrovými brčky průsvitné barevné sirupy. Hlavouni nemají játra a živí se výlučně sladkostmi. Tenké, rudě fialové rty zakrývají zoban z černé kosti, ostrý jako břitva, kterým se často trhají při bitkách o zákazníky na cucky. Tito tvorové vylučují ze svých ztopořených penisů kapalinu, která vyvolává návyk, a tím, že zpomaluje metabolismus, prodlužuje život. (Ve skutečnosri se u všech agens dlouhověkosti prokázalo, že vyvolávají návyk; a to v přímém poměru k jejich účinnosti při prodlužování živofa.) Narkomané, závislí na kapalině vylučované Hlavovhy, jsou známi jako Had'áci. Mají růžová těla s ohebnými kostmi a několik se jich vlní po židlích. Za každým uchem jim vyrůstá vějíř zelených chrupavek, pokrytý dutými vztyčenými chlupy, kterým Had'áci absorbují kapalinu. Vějíře, které se čas od času pohnou, když se jich dotknou neviditelné proudy, slouží také k určitému druhu dorozumívání, známému pouze Had'ákům.

Během bienálních Panik, při nichž přepadává surová Snová policie s rachotem město, Hlavouni uprchnou a skryjí se v těch nejhlubších prasklinách ve zdi, uzavrou se do hliněných komůrek a po týdny tak setrvávají v biostázi. V oněch dnech šedého teroru rejdí Had'áci sem a tam, stále rychleji, při setkání ječí jeden na druhého nadzvukovou rychlostí a jejich ohebné lebky se bezhlavě míhají v černých větrech hmyzí agónie.

Snová policie se rozpadne na kapičky shnilé ektooplazmy, které pak za abstákového jitra, zamete starý plivající a chrclající feťák. Hlavounský Muž přijde s alabastrovými konvicemi naplněnými kapalinou a Had'áci se zase uklidní.

Vzduch je opět klidný a čistý jako nitroglycerin. Námomík zahlédl svého Had'áka. Přesunul se a objednal zelený sirup. Had'ák měl malá kulatá talířkovitá ústa z hnědé chrupavky a zelené oči téměř bez výrazu, zakryté tenkou membránou víčka. Námořník čekal hodinu, než tvor zachytil jeho přítomnost.

"Nějaký chechtáky pro Tlouštíka?" zeptal se a jeho slova rozčeřila chloupky Had'ákova vějíře. Trvalo celé dvě hodiny, než pozvedl tři průhledné růžové prsty, pokryté černým chmýřím.

Několik Pojídačů masa, příliš slabých na to, aby se pohnuli, leželo ve zvratcích. (Černé maso je jako zkažený sýr, neodolatelně lahodné a vyvolávající nauzeu, takže pojídači jedí a dáví neustále dokola, dokud se nezhroutí vyčerpáním.)

Pomalovaný výrostek vklouzl dovnitř a sebral jeden z velkých černých pařátů, vydávajících sladký, chorobný zápach, který se vlnil kavárnou.

NEMOCNICE

Poznámky z dezintoxikace. Paranoia počátečních stavů při vysazení... Vše se zdá být modré... Mrtvé a ochablé, bezbarvé tělo.

Noční můry při vysazení. Kavárna obložená zrcadly. Prázdnost... Na něco čekám... V bočních dveřích se objevuje muž... Štíhlý malý Arab, s šedým vousem i tváří, oblečený do hnědé galábie... V ruce držím džbán vřící kyseliny... Přepaden nutkavým záchvatem ji vrhám do jeho tváře...

Každý vypadá jako narkoman...

Krátká procházka po nemocničním dvorku... Za mé nepřítomnosti někdo použil mé nůžky, jsou potřísněny nějakým lepkavým, červenohnědým svinstvím... Bezpochyby si ta kurvička uklízečka zastříhávala svoje vložky.

Schodiště zaplňují hrozně vypadající Evropané; když potřebují lék; tak zastavují sestru, když se myji, vylévají mi do umyvadla moč a v jednom kuse vyseďávají celé hodiny na záchodě - snad tam loví gumový prst plný diamantů, co si zašili do prdele...

Ve skutečnosti se vedle mě nastěhoval celý klan Evropanů... Starou matku budou operovat a dcera se hned přivalí taky, aby dohlédla, že se té staré pizdě dostane pořádné péče. Podivní návštěvníci, podle všeho příbuzní. Jeden z nich nosí taková ta skla, co si ti fikaní klenotníci nasazují do očí při prohlížení kamenů... Zřejmě brusič diamantů v úpadku... Muž, co zprasil diamant Thsockmorton a byl s hanbou vyhnán z oboru... Všichni ti klenotníci stojí v pracovních halách kolem diamantu a čekají na Muže. Chyba jedné tisíciny palce by celý kámen zcela znehodnotila, a tak musí povolat odboríka až z Amsterdamu, aby tu práci udělal za ně... A on se připotácí namol opilý a velkou sbíječkou roztluče diamant na prach...

Nekontroluje je... Překupnicí drog z Aleppa? ... Kšeftaři se zmetky z Buenos Aires? Ilegální nákupčí diamantů z Johannesburgu? Obchodníci s otroky ze Somálska? Učité přinejmenším spolupracují...

Neustálé sny o droze: Hledám pole vlčího máku... Pašeráci whisky v černých stetsonech mi ukazují cestu k arabské kavárně... Jeden z číšníků je spojkou na jusoslávské opium...

Od malajské lesbičky v bílém trenčkotu staženém páskem kupuju balíček heroinu... Prodává mi papírek v muzeu, v tibetském oddělení... Pořád se mi ho snaží ukrást... Hledám místo, kde bych si píchl...

Kritickým bodem při vysazení není počáteční fáze akutních abstinčních příznaků, ale konečný krok uvolnění se z životního milieu drogy... Nastává mezihra noční hrůzy, buněčné paniky života, visícího azmrazeného mezi dvěma způsoby bytí... V tomto bodě se touha po droze soustředí v poslední, nejintenzivnější a naprosto nepotlačitelnou touhu, a zdá se, jako by získávala

moc snu: okolnosti vám staví drogu přímo do cesty... Potkáte Šňupaře ještě ze starých časů, lapiducha zlodějíčka, doktora, co píše...

Strážný v uniformě z lidské kůže, černé semišové sako z negra s knoflíky z kariózních žlutých zubů, elasfickou košili přes hlavu z nablýskané kůže Indiána barvy mědi, volné kalhoty z opáleného dospívajícího Seveřana, sandály ze ztvrdlých chodidel mladého malajského farmáře a popelavě hnědý šátek na uzlu, zastrčený do košile. (Popelavě hnědá je barva podobná šedi pod hnědou kůží. Někdy bývá k vidění ve smíšených. rodinách černochů a bělochů, kdy se křížení nevydařilo a barvy se oddělily jako olej na vodě...)

Jelikož nemá co na práci a celou výplatu si šetří, aby si mohl kupovat nové šaty, obléká se Strážný s vybranou elegancí a třikrát denně se převléká před obrovským zvětšujícím zrcadlem. Má hezkou, hladkou románskou tvář s tenkým knírkem jako kartáček, malé černé oči, prázdné a nenasytné hmyzí oči, o jakých se vám nikdy ani nezdálo.

Když kráčím k hranici, vybíhá Strážný z casita a na krku se mu houpe zrcadlo v dřevěném rámu. Pokouší se sundat si zrcadlo z krku... Ještě nikdy předtím se nestalo, aby se někdo přiblížil k hranici. Jak si Strážný sundával rám zrcadla, poranil si larynx... Ztratil hlas... Otevírá ústa a je vidět, jak mu uvnitř poskakuje jazyk. Hladká mladá a prázdná tvář i otevřená ústa s jazykem, pohybujícím se uvnitř, jsou neuvěřitelně odporné. Strážce zdvihá paži. Celé tělo sebou škube v křečovitém odporu. Jdu dál a uvolňuji řetěz, natažený přes cestu. Padá s řinkotem kovu o kámen. Procházím. Strážný tam stojí v mlžném závoji a hledí za mnou. Pak opět větší řetěz na hák, vrací se do casita a začíná si vytrhávat knír.

Právě přinášejí takzvaný oběd... Vejce na tvrdo, a když sloupnu skořáčku, odkryje se něco, co jsem ještě nikdy neviděl... Hodné malé vejce žlutohnědé barvy... Nejspíš ho snesl ptakopysk spářený s kachnou: V pomeranči byl velký červ a už téměř nic jiného... Ten se tam skutečně dostal jako první. ze všech, naprostá jednička... V Egyptě se vyskytuje červ, který se vám dostane do ledvin a vyrostе do obrovské velikosti. Ledviny jsou nakonec jenom pouhou tenkou slupkou kolem červa. Neohrožení gurmáni staví maso červa nad všechny ostatní delikatesy. Prý je nepopsatelně lahodné... Koroner z Interzóny, známý jako Ahmed Pitva, udělal na kšeftech s Červem štěstí.

Proti mému oknu je francouzská škola a já si hochy pozorně prohlížím osmkrát přibližujícím polním dalekohledem... Jsou tak blízko, že bych se mohl natáhnout a dotknout se jich... Mají trenýrky... Za chladného jarního jitra mohu vidět husí kůži na jejich nohách... Sám se promítám dalekohledem přes ulici, duch v ranním slunečním svitu, rván odhmotněným chtíčem.

Už jsem vám někdy vyprávěl, jak jsme jednou s Marvem zaplatili dvěma arabským klučinům šedesát centů, aby nám předvedli, jak šoustá jeden druhého? Takže se ptám Marva: "Myslíš, že to udělají?"

A on říká: "Řekl bych, že jo. Jsou hladoví."

A já povídám: "Přesně tak bych je chtěl vidět." Připadám si z toho trochu jako starý zvrhlík, ale "Son cosas de la vida," jak řekl Soberba de la Flor, když ho poldové kárali za to, že odstřelil tu kundu a mrtvé tělo vzal do motelu Bar 0 a tam ho šoustal...

"Tvrdě to na mě hrála, že už to dostala," vysvětluje... "Takovej rámus já přece nemusím při klácení poslouchat," (Sobexba de la Flor byl mexický zločinec s několika celkem bezvyznamnými vraždami na krku.).

Klozet byl zamčený celé tři hodiny... Počítám, že ho používají jako operační sál...

SESTRA: "Nemůžu jí najít puls, doktore."

Dr. BENWAY: "Možná ho má šouplej do kundy v gumovém prstu."

SESTRA: "Adrenalin, doktore?"

Dr. BENWAY: "Noční hlídač si ho všechen napíchal, aby se rozšoup." Ohlíží se a bere jeden z těch gumových zvonů, kterými se prošťuchují záchody... Přistupuje k pacientce... "Provedte incizi, doktore Limpfe," říká zděšenému asistentovi... "Chystám se k masáži srdce."

Dr. Limpf krčí rameny a začíná incizi. Dr. Benway omývá zvon tak, že s ním šplouchá v záchodové mise...

SESTRA: "Nemělo by se to ale sterilizovat, doktore?"

Dr. BENWAY: "Velice správně, ale na to teď není čas." Sedá si na zvon jako na rákosovou stoličku a pozoruje, jak asistent provádí incizi. "Mladí vejťahové, jako jste vy, by bez elektrického vibračního skalpelu z automatickým odsáváním a sešíváním nerozřízli ani uhra... Brzo budeme operovat pomocí dálkového ovládání pacienty, které ani neuvidíme... Nebudeme dělat nic jiného než mačkat knoflíky. Z chirurge se vytrácí veškerá dovednost a zručnost... Všechen ten fortel a improvizace... Už jsem vám vyprávěl, jak jsem jednou provedl apendektomii rezavou plechovkou od sardinek? A když mě to jednou zaskočilo a neměl jsem vůbec žádný nástroj, tak jsem odstranil děložní tumor vlastními zuby. To bylo v Horním Effendi; a kromě toho..."

Dr. LIMF: "Doktore, incize je hotova."

Dr. Benway vráží do incize zvon a pohybuje s ním nahoru a dolů.

Krev stříká na léka're, sestru i na zed'... Zvon vydává odporný savý zvuk.

SESTRA: "Myslím, že je po ní, doktore."

Dr. BENWAY: "No, to se stává." Kráčí místností k lékařskému pokoji. "Nějakej zsranej feťák mi říznul kokain práškem nahajzly! Sestro! Pošlete chlapce, ať vezme na tenhle recept dvojitou dávku!"

Dr. Benway operuje v posluchárně zaplněné studenty: "A teď, chlapci, tuto operaci neuvidíte moc často, což má také svůj důvod... Poznáte, že nemá absolutně žádnou medicínskou hodnotu: Nikdo už neví, jaký byl její původní smysl a účel a zdali vůbec nějaký měla. Já osobně si myslím, že šlo od samého počátku o čistý umělecký výtvor.

Stejně jako se toreador dostává svým umem a zručností z nebezpečí, jež sám vyvolal, tak i chirurg při této operaci záměrně svého pacienta ohrozí a pak ho s podivuhodnou rychlostí a hbitostí zachrání v posledním možném zlomku vteřiny před smrtí... Viděl někdo z vás hrát dr. Tetrazziniho? Hrát říkám po zralé úvaze, neboť jeho operace, to byla přímo představení. Začínal tím, že přes celý pokoj mrštil po pacientovi skalpel a pak nastoupil jako baleták. Jeho rychlost byla obdivuhodná: "Nedám jim čas zemřít," říkával. Nádory ho přiváděly do

zuřivého vzteku. "Zasraný neukázněný buňky" prskal a blížil se k tumoru jako rváč s nožem.

Do operačního divadla se vrhá mladý muž, tasí skalpel a žene se po pacientovi.

Dr. ÁBENWAY: "Espontaneo! Zadržte ho, dřív než mi tu vykuchá pacienta!"

(Espontaneo je termín z býčích zápasů, označuje diváka, který se vrhne do arény, vytáhne ukrytý rudý toreadorský plášť, a než ho z arény vyvedou, pokusí se o několik výpadů proti býkovi.)

Zřizenci se perou s espontaneem, který je nakonec vyhozen ze sálu. Anesteziolog využívá zmatku a páčí pacientovi z úst velkou zlatou plombu...

Míjím pokoj 1, ze kterého mě včera vystěhovali... Něco s těhotenstvím, předpokládám... Lůžkové mísy plné krve, vložek a bezejmenných ženských substancí, dost na to, aby znečistily celý kontinen... Jestli mě někdo přijde navštívit do mého starého pokoje, bude si nejspíš myslet, že jsem porodil nějakou zrůdu a ministerstvo zahraničí se to snaží ututlat...

Hudba ze Jsem Američan... Na tribuně potažené americkou vlajkou stojí starší muž v proužkovaných kalhotkách a diplomatickém žaketu. Sešlý tenor, upnutý do korzetu - kostým Daniela Boonea na němpraská ve švech -, zpívá za doprovodu celého orchestru Pod hvězdnatým praporem. Při zpěvu lehce šišlá...

DIPLOMAT (čte z velké role telegrafní pásky, která stále nabývá a motá se mu mezi nohama): "A kategoricky popíráme, že by kterýkoli občan Spojených států amerických mužského pohlaví..."

TENOR: "Ó, pověz, zda vidíšš..." Hlas se mu láme a přeskakuje do vysokého falzetu.

V kontrolní kabině si Technik míchá zaživačí sodu a řihá do dlaně: "Prokletej tenor, dyk je to šmíra!" brumlá rozmzzele, "Miku! Ghrrr, a zvolání končí krknutím. "Vypni toho přihřátýho prdolu a dej mu růžový kalhotky. Od teďka má s náma utrum... Pusť tam tu atletiku Liz, tu, co má přešaltovaný pohlaví... Ta je aspoň pořád tenor... Kostým? Jak já to mám do prdele vědět? Nejsem přece žádný přihřátej návrhář kostýmů z kostyméry! A co má bejt zas tohle? Celá kostymérna pro nespolehlivost uzavřena? A já jsem asi co, chobotnice, ne? Tak hele... A co třeba obvyklý číslo s Indiánama? Pocahontas nebo Hiawatha?... Ne, to není ono. Nějakej civil hned bude vtípkovat, že by se mělo Indiánům ustoupit a dát jim zase všecko zpátky... Uniformu z občanské války, severanský kabát a jižanské kalhoty, jako že už jsou zase na hromádce? Mohla by taky vystoupit jako Buffalo Bill nebo Paul Revere, anebo jako ten občanek; co se nechtěl vzdát srání, tedy, myslím, co se Nechtěl vzdát sesvou lodí, nebo jako vojcl z druhý války, bigoš nebo Neznámý vojín... To by bylo asi tak nejlepší... Zakrejte ji nějakým pomníkem, ať není vůbec vidět..."

Lesbička, která je ukryta ve Vítězném oblouku z papírmašé se zhluboka nadechuje do svých mohutných plic a vydává strašlivý řev.

"Ó, pověz, zda Hvězdná vlajka ta ještě vlá..." Ve Vítězném oblouku se objevuje velká prasklina, odshora až dolů. Diplomat se chytá za hlavu...

DIPLOMAT: "Že by kterýkoli občan Spojených států porodil v Interzóně či na jakémkoli jiném místě..."

"Nad zemí SVÓÓBÓÓDYYYY..." Diplomátova ústa se pohybují, ale nikdo ho neslyší. Technik si zakrývá uši: "Matičko boží!" křičí. Jeho zubní protéza se začne chvět jako brumle a náhle mu vylétává z úst... Podrážděně po ní chňapne, mine a jednou rukou si zakrývá ústa.

Vítězný oblouk se s trhavým, praskavým třeskem kácí a odhaluje Lesbičku, která stojí na podstavci a je oděna pouze do leopardího suspensoru s obrovským vycpaným váčkem... Stojí tam, přiblíží se culí a napíná mohutné svaly... Technik se v kontrolní kabině plazí po zemi sem a tam, hledá své zuby a vykřikuje nesrozumitelné příkazy: "Hultražvukový!! Vhyněte í mikhlofoni!"

DIPLOMAT (stírá si z čela pot): "Jakékoli stvoření, ať už by se na ně hodil jakýkoli popis..."

"A rekú domovem."

Diplomatova tvář je celá šedá. Zavravorá, škobrtne ve čtení, zhroutí se na zábradlí, z očí, nosu a úst mu chlístá krev a umírá na krvácení do mozku.

DIPLOMAT (skoro neslyšně): "Ministerstvo popírá... Neamerické... Bylo zničeno... Vlastně nikdy nebyla... Kategori..." Umírá.

V kontrolní kabině explodují měřicí panely... Velké výboje elektřiny šlehají místností..., Nahý Technik, tělo spálené do červa, vravorá kolem jako nějaká postava z Götterdämmerung a dál ječí: "Hultuažvukový! Vhyphdouth!" Konečný výbuch spéká Technika na kus škvarku.

Za noci prokázali

Že vlajka naše slále zde...

Poznámky z návyku. Každé dvě hodiny si píchám Eukodol. Mám místo, kde mohu jehlu zasunout přímo do žíly, zůstává otevřená jako nějaká rudá podebraná ústa, nateklá a obscénní, a po píchnutí vypustí pomatou kapku krve a hnisu...

Eukodol je chemickou obměnou kodeinu - dihydro-oxy-kodein.

Tato látka působí spíše jako káčko než jako emko... Když si píchnete do žíly koks, je to přívál čisté rozkoše, rovnou do mozku... Po deseti minutách toužíte po dalším vpichu... Rozkoš morfinu probíhá v útrokách... Po páchnutí se pohroužíte do sebe... Intravenózní káčko se ale rovná elektřině prohnané mozkiem, aktivuje přímo kokainové spoje rozkoše... U káčka se nevyskytuje žádný abstinenci syndrom. Je to potřeba mozku samého - potřeba bez těla a pocitu. Potřeba pozemského ducha. Touha po kokainu trvá pouze několik hodin, jen pokud jsou stimulovány káčkové kanály. Pak na to zapomenete. Eukodol je jako kombinace heráku a koku. Věřte Němcům, že namíchali opravdu hrozné svinstvo. Eukodol je stejně jako morfin šestkrát silnější než kodein: Heroin je šestkrát silnější než morfin. Dihydro-oxy-heroin by měl být šestkrát účinnější než heroin. Je docela možné vyvinout drogu natolik návykovou, že by jedno jediné píchnutí vyvolalo závislost na celý život.

Pokračování poznámek z návyku: Když беру jehlu do ruky, mimovolně sahám po škrtilce levou rukou. Je to pro mě znamení, že si mohu píchnout do jediné použitelné žíly v levé ruce. (Pohyby při zaškrcování jsou takové, že obvykle zaškrcojete tu ruku, kterou sáhnete po pásu.) Jehla lehce vklouzne po hraně ztvrdlé kůže dovnitř. Opatrně hledám. Do stříkačky náhle vystřelí tenký sloupec krve a na okamžik je ostrý a pevný jako rudá struna.

Tělo ví samo, do které žíly si můžete píchnout a tuto znalost vám sděluje mimovolnými pohyby, které provádíte, když se připravujete ke vpichu... Někdy

jehla reaguje jako proutkařova virgule. Někdy musím na zprávu čekat. Když ji ale dostanu, pokaždé napíchnu krev.

Na dně kapátka vykvetla rudá orchidej. Váhal celou vteřinu, pak stiskl baňku a pozoroval, jak se kapalina valí do žíly, jakoby vysáta tichou žízní jeho krve. V kapátku zůstal tenký měňavý povlak krve, bílý, papírový límeček byl celý prosáklý krví jako obvaz. Natáhl se a naplnil kapátko vodou. Když ji stříkal ven, vpich ho zasáhl v žaludku, jako hebký sladký úder.

Koukám se na špinavé kalhoty, měsíce jsem si je neměnil... Dny nepozorovaně plynou, navlečeny na injekční stříkačce s dlouhou nitkou krve... Zapomínám na sex i na všechny ostatní dráždivé rozkoše těla - šedý, bezvýrazný duch jdoucí po droze. Španělští chlapci mi říkají El Hombre Invisible -Neviditelný muž...

Každé ráno dvacet kliků. Užívání hetáku odstraňuje sice tuk, ale svaly nechává více méně netknuté. Feták zřejmě nepotřebuje tolik tkáně... Bylo by možné izolovat molekulu heráku, která odstraňuje tuk?

V lékárně stále víc a víc problémů, při kontrole reptání jako vyvěšený telefon... Trvalo mi celý den až do osmi večer, než jsem získal dvě krabice Eukodolu...

Dochází mi peníze i žíly.

Jedu dál na dluh. Dnes v noci jsem se probudil, někdo mi mačkal ruku. Byla to moje druhá ruka... Usnu při čtení a slova na sebe berou význam kódu... Jsem posedlý kódy. Člověk chytí řadu nemocí, jež přeslabikují šifrovanou zprávu...

Píchám si před D. L. Hledám na špinavé nahé noze žílu... Fetáci nemají kouska studu... Jsou hluší k hluboké nechuti druhých. Je otázkou, zda může existovat při absenci sexuálního libida stud... Fetákův stud mizí s jeho Nesexuální sociabilitou, jež je také závislá na libidu... Narkoman pojímá své tělo neosobně, jako nástroj ke vstřebávání média, v němž žije, a hodnotí svou tkáň chladným zrakem koňského handlíře. Tady to nemá cenu se pokoušet napíchnout. Mrtvé rybí oči rychle přejíždějí po zpustošené žíle.

Užívám nový dluh prášku na spaní, Soneryl... necítíte se ospalí... Přenesete se bez přechodu rovnou do spánku, náhle vpadnete přímo doprostřed snu... Strávil jsem léta v zajateckém táboře a tvpěl podvýživou...

Prezident je feták, ale kvůli svému postavení si nemůže praskat přímo. Takže fetuje mým prostřednictvím... Čas od času se spojíme, a já ho znovu doplním. Tato spojení připadají náhodnému pozorovateli jako homosexuální praktiky, skutečné vzrušení ale není v první řadě sexuální a k vyvrcholení dojde teprve při oddálení, když je opětovné nabití skončeno. Ztopořené penisy jsou uvedeny v kontakt - tuto metodu jsme používali přinejmenším zpočátku, ale body styku se opotřebují jako žíly. Nyní musím občas vsunout pyj pod jeho levé víčko. Samozřejmě ho můžu vždy nafetovat Osmotickým doplňováním, jež odpovídá vpichu do kůže, ale znamenalo by to připustit porážku: O. D. by Prezidentovi přivodilo týdny trvající špatnou náladu a mohlo by klidně rychle vyvrcholit atomovými jatkami. A Prezident platí za Nepřímý návyk vysokou cenu. Smířil se se ztrátou veškeré sebekontroly a je závislý jako nenarozené dítě. Nepřímý narkoman zakouší celou škálu subjektivníto děsu, tiché protoplazmatické zuřivosti a mánie, odporné agónie kostí. Tenze narůstá a čirá energie bez emočního obsahu se nakonec rve tělem a pohazuje s ním sem a tam, jako když člověk přijde do styku s

dráty vysokého napětí: Pokud je jeho doplňovací spojení přerušeno, upadá Nepřímý narkoman do tak prudkých elektrických konvulzí, až se mu otřesy uvolní kosti a on umírá tak, že se jeho kostra snaží vyskočit z jeho těla, které už nemůže snést, a prchá nejkratší cestou přímo k nejbližšímu hřbitovu.

Vztah mezi N. N. (Nepřímý narkoman) a jeho D. S. (Doplňovací spojka) je tak intenzivní, že společnost druhého snesou pouze v řídkých intervalech a na velice krátkou dobu - tím myslím mimo doplňovací schůzky, kdy je veškerý osobní styk zatlačen do pozadí procesem doplňování.

Čtu noviny... Něco o trojnásobné vraždě v rue de la Merde v Paříži: "Vyrovnávání vroubek. ... Projíždím dál... "Policie identifikovala původce... Pepe El Culito... Malej Zasranec, láskyplná zdrobnělina." Opravdu to tak píší? ... Snažím se slova zaostřit... tříští se v nesmyslnou mozaiku...

JDI DOMŮ, LAZARE

Když se namáhavě, prodíral vymazaným páskem až na samé hranici existence, oblastí, kde se nakupuje droga, neživým a šedým územím miazmatické nicoty a náhlých odmlk mezi jevy, jež je zahlceno a zatemněno propastní, nudou a rozchlípené se šklebícími otvory po omylu a hříchu, zjistil Lee, že mladý fetišák, který stojí v deset ráno v jeho pokoji, se po dvou měsících bez heráku, kdy se na Korsice věnoval sportovnímu potápění, vrátil...

"Přišel předvést svoje nové tělo", a usoudil Lee se záchvěvem ranní slabosti z nedostatku drogy. Věděl, že se dívá - ach ano, Miguel, děkuji vám - tři měsíce zpátky, sedí v Metropoli a vytuhnul nad oschlým žlutým větrníčkem, který by po dvou hodinách otrávil i kočku; usoudil, že úsilí, vynaložené na to, aby si prohlédl Miguela v deset ráno; bylo již dostatečné i bez celé té nesnesitelné povinnosti napravit chybu - ("co je tohle za zasranou farmu?") - což by ovšem vyžadovalo i nejnonějšší představu Miguela v oblastech, jimž se věnoval mnohem víc, jako třeba ona veliká, nepohodlná a ohavná věc navrchu v kufru.

"Vypadáš skvěle," utrousil Lee a nedbale si setřel pobryndaným kapesníkem nápadnější známky nechuti, v Miguelově tváři viděl šedé sedliny a bahýnko heráku, studoval stupně opotřebování, jako kdyby se on i jeho šaty po léta pohybovali odlehlými uličkami času a nikdy tam nebyla kosmická stanice, kde by se mohli dát do pořádku...

"A kromě toho, než bych mohl ten prohřešek napravit... Jdi domů, Lazare... Zaplať Muži a jdi domů... Proč by se má mělo chtít koukat na tvoje staré vypůjčené tělo"

"Jé to ale paráda, když vidím, že seš z toho venku... Prokaž si tu laskavost sám." Miguel plaval pokojem a rukou harpunoval rybu...

Až budeš na dně, tak ne, abys myslel na koníčka heráčka.

aTakhle seš na tom líp, řekl Lee, snivě hladil jizvu po jehle na zadní straně Miguelovy paže a pomalým krouživým pohybem sledoval měnlivý povrch a vzorky v hebkém růžovém mase...

Miguel se podrbal vzadu na ruce... Pohlédl z okna... Jak se vybudil a zažehly se drogové kanály, jehotělo se zachvívalo v malých, zelektrizovaných záškubech...

Lee seděl a čekal. Mladej, kvůli jednomu šůpnutí do toho ještě nikdo nevlítne) zpátky.a

rVím; co dělám.~

HTo oni vědf vždycky.

Miguel uchopil pilníček na nehty.

Lee zavřel oči: Je to strašně únavné..

No jo, díky, bylo to skvělý., Miguelovy kalhoty

sklouzly ke kolenům. Stál tu v pokřiveném pčevlečnicku masa, které měnilo barvu z hnědé na zelenou a nakonec bylo v ranním světle bezbarvé a v kapičkách odpadávalo na podlahu.

Leeovy oči se přiblížily k jeho tváři a celou ji prostoupily.,, krátký, chladný šedý švih... ~.Uklid' to, nařídil. nUŽ je tady svinstva dost a

Ale jasně, zamumlal Miguel s Iopafkou. Lee položil balíček s heroinem stranou.

Lee @il pod tlakem neustálého vysazování, každý třetí den, samozřejmě s jistými, ech, nutnými přestávkami k doplnění paliva pro ohně, je@ se propalovaly jeho růžové žlutohnědou rosolovitou podstatou, vzdával se svého kácejícího se, uchýleného těla a zároveň ho držel stranou. Zpočátku bylo prostě měkké, tak jemné, že se mu částčky prachu, vzdušné proudy a hrubé kabáty zařezávaly až na kost, přičemž se ale nezdálo, že by mu přímý dotek dveří a @idlí působil nějaké potíže. V jeho měkkém a nejistém mase se nehojilo žádné zranění... Dlouhé bílé houbovitě úponky se ovíjely kolem obna@ených kostí, Plísňové puchy atrofovaných varlat podšívaly jeho tělo chumáčkovitou šedou mlhou...

Při první těžké infekci vyšlehl z vařícího se teploměru olověný projektil a prohnal se sestře hlavou. Sestra klesla s nesrozumitelným výkřikem mrtva k zemi. Doktor na ni vrhl jeden letmý pohled a s prásknutím za sebou stáhl @eleznou pohotovostní roletu. Nařídil, aby bylo planoucí Ittžko i s pacientem neprodleně vystěhováno z nemocničního areálu.

nMám pocit, že si doká@e vyrobit svůj vlastní penicilin! prskal doktor.

Infekce ale všechny houbovitě nádory vypálila...

Lee nyní žil v měnlivých stupních průhlednosti... Nebyl sice přísně vzato přímo neviditelný, nepochybně byl ale špatně vidět. Jeho přítomnost nebudila žádnou zvláštní pozornost... Lidem buď'to splynul s nějakou představou, nebo si ho spletli s odrazem či stínem: To asi bude nějaký ten světelný trik nebo neónová reklama.

Lee pocítil první seismické otřesy - Old Faithul, staxf věrný Chladní žár. Vlídnm, ale pevným úponkem vystrčil Miguelova ducha na chodbu.

nJéžiš!~. vyhrkl Miguel. Už musím letět!a Vyřítíl se ven.

Z Leeova žhnoucího středu vyšlehly růžové ohně histaminu a pokryly jeho hrubé okraje. (Pokoj byl ohnivzdorný, železné stěny nadmuté a poseté puchýfi a měsíčními krátery.) Píchl si pořádnou dávku a zfalšoval záznam na rozpisu.

Rozhodl se navštívit kolegu, Joea NM (Nic Moc J), který propadl v Honolulu během záchvatu Bangutotu drogám.

(Poznámka: Bang-utot, doslova pokoušející se povstat a sténající..... Smrt nastává během noční můry... Vyskytuje se u mužů, z jihovýchodní Asie... V Manile je každý rok zaznamenáno kalem dvanácti úmrtí na Bang-utot.

Jeden muž, který se uzdravil, uvedl, že mu na prsou seděl nmalý mužíček a škrtil ho.

Oběti často vědí, že zemřou, a projevují strach, že jim penis vstoupí do těla a zahubí je. Někdy křečovitě svírají své přirození ve stavu vřskající hysterie a volají o pomoc, jinak že jim penis unikne a pronikne do těla. Běžné erekce během spánku bývají považovány za obzvláště nebezpečné a pravděpodobně mají na svědomí konečný záchvat... Jeden

muž proti těmto erekcím vyvinul Rube Goldbergovu fintu. Stejně ale na Bang-utot zemřel.

Pečlivé pitvy oběti Bang-utotu neprokázaly žádnou organickou příčinu smrti. Často byly nalezeny stopy po škrcení /zapříčiněné čím7/; někdy slabé krvácení do pankreatu a plic -ale ne natolik závažné, aby způsobilo smrt, a kromě toho také neznámého původu. Autora napadlo, že příčinou smrti bude zřejmé chybné nasměrovaná sexuální energie, vedoucí k erekci plic s následnou strangulací... [viz článek Dr. Nilse Larsena ~Mutí se smrtícím snem~ v Saturday Evening Post, 3. prosince 1955. Též článek Erle Stanley Gardnera pto True Magazine.]

NM iil v neustálém strachu z erekce a tak jeho návyk rostl a rostl. (Poznámka: Je dobře známým a nudným faktem, je to prostě notoricky nezajímavá a dýchavičná skutečnost, že ten, kdo z nějaké neschopnosti, ať už je jakákob, propadne návyku, bude během období nedostatku či deprivace [znáte to, stejné jako škodí příliš mnoho radostí] obdařen bezmezní nafouklou, geometricky postupující a bující motivací.)

Elektroda, připojená k jednomu varleti krátce zažhnula a NM se probudil v zápachu škvařícího se masa a natáhl se po naplněné stříkačce. Překulil se do fetální polohy a vsunul si jehlu do páteře. Se slabým sténáním rozkoše jehlu vytáhl a uvědomil si, že je v pokoji také Lee. Z Leeova pravého oka se vyvlínil dlouhý slimák a mědavým slizem napsal na stěnu: Námořník je ve Městě, nakupuje ČAS...

Čekám před lékárnou, až v devět hodin otevřou. Dva arabští hoši koulí popelnice k velkým těžkým vratům v nabílené zdi. Prach před vraty postříkaný močí. Jeden z hochů se předklonil, koulí těžké

popelnice, kalhoty těsné napnuté přes štíhlou mladou zadnici. Hledí na mě s neutrálním, chladným letmým pohledem zvířete. Probouzím se leknutím, jako kdyby byl hoch skutečný a já zmeškalschůzku, kterou jsem s ním měl tohle odpoledne.

Očekáváme dodatečná vyrovnaní,. říká Inspektor v rozhovoru s vaším Reportérem. Jinak by došlo, Inspektor zvedá jednu nohu v typickém severském gestu, ~.ke kesonové nemoci, je to tak? Snad ale budeme moci zajistit vyhovující dekompenzační komoru.Á~

Inspektor si rozepíná poklopec, hledá muSlry a maže se mastí z malého hliněného hrnku. Rozhovor je zjevně u konce. .,Vy nepůjdete?~. vykřikuje. ÁNo, jako to Pekl jeden soudce druhému: ~Buď'spravedHvý, a když už nemůžeš být spravedlivý, tak prosté dělej jak mysl3. Škoda, že nesnesete pohled na zaběhlé obscenity.~~ Zvedá pravou ruku, pokrytou odporné zapáchající žlutou mastí.

Čísi Reportér spěchá vpřed, oběma rukama se chápe zasviněné dlaně a urputně s nf potčásé. Bylo mi potěšením, Inspektore, nepopsatelným potěšením, drmolí a stahuje si rukavice, sbalí je do koule a odhazuje do koše. ePřipíšu jim to k výdajům,n směje se.

HASANOVA KRAVALNA

Pozlátko a rudý plyš. Rokokový bas, v pozadí růžová mušle. Vzduch je přesycený odporně sladkou substancí, připomínající zkažený med. Muži a ženy ve večerních šatech sskají alabastrovými brčky nemíchané koktajly. Na barové stoličce, potažené

růťovým hedvábím, sedí nahý Hlavoun z Blízkého východu. Dlouhým černým jazykem vylizuje z křišťálového poháry teplý med. Jeho genitálie mají dokonalé tvary - obtezaný úd, černé blyštivé ochlupení. Rty má tenké a modrofialové, jako hubičku penisu, oči prázdné hmyzím chladem. Hlavouni nemají játra a civí se výlučně sladkostmi. Hlavoun postrkuje štíhlého světlovlasého mladíka k divanu a zmčné ho svléká.

hStoupní sí a otoč se, nařizuje mu telepatickými piktogramy. Pruhem mdého hedvábí svazuje chlapci ruce za zády. „Dneska večer to sjedeme až do konce.

--Ne, ne!,. ječí chlapec. Mo. Pso a

Ocasy ejakulují v tichém --ano,. Hlavoun roztáhne hedvábný závěs a odkrývá šibenici z teakového dřeva, před nasvícenou stěnou z rudkho kiemene, šibenice stojí na stupínku z aztéckých mozaik.

Hoch se s dlouhým nÁÁÁdÁÁÁCHrt ůroutí na kolena, sere a chčije hrůzou. Mezi stehny cítí teplé sračky. Rty i hrdlo mu zalévá mohutná vlna horké krve. Jeho tělo se smršťuje do fetální polohy a do tváře mu stříká horké semeno. Hlavoun nabírá z alabastrové mísy teplou parfémovanou vodu a vážně a zadumané omývá chlapcovu zadnici i ocas a pak ho osušuje hebkým modrým mčmlcem. Chlapcovým tělem probíhá hladivý závan tepla a ježí se mu vlasy. Hlavoun chytá chlapce pod prsy a zvedá ho rta nohy. Drží hochu za oba svázané lokty, postrkuje ho po schůdcích a pak pod oprátku. Stojí před ním a oběma rukama drží oprátku.

Hoch hledí do Hlavounových očí, prázdných jako obsidiánová zrcadla, jako tůně černé krve, jako

násypky ve stěnách toalety, do očí, spějících k Poslední erekci.

Starý popeláě, tvář jemnou a žlutou jako čínská slonovina, vytrnbnuje na svou promáčklou mosaznou trubku Zhoubu a mor a budí španělského pasáka, kterému stojí. Kurva se potácí ven, do prachu, sraček a chumlu mrtvých kotat, vleče žoky potracených plodů, potřhaných kondomů, zakrvácených vložek a sraček zabalených do ostře barevných komiksů.

Rozlehlý nehybný přístav s mědavou vodou. Na zakouřeném obzoru plane opuštěná naftová studna. Zápach ropy a výkalů. Černou vodou plují nemocní žraloci s absfákem, z hnijících jater se jim valí oblaka síry, a naprosto ignorují zkrvaveného padlého Ikara. nahý Mr. Amerika, rozpálený láskou k vlastnímu tělu, vykřikuje: Moje prdel přivede do rozpaků celý Louvte! Prdím ambrózii a seru hovna z ryzího zlata! Z ptáka mi v ranním slunci tryskají heboučké diamanty! Ífítí se z osleplého majáku, bbá se a honí si před černým zrcadlem ocas, plachtí šikmo dolů, s tajemnými kondomy a mozaikou Hsíců novin, potopeným městem z červených cihel, aby nakonec přistál v černém blátě mezi plechovkami a lahvemi od piva, gangstery zalitými do betonu a nesmyslnými pistolemi rozklepanými na placku, aby tak unikly kontrole krátkých palných zbraní, prováděné chtivými balistickými experty. C`eká na pomalý striptýz eroze s fosilními pohlavními orgány.

Hlavoun přetahuje chlapci oprátku přes hlavu a mazlivě mu za levým uchem utahuje uzel. Hochův pyj je smrštěný, koule ztvrdlé. Hledí přímo před sebe a zhluboka

oddechuje. Hlavoun se krade kolem hochy, oštipuje ho a mazlí se s jeho genitáliemi

v hieroglyfech Frašky. Přesunuje se v sérii nárazů za hochy a vrátí mu svůj ocas do zadku. Stojí a pohybuje se s kývavým kroužením.

Hosté dělají jeden na druhého pssp špouchají do sebe a hihrlají se.

Hlavoun náhle vystrkuje chlapce, osvobozeného od jeho ocasu, vpřed, do volného prostoru. S dlaněmi na jeho kyčelních kostech chlapce vyrovnává, natahuje stylizované hieroglyfické paže a láme mu vaz. Chlapcovým tělem probíhá chvění. Jeho přirození se zvedá ve třech velkých vzkypěních, které mu nadnáší pánev, a okamžitě ejakuluje.

Před očima mu explodují zelené záblesky. Sladká bolest zubů se řítí jako střela krkem a páteří do slabin a smrštuje tělo v křečích rozkoše. Celé tělo se valí ocasem ven. Vymrštno konečtí křečí letí jeho sperma ples rudou stěnu jako povětrod.

S hebkým dráždivým sáním klesá bludištěm šestákových podloubí a sprostých obrázků.

Ze zadku mu tryskají sračky. Prdy otřásají jeho štíhlým tělem. Za velkou řekou vybuchují v zelených trsech ohňostroje a rakety. Slyší slabé pufání motorového člunu v přítomí dungle... Pod tichými křídly komárů Anopheles.

Hlavoun si opět navléká chlapcovo tělo na ocas. Hoch se svíjí, nabodený jako harpunovaná ryba. Hlavoun se pohybuje na chlapcových zádech a tělo se mu smrštuje v plynulých vlnách. Chlapci vytéká z polootevřených, sladkých a ve smrti vzpurných úst krev a stéká mu po bradě. Hlavoun klesá s pozvolným, ukojeným uchnutím.

Místnost s modrými stěnami, bez oken. Dveře zakrývá špinavý rložový závěs. Po stěně se plazí

červené štěníce a hromadí se v rozích. Uprostřed pokoje brnká nahý hoch na dvoustrunnou loutku a sleduje arabesky na podlaze. Další chlapec leží na zádech, kouří hašiš a kouř vyfukuje na svůj ztopořený ocas. Hrají na posteli s tarokovými kartami o to, kdo bude koho šoustat. Švindl. Rvačka. Koulí se po podlaze, určí a prskají jako mladá zvířata. Poražený sedí na podlaze, bradu na kalenou a olizuje si zlomený zub. Vítěz se otočil na lůžku a předstírá spánek. Kdykoliv se k němu druhý chlapec přiblíží, kope po něm nohama a brání se. Ali ho chytá za holeu, strká si jeho kotník do podpaží a rukou mu obepíná lýtko. Chlapec hledí znepokojeně a vážně Alimu do tváře. Druhý kotník spoután, Ali překulují chlapce na ramena. Chlapcův ocas se mu tyčí nad pupkem, volně se nadnáší a chvěje. Ali si pokládá jeho ruce za hlavu. Plive si na ocas. Když ho zasune, druhý hoch zhluboka zasténá. Ústa, potřísněná krví, se společně šklebí. Ostrý zatuchlý pach penetrovaného konečníku. Nimun zajíždí dovtitř jako klín a vymítá z druhého ocasu semeno, které vystřikuje v dlouhých žhavých dávkách. (Autor si všiml, že arabské ocasy bývají většinou široké a mají tvar klínu.)

Satyr a nahý řecký mladík, oba s akvalungy, vykreslují v obří váze z průhledného alabastru balet pronásledování. Satyr chytá chlapce zepředu a točí s ním dokola. Pohybují se trhavě jako ryby. Hoch vypouští z úst stěbrný proud bublinek. Bílé sperma tryská do zelené vody a líné se vznášejí kolem proplétajících se těl.

černoch něžně zvedá nádherného čínského chlapce do hamaky. Dává si jeho nohy za hlavu a sedá si. Zasouvá ocas do chlapcovy štíhlé a pevné zadnice.

Houpe něžně hamakou sem a tam. Hoch ječí, podivně vysoké kvílení nesnesitelné rozkoše.

Javánský tanečník ve zdobeném otáčivém křesle z teakového dřeva, zasazeném do lůžka z vápencových zadnic, si s rituálními pohyby stahuje na ocas amerického chlapce - rusé vlasy, jasné zelené oči. Hoch sedí, nabodnut, a hledí na tanečníka, jenž se vrhá v kruhových otočkách kupředu a zanechává po sobě na sedadle něco tekutého. Jéééééé!n yčeští chlapec a jeho sperma stříká tanečníkovi na hubenou hrud'. Jeden cákanec zasáhl koutek tanečnickových úst. Chlapec mu ho otírá prstem a směje se: Vole, teda tomu říkám vej cuc!a

Dvě arabské žehy se zvířecími rysy stáhly malému francouzskému chlapci trenýrky. Š'oustají ho rudými gumovými ocasy. Hoch určí, hryže, kope a kroutí se v slzách, zatímco se jeho ocas zdvihá a ejakuluje.

Hassanova tvář otéká, naběhlá krví. Rty mu fialoví. Svléká si oblek z bankovek a vrhá ho do otevřeného sejfu, který se bezhlučně zavírá.

Tady je Siif svobody, lidičky! ječf s falešným texaským přízvukem. Má desetigalonový klobouk a kovbojské boty, tančí Jig Rozpouštěčů a končí groteskním kankánem na melodii NShe Started a Heat Wave.

Nechte to 6ejt! A odted7ca není žádná díra zakbzand!!!n

Páry, zapřažené do barokních postrojů s umělými křídly, kopulují ve vzduchu a vtiskají jako straky. Artisté na visutých hrazdách stříkají do prostoru jediným jistým vzájemným dotekem.

Provazochodci kouří obratně jeden druhého, balancují riskantně na žerdích a židlích, nakloněných

nad prázdnem. Teplý vítr p@ináší z mlžných hloubek vůni #eky a džungle.

Chlapci se po stovkách propadají st#echou, mrskají sebou na koncích lan a kopou okolo sebe. Hoši visí v různých úrovních, někteří těsně pod stropem, jiní ani ne deset centimetrů nad podlahou. Nádherní chlapci z Balí a Malajsie, mexičtí Indiáni 5 nelítostnými a nevinnými tvá@emi a s jasné rudými dásněmi. Černoši (pozlacené prsty, nehty a ochlupení), Japonci, hladcí a bílí jako porcelán, benátští mladíci s vlasy jako od Tiziana, Američané s blond'atými nebo černí mi kudrnami, které jim padají do čela (hosté jim je něžné odhrnují zpátky), podmračení blond'aH Poláci se zví@ecíma hnědýma očima, arabští a španělští chlapci z ulice, rakouští hoši, růžoví a jemní, s nepatrným Stínem světlého ochlupení, jfzliví němečtí výrostci s jasné modrýma očima kfičí nHeil Hitler!, když se pod nimi otvírají padací dve#e. Sollnbové serou a kňučí.

Mn Prachy Vulgáro žvýká nechutně a oplzle havana, rozvalený na floridské pláži a obklopený samolibé se šklebícími blond'áčky, které všechny zneužívá:

totiž, že Lataha oběsí a pošle svejm p@átelům televizní šot k vánocum. Tak si Leda po@ídí dva špagáty - jeden pofírovanej tak, aby se vytáhnul, a ten dmhej leda jako ten pravej. Ale ten Latah s ním byl na kordy a tak se leda obliknul jako Mikuláš a po@ádné s ním zatočil. Začalo svítat. Ten chlapík si navlík jeden špagát, a Latah, jak už to Latahové dělaj, si leda navlík ten druhej. A když se propadlo otev@elo, chlapík se oběsil doopravdy a Latah tam zvostal se švindl vytahovací gumovou

mašlí. No, a ten Latah pak napodobil každý jeho škubnutí a křeč. Vytek tRkrát.

Pěkně mazanej mladej Latah, prostě si dal majzla. Nechám ho asi makat v jedný svý fabrice jako expedienta.n

Aztéctí kněží svlékají z Nahého mladíka roucho z modrého peří. Přehýbají ho zády přes vápencový oltář, přes hlavu mu nasazujf křišťálovou lebku a obě hemisféry

upevňují vpředu i vzadu křišťálovými šrouby. Přes lebku se valí vodopád a láme hochovi vaz. Ejakuluje v duze proti vycházejícímu slunci.

Vzduch vyplňuje ostré bílkovinné aroma semene. Hosté přejíždějí rukama po škubajících se chlapcích, kouří jim ocasy a věší se jrsn na záda jako vampýři.

Nazí ochránci přináší železné plíce, plné paralyzovaných mladíků.

Slepí hoši tápou z obrovských koláčů, zchátralí a zdegenerovaní schizofrenici se vymršťují z gumové kundy, z černé tůně vstávají chlapci se strašlivou kožní chorobou (líné ryby oťukávají žlutá lejna na hladině).

Muž s bílou vázankou ve frakové košili, až na černé podvazky od pasu dolů nahý, hovoří uhlazeným tónem se Včelí královny. (Včelí královny jsou staré ženy, které se obklopují teplouši, aby tak vytvořily svojí.. Je to poněkud podivný mexický zvyk.)

Ale kde je to sousoší? Mluví pouze jedna strana obličeje, druhou zmitá Mučení miliónů zrcadel. Divoce masturbuje. Včelí královna o ničem neví a pokračuje v rozhovoru.

Pohovky, křesla i celá podlaha se začínají chvět a vytřásají hosty, až se z nich stávají rozmazaní šedí duchové, ječící v agónii ocasů.

Dva chlapci si honí pod železničním mostem ocasy. Vlak prochvívá jejich těly, ejakuluje je a mizí se vzdáleným hvizdem. 'Gáby kvákají. Chlapci si smývají semeno z hubených hnědých pupků.

Kupé: dva mladí fefáci s absfákem na cestě do Lexingtonu ze sebe rvou kalhoty v křečích chtíče. Jeden z nich si potfrá ocas mýdlem a vráží ho drahému do zadku jako vývrtku. Jééééééééééžiš! w Oba okamžité ejakulují a vstávají. Oddalují se od sebe a natahují si kalhoty.

Starej doktůrek v Marshallu píše tinkturu a olivový olej.

Hemeráky přestálý matky, má je celý obnažený, krvácí a vříská po syrový Černý sračce, teda jako Černým kaši... Doktore, ksakru, představte si, že by to byla vaše máma, olepená špitálskejma vyluhovadloma, a odporné by celá všade smrděla... Tak mámo, kdy už se ti ksakru ta pánev rozloží, už se mi teda parádně ekluješ,

Tak už dost, napište mu ten recept.

Vlak se dál prodírá neóny ozářenou mlhavou červenou nocí.

Obrázky mužů a žen, chlapců a dívek, zvířat, ryb i ptáků, kopulační rytmus světa proplouvá místností, ohromný modrý příliv života. Vibrující bezhlasý bzukot hlubokého pralesa - náhlé ticho měst, když feták natahuje ruku po droze. Chvilé znehybnění a zázraku. Dokonce i těm, co dojíždějí z předměstí se vzrušením ucpou cholesterolové spoje, hučí a touží po styku.

Hassan vříská: To je tvoje dílo, A. J.! Zkazil jsi mi celý večírek!

A. J. na něj hledí, tvář nepřístupnou jako vápenec: Jdi do prdele, ty rozpouštěcí hnědá tlamo..

Horda chtíčem ŠBených Američanek vniká dovnitř. Mokvající kundy, z farmy i z výletního ranče pro kovbojíčky, z bordelu, z fabriky, z venkovského klubu, z kůlny i předměstí, z motelu, jachty a koktejlového baru, ze sebe svlékají jezdecké obleky, lyžařské kombinézy, večerní šaty, džíny, odpolední šaty, šaty z kartounu, plavky a kimona. Ječí a Tvou, vyjí a sápu se na hosty jako hárající

čubky posedlé vzteklinou. Zahryzávají se do oběšených chlapců a ječí: Ty buzíku jeden!! Ty bastarde!! Mrdej mé! Mrdej mě! Mrdej mé! Hosté se dávají s jekotem na útěk, kličkují mezi oběšenými hochy a převrhují železné plíce.

A. J.: přivolejte mé Švycary, proklaté! Ochraťte mé před téma čubkama!

Mr. Hyslop, sekretář A. J., vzhlížíc od svého komiksu: Švýcaři se už přece rozpustili.u (Rozpouštění znamená v tomto případě štěpení

bílkovin a rozložení na kapalinu, jež je pak absorbována jinou protoplazmickou bytostí. Hassan, nechvalné známy rozpouštěč, z toho měl v tomto případě zřejmě profit.)

A. J.: Ulejevácký hulibrkové! Co si má člověk bez Švýcaru počít? Vážení pánové, stojíme zády ke zdi. V sázce jsou naše vlastní ocasy. Stůjte při mě, ať nemohou vtrhnout na palubu, Mr. Hyslop, a rozdejte mužům palné zbraně.n

A. J. tasí námořnickou šavli a začíná dekapitovat Americká děvčata. Bujaře si přitom zpívá:

Patnáct mužic na hrudi mrtvých Johoha a láhev rumu

Chlastaj a tiááel se už posfaral o zbytek Jokoko a Láhev rumu

Mr. Hyslop, otrávené a rezignované: Ach, božíčku! Už v tom zase jede. Mává apaticky pirátskou vlajkou.

A. J., obklíčen, bojuje proti zdrcující pŕesile. Zaklání hlavu a vydává ze sebe prasečí kvik. Do místnosti se okamžitě vhrne tisíc mlyných Eskymáků, chrochtají a fičí, opuchlé tváře, ihavé rudé oči, fialové rty, a vrhají se na Američanky.

(Eskymáci mají rujně období, v něm se kmeny během krátkého léta setkávají a oddávají se orgiím. Obličeje jim pŕitom otečou a rty zfialoví.)

Tatík s doutníkem půl metru dlouhým proráíí hlavou zed': ,~Co to tady proboha máte za zvěiinec?a Hassan lomí rukama ,nBordel! Hnusnej bordel

a mrdník! Pfi Alláhovi, něco tak strašně nechutného sem ještě nikdá neviděl!a

Prudce se obrací na A. J., který sedí na lodním kufru, na rameni má papouška, přes jedno oko pásku a nasává z korbele rum. Velkým mosazným dalekohledem bedlivě pozoruje obzor.

Hassan: ~~Ty mizerná faktualistická děvko! Zmiz a do mé kraválny už mi nikdy ani nepáchnib~

KAMPUS UNIVERZITY V INTERZÓN~

Osli, velbloudi, lamy, rikšy, káry se zbožíím tlačené lopotícími se udřenými chlapci, oči jim lezou z důlků jako jazyky uškrcených - šubající se červe\$ a zvířecí nenávisť. Stáda ovcí, koz a dlouhorohého dobytka procházejí mezi studenty a stupínkem pro pŕednášejíc~o. Studenti posedávají kolem dokola na rezavých parkových lavičkách, blocích vápence, sedátcích z venkovských hajzlíků, na starých

bednách, barelech od nafty, špalcích a pafezech, starých zaprášených podnožkách a plesnivých tělocvičných žíněnkách. Mají na sobě džínové galábie... punčochy a kabátec - popíjejí z kameninových džbánů kukuřičnou whisky, kávu z plechovek, kouří marihuanové cigasety, ubalené z balicího papíru a tiketů do lotynky... píchají si spínacím špendlíkem a kapátkem, studují rozpisy dostihů, komiksy a mayské kodexy...

Profesor přijíždí na kole a táhne za sebou na špagátě vranky, škrábe se na katedru a drží si záda (jeřáb mu nad hlavou přenáší bučící krávu).

PR6Fn: eDneska v noci mé ošoustala celá sultánova armáda. Namoh jsem si záda, když jsem obsluhoval tu svojí domácí krasotinku... Nemůžu se tk staré kundy zbavit. Potřeboval bych, aby jí koncesovaný mozkový elektrikář odpojil jednu synapsi po druhé a lapiduch z chirurgie vyhodil všechny ty její vnitřnosti na ulici. Když se k někomu nastěhuje Mamka, se vším všady, kurva, co kluka pořád jenom buzeruje, tak on se třeba zničí, jen aby se zbavil takového superextrovního pfivandrovalce a štamgasta...-a

Hledí na vranky a pobmkuje si melodie z dvacátých let. ,Teda, přišla na mě chlapci parádní nostalgie a nemůžu jí potlačit, af chci nebo ne... chlapci se prochází po karnevalové pouti a krmí se růžovou cukrovou vatou... pošfuchují jeden drahého u kukátek s čunčárnami... masti si tága v ruském kole a stiikají sperma na měsíc, co vychází nad slévárnami za fekou, rudý a začouzený. Před starou budovou soudu visí na topolu negr... lutučící žerty lapají jeho sperma do svých vaginálních zubů... (Manžel hledí úzkýma očima barvy vybledlé šedé

flanelové košile na malého podvržence... Doktore, teda ček bych, že to bude negr.

Doktor krčí sameny: .To je jako stará vojenská hra, synku. Pod jednou skočápkou je hrášek... Ted' ho vidíš a hned už zase ne...)

A doktor Parker si vzadu ve své lékárně píchá heroin, Ri grány na jedno natáhnutí - ~Osvěží, mrmlá si. Jeden z toho vždycky úplně poskočí.

Městský úchyla Benson ~Dlailovka~ si udělal ze školního záchodu querencii (Querencia je termín z býčích zápasů... Býk si najde v aréně místo, kde se mu líbí, a nehne se z něj, takže toreador musí jít tC němu a utkat se s ním tam, kde chce on, nebo ho éjak odlákat - tak nebo onak.) Šerif A. Q. .Placka :.arsen říká: ~Ňák ho bodem muset halt z ty jeho luerencie vylákat... A Stará Mamča Lottie spí de.et let s mrtvou dcerou, ještě k tomu podomácky naloženou, a zrána se probudí ve východním Texau mrazem... supí nad černou vodou močálu a pa-ýly cypřišů...

A nyní, vážení pánové - věřím, že zde není přítomen žádný transvestita -hihi - a že jste tu všichni džentlmeni podle zákona, schváleného Kongresem, jenž má za cíl pouze ustanovit, že jste pohlaví mužského, rozhodné totiž nebude do této mravné s(né povolen vstup žádnému Přeběhlíkovi, ať' už si to namířil kterýmkoli směrem. Džentlmeni, předložte polně zbraně. Všichni jste přece byli informováni o tom, jak je důležité, abyste měli své zbraně dobře promazány a připraveny k libovolnému použití, na křídle, při zteči či ve stráží.

STtIDENT1: Výborně! Bravo!a Otráveně si rozepínají poklopce. Jeden z nich se hrozivě ohání ohromné ztopořeným přirozením.

PROFA: A nyní, džentlmeni, o čem jsem to vlastně hovořil? Ach ano, Mamča Lottie... Probouzí se a třese se zimou, je poklidné růžové jiho, růžové jako svíčky na dortě malé dívenky, rGžové jako cukrová vata, jako lastura, rtržové jako ocas, chvějivé pulsující v zasraném červeném světle... Mamča Lottie... hrmmm..., jestli tohle rozvláčné povídání nezkrátím, sejde slabostí věku a připojí se ke své dceři ve formaldehydu.

Píse5 o Starém námořníkovi, od Coleridge básníka... Rád bych vás upozornil na symbolismus Starého námořníka samé6o.~

STLtDENn: Samého, říká ten člověk.a

leda prófo, tohle nebylo moc pěkný.

Sto juvenilních delikventů... blíží se k němu, vyhazovací nože cvakají jako zuby.

Px6eA: Ach, propáníčka! Zoufale se snaží přestrojit za starou ženu ve vysokých černých botách a s deštníkem... Kdybych neměl toho housera a moh se pořádně ohnout, tak je přešaltuju, prostě bych jim nabídl tu svou sladkou ptdku, jako to dělaj pavláni... Má-li být slabší pavlán napaden silnějším jedincem, slabší pavlán buď a) nabídne svou zadničku, věřím, že to je ten správný výraz pro pasivní styk, nebo b) je-li poněkud jiného ražení, extrovertnější a dobře stavěný, napadne ještě slabšího pavlána, pokud ovšem takového najde.a

Zchátralá recitátorka v šatech z roku 1920, ve kterých od té doby zřejmě i spala, se vlní po ponuré chicagské ulici, ozářené neóny... mrtvá tíha Drahých zašlých dnů visí ve vzduchu jako pozemský duch.

Vypravěčka (namazaným tenorem): Najít nejslabšího pavlána.

Hraničářský salón: Pavlán Buko, oblečený do modrých holčičích šatiček zpívá smířeným hlasem na melodii Alenčiny modré košilky:
Nákladní vlak odděluje profesora od výrostků... Když projede, mají již
vypasené teřichy a zodpovědná místa...

SNDEN77: nMy chceme Lottii!

PR6FA: nTo ale bylo v jiné zemi, džentlmeni... Jak jsem vám již předtím, než jsem byl tak hrubě přerušen jednou z mých četných osobností, říkal... neposlušný malý bestie... uvažujte nad Starým námořníkem, nad tím, že ačkoliv neměl k dispozici kurare, laso, bulbokapnin nebo svěrací kazajku, byl si schopen podmanit a udržet opravdové publikum... v čem tedy spočívá jeho, hrmm, trik? Hi hi hi hi... Prostě se nevrhá tak jako takzvaní umělci dneška na kohokoli, aby ho obdařoval nudou, o kterou nikdo nestojí, a působil mu tak nazdar'bůh utrpení... Setrývá u těch, kteří si sice nemohou vybrat, ale naslouchají, díky již existujícímu vztahu mezi Námořníkem (jakkoli starým) a éh Svatebním hostem...

Není důležité, co Námořník ve skutečnosti říká... Může žvanit samé nezávažné věci, může být dokonce i hrubý a vulgární a nezřízené senilní. Svatebnímu hostu se ale něco stane, jako se to stává při psychoanalýze, když se stane, že se to stane. Kdybyste dovolili malou digresi... jeden můj známý analytik odmluví všechno sám - pacienti buď trpělivě naslouchají, nebo ne... Vzpomíná.., vypráví sprosté vtipy (vousaté), dosahuje kontrapunktů

idiocie, o jaké se Krajskému tajemníkovi ani nesnilo. Dosti obilímé ukazuje a zároveň dokládá příklady, že na verbální rovině nelze naprosto ničeho dosáhnout.., K této metodě dospěl, když si všiml, že jako naslouchající - Analytik - vůbec v pacientově mysli nečetl... Mluvící - Pacient - četl naopak v jeho mysli... pacient si tudíž pomocí mimosmyslového vnímání uvědomí analytikovy sny a vize, nápady i plány, zatímco analytik navazuje přímé spojení s pacientem pomocí předního mozku... Tento přístup užívá mnoho agentů - jsou totiž notoricky známí jako dýchaviční otravové a špatní posluchači...

Džentlmeni, plácnu teď perlu: O někom se toho můžete dozvědět daleka vfe, když nebudete naslosmhut, ale n4uvit.~~

Prasata se ženou nahoru a Profesor sype do koryta kýble perel...

~~Nejsem hoden toho, abych mu žral u nohou, říká ten nejvypasenější vepf.

Každopádně je to drban.,

VÝROČNÍ PARTY U A. J.

A. J. se obrací k hostům. ~.Ocasové i kundy a opatrní obojetníci, dnes večer vám předvedu to nejlepší, něco naprosto jedinečného - Velkého Kurviče-Chcapínova, světoznámého impresária pornofilmů a krátkovlnné televize!a

Ukazuje na rudý sametový závěs, dvacet metrů vysoký. Blesk trhá oponu odshora dolů. Velký Kurvič-Chcapinov se objevuje v celé svojí kráse. Skvělá tvář, nehybná jako čimuská pohřební urna. Má na sobě úplný večerní úbor, modrou pláštěnku

a modrý monokl. Obrovské šedé oči s malinkými černými zorničkami, z nichž jako by sršely jehly. (Pohled jeho očí vydrží pauze Rovnoprávný faktualista.) Když se rozhněvá, mrští náboj jeho zloby monoklem přes celou místnost. Mnohý neblahý herec již pocítil mrazivý výbuch jeho nelibostí: Zmiz z mého ateliéru, ty mizerná podvodnická šmíro! To sis opravdu myslel, že ti u mě projde našvindlovaný orgasmus? U mé, VELKÉHO KURVIČE-CHCAPINOVA! Na palci u nohy poznám, jestli jsi vytek doopravdy nebo ne. Idiote! Vylízanej ksindle!! Nestoudná děvko!! Fracku!!! Jdi dát šlapat svou prdel a uvědom si, že pracovat pro Kurviče-Chcapinova, to p3`edpokládá up2ímnost a oddanost kumštu. Žádné povýšené a kýčovitě triky, dabované vzdechy, gumová hovna a ampulky s mlíkem v uchu nebo dávky Yohimbinu ulité do podpaží.~ (Yohimbin, získávaný z kůry stromu rostoucího ve střední Africe, je nejbezpečnějším a nejúčinnějším afrodisiakem. Jeho účinek spočívá v roztažení cév na povrchu kůže, zvláště v oblasti genitálií.)

Kurvič-Chcapinov odhazuje monokl. Plachtí z dohledu a jako bumerang se opět vrací na jeho oko. Vytáčí piruetu a mizí v modré mlze, chladné jako zkapalněný vzduch... zatmívačka...

Projekce. Zrzavý zelenooký chlapec s bílou pletí a několika pihami.., líbá se se štíhlou brunetkou v bundě a kalhotách. Šaty i účesy připomínají existencialistické bary, stejné ve všech městech světa. Sedí na nízké posteli, povlečené bílým hedvábím. Dívka mu něžnými prsty rozpíná kalhoty a vyndává jeho malý a potádně tvrdý ocas. Na jeho vrcholku se jako perla zableskne kapka lubrikantu. Jemně mu ho laská na hlavičce: aSvlíkní se, Johnny.

Rychlými a jistými pohyby si svléká šaty a stojí před ní nahý, s chvějícím se ocasem. Dává mu pokyn, aby se otočil a on se obrací a s rukama v pase paroduje modelku. Svléká si blůzu. Má vysoké prsy se vztyčenými bradavkami. Stahuje si kalhotky. Má černé a blyštivé chloupky. Usedá vedle ní a natahuje ruku po jejím řadru. Chytá ho za ruku.

Drahoušku, chci fi přelíznout prdel,~ šeptá. .Ne. Ted7co ne.~Á

Prosím. Já to chci.a Tak dobře. Umeju se.H nNe, já tě umeju.,

,.Jasně. Tak pojd', Johnny, chlapečku.,

Vede ho do koupelny. Tak, a pěkně k zemi.. Kleká si a předklání se, až má bradu na rohožce. NALLálr,,. říká. Ohlíží se a šklebí se na ni. Omyvá mu zadek mýdlem a horkou vodou a strká mu prst dovnitř. Nebolí té to?n

nNeeeeeeeeeeee. A ted' pojd', maličký.a Míří do ložnice. Hoch si lehá na záda, nohy si dává za hlavu a lokty si drží kolena. Ona pokleká a laská ho na zadní straně stehů, na koulích a její prsty zabíjejí až ke žládku mezi hýžděmi. Roztahuje mu pŕlky, sklání se a začíná mu lízat konečník. Pomalu přitom krouží hlavou. Tlačí na okraje konečníku a líže hlouběji a hlouběji. On zavírá oči a kroutí sebou. Líže ho v rozkroku. Jeho malé, pevné koule... Na konci obřezaného

ocasů vyvstává velká perla. Kouří ho rytmickými pohyby, nahoru a dolů, při pohybu nahoru se na chvíli zastavuje a krouží hlavou dokola. Rukou si něžně pohrává s jeho koulemi, sklouzává níž a zajíždí mu prostředníkem do zadku. Když

sjíždí hlavou až ke koleni ocasu, předstíraně ho lechtá na prostatě. On se šklebí a prdíl. Koulí ho led' jako posedlá. Jeho tělo sebou začíná od hlavy k patě škubat. Smrštění je pokaždé delší. Jééééé~ ječí chlapec, všechny svaly napnuté, a jeho tělo sebou naposled škubne, aby se ocasem vyprázdnilo. Polyká jeho semeno, jež jí plní ústa mohutnými horkými výstřiky. Nechává nohy s plácnutím padnout na postel. Protahuje si záda a zívá.

Mary si pfipíná gumový penis: Ocelový Dan III z Jokohamy, ~Á fíká a hladí dfík. Mléko st@íká po pokoji.

Dej bacha, aby byla pasterizovaný. Abych z toho nechytнул nějakou tu pěkné hnusnou kravskou nemoc, snit'nebo aftózu a vozhfivku...a

Když jsem ještě byla transvestita, to bylo v Chi, a fíkali mi Liz, makala jsem jako krysa. Nadb~ala jsem si mladý kluky, čisté pro ten rajc zmačknout je jako chlap. Pozdějc jsem jednou sbalila takový jedno mládí a přemohla ho nadzvukovým džudem, co mě naučil jeden starej lesbickéj zenovej mnich. Svázala jsem ho, Svlíkla ho břitvou a ošoustala Ocelovým Danem I. Tak se mu ulevilo, že jsem ho skutečně nevykleštila, že vytek a zasvinil mi všechen sprej proti štěnicím.

A co se stalo s Ocelovým Danem I?a

Jedna lesba, co dělala chlapa, mi ho zlomila na dva kusy. Ta měla úplné ten nejstrašnější vaginální šrotovník, co jsem kdy zažila. Mohla v ní zmuchlat celou olověnou trubku. Byl to jeden z jejích salónních trik&.

A co Ocelový Dan II?

V Homí Paviání Prdeli mi ho vyh dbvélý kane divu rozžvejkal na kusy. A tedlco nej 21~~ "-? 1 ' á

nProč ne? Je to pfece takový docela klučičí!~ ~~Bosáčku, tady se nestřílí, tak si klidně nech ty

svý vranky u vchodu a pojd'si to rozdat s madam. S rukama za hlavou hledí ke stropu a ocas se mu chvěje. nTak co mám leda dělat? S tímhle klumpem v prdeli se nemůžu ani vysrat. Myslíš, že je možné se zároveň smát a vytýct? Vzpomínám si, bylo to za války, v Jockey klubu v Káhife, jak já a m8j prdelní kámoš Lu, oba samozřejmě džentlmeni podle kongresového zákona... nic jinýho nemohlo ani jednomu z nás něco takovýho poskytnout... Takže jsme se začali tak strašně řehtat, až jsme se z toho úplně celí pochcali a číšník povídá: Vy zasraný hašišáci, táhněte mi vocad'!~ a tak si myslím, že když se můžu smát tak, až se z toho pochčiju, měl bych bejt taky schopnej ze sebe vychechtat semeno. Až to na mě půjde, zkus schválně říct něco srandovního. Poznáš to podle určitejch varovnejch záchvěvů žlázky prostaty...

Ona pouští desku, metalický kokainový be-bop, Mastí Robertka, strká chlapci nohy za hlavu a vráží mu ho do zadku. Krouží přitom vlnivými boky v řadě spirálovitých pohyb8. Točí se pomalu dokola, kolem osy nabíjáka. Tře si ztvrdlé bradavky o jeho prsa. Lnóá ho na krk, na bradu a na oči. Sjíždí jí rukama po zádech až na zadnici a s cloumáním se jí vtlačuje do zadku. Ona se točí stále rychleji a rychleji. Jeho tělo sebou škube a zmítá v křečovitých stazích. Pospěš si, prosím té,~ žádá ho. MlíÁ ko chladne. Neslyší. Tiskne svá ústa na jeho. Jejich tváře krouží společně. Sperma jí zasahuje prsa lehkými žhavými šlehy.

Mark stojí ve dveřích. Má na sobě černý tulák. Chladná, pohledná a mužná namismC tvář. Zelené

oči a černé vlasy. Hledí s lehkým úšklebkem na Johnnyho, hlavu nachýlenou ke straně, ruce na kapsách saka v graciézním chuligánském baletu. Pohodí hlavou a Johnny poslušně kráčí do ložnice. Mary ho následuje. nTak dobře, hoši,w povídá a sedá si nahá na růžový hedvábný stupínek a prohlíží si postel. ,Jdem na to!.

Mark se začíná plynulými pohyby vysvlékat, krouží boky, vyklouzává z tuláku a předvádí své nádherné bílé torzo v předstíraném břišním tanci. Johnny má kamennou tvář, zmrazený pohled, rychlý dech a suché rty, svléká mu šaty a odhazuje je na podlahu. Mark si aechává trenýrky spadnout na jednu nohu. Vykopává jako tanečnice a odpaluje je pokojem. Stojí nyní nahý a jeho ztvrdlý ocas se vypíná dopředu a vzhůru. Pomalu přejíždí očima po Johnnyho těle. Usmívá se a olizuje si rty.

Mark klesá na jedno koleno a rukou si přehazuje Johnnyho na záda. Vstává a vrhá ho dva metry od sebe na postel. Johnny přistává na zádech a odráží se. Mark vyskakuje, chytá Johnnyho za kotníky a káže si jeho nohy za krk. Matkovy rty se tisknou ve vzteklé grimase. nParáda, malinkej Johnny., Stahuje své tělo, pomalu a plynule, jako namazaný stroj, a vtlačuje svůj ocas Johnnymu do zadnice. Johnny vydává nadšený povzdech a zmítá sebou v extázi. Mark sune své ruce za Johnnyho ramena a navléká si ho na ocas, který je již úplně celý pohroužen do Johnnyho zadnice. Mezi zuby mu unikají báječné hvizdy. Johnny vřeští jako pták. Mark si tře tvář o Johnnyho obličej, grimasa je ta tam, a když všechna jeho vlhkost stříká do Johnnyho chvějícího se těla, má nevinnou a chlapeckou tvář.

Duní a supí jím vlak a hvízdá píšť'ala... pískání člunu, mlžný roh, nad olejnatými lagunami se rozprskává světlice... podloubí s šestákovými automaty se otvírá do zmateného bludiště sprostých obrázků... obřadní výstřel z kanónu v přístavu... bílou nemocniční chodbou proletí výkfik... ven, mezi palmami podél široké, prašné ulice, prosvíští pouští jako kulka (křídla supů praskají v suchém vzduchu), ve stejnou chvíli vytéká tisíc chlapců v kůlnách, na ponurých školních záchodech, v podkrovích, sklepech a domcích ve větvích stromů, v ruských kolech, v opuštěných domech, vápencových jeskyních, veslicích, garážích a stodolách, na kamenitých okrajích města, za hliněnými zdmi, kde profukuje vítr (zápach vysušených výkalů)... černý prach se žene přes hubená bronzová těla., rozervané kalhoty, spadlé na rozpraskaná krvácející bosá chodidla... (místo, kde se supi rvou o rybí hlavy)... u lagun v džungli, ničemné ryby chňapají po bílém spermatu, jež se vznáší na černé vodě, kotoule se zakusují do bronzových zadnic, vřešfani jako vítr ve větvích stromů (země velkých hnědých řek, po kterých plují celé stromy, jasné zbarvení hadi ve větvích, trdnomyslní lemuři pozorují smutnýma očima břeh), rudé letadlo kreslí arabesky v modré hmotě nebes, chřestýš kouše, kobra se napřimuje, rozvíjí a vyplivje bílý jed, perlivé a opalizující kapénky padají v pomalém tichém dešti vzduchem, průzračným jako glycerín. čas přeskakuje jako polámaný psací stroj, z hochů jsou starci, mladé boky, jež se chvějí a šubají v chlapeckých křečích, ochabují a měknou, rozvaleny na židliče před domem, na lavičce v parku, kamenné zdi ve španělském slunci, na propadlé posteli v zařízeném pokoji

(zvenku je to špinavý barák z červených cihel v jasném zimním slunečním světle)... tetelí se a šubou sebou ve špinavém spodním prádle, hledají za rann~7ao aósfáku 2ílu, ómmrají si a slintají v arabské kavárně - Arabové šeptají .ÁMedjoub a odsedávají si - (Medjoub je zvláštní druh muslimského náboženského šilence... mezi jinými poruchami bývají často posfížení epilepsií). Muslimové musí mít krev a semeno... Podívejte se, pohled'te sami, kde proudí krev Kristova ve spermamentu,u kvílí Medjoub... S jekotem se zvedá a z jeho odeznělé ereckce prýští hustá tmavá krev, stojí tam jako nevýrazná bledá socha, jako kdyby nedotčen přešel Velký předěl a vydrápal se na něj, nevinný a nevzrušený, stejně jako když se chlapec vyšplhá na plot, aby mohl pytláčit v rybníku, kde je zakázáno lovit - v několika vteřinách chytil ohromného sumce - staroch se s nadáákami a vidlemi v ruce vyřítí z malé černé boudy a chlapec prchá po missourském poli a směje se - nachází nádhernou růiovoa hlavici šípu a v běhu se

po ní vrhá plynulým skokem mladých kostí a svalů - (jeho kosti se mísí s půdou, letí mrtev u dřevěné ohrady, brokovnici vedle sebe, krev na zmrzlém rudém jílu se vsakuje do zimního strniště v Georgii)... Za ním se mrská sumec... Přichází k ohradě a přehazuje sumce do trávy postříkané krví... ryba leží a hlasitě Sebou mlátí - skáče přes ohradu. Vrhá se po ní a mizí po červené jílovité cestě, poseté úlomky pazourku, mezi duby a tomely, shazujícími za větrného podzimního západu slunce mdohnuté listy... Staroch za ním křičí kletby... zuby mu vylétají z úst a hvízdají chlapci nad hlavou, štvě se kupředu, krční šlachy napnuté jako ocelové obruče, černá krev se vypne

k jedinému mohutnému skoku přes plot a pak klesá, vychrtlá mumie, do horečnaté trávy. Žebry mu prorůstají trny, v jeho boudě pukají okna, zaprášené skleněné šelvy v černém tmelu - krysy se honí po podlaze a chlapci si za letních odpolední honí péra v temných zatuchlých ložnicích a krmí se bobulicemi, které rostou z jeho těla a kostí, ústa potřísněná fialově rudou šfávou...

Starý fetišák našel žílu... krev vykvétá v kapátku jako čínská květina... vytlačuje všechen heroin a chlapec, jenž si před padesáti lety honil, prozahrje neposkvrin zpustošeným tělem a zaplétuje kůlnu sladkou ořechovou vaní mladické rozkoše...

Kolik že let navlečeno na jehle s krví? Sedí s rukama v klíně a vyhlíží zamlženými očima drogy do zimního svítání. Starý buzík se svíjí na vápencové lavici v chapultepeckém parku, když vidí, jak jdou kolem indiánští mladíci, rukama se drží kolem krku a boků a nutí jeho umírající tělo, aby se zmocnilo mladých zadnic a stehů, pevných koulí a stříkajících ocasů.

Mark a Johnny sedí proti sobě na vibrační stoličce, Johnny naboden na Markův ocas.

,Johnny, všechno je nastaveno? H Zapi to a

Mark cvrnká do vypínače a stolička začíná vibrovat... Mark sklání hlavu a pohlíží na Johnnyho, nepřístupná tvář a chladné oči se vysmívají Johnnyho výrazu... Johnny kňučí a ječí... Jeho tvář se rozkládá, jako kdyby se zevnitř rozpouštěla... Johnny vříská jako čarodějný mužíček z mandragory, stříká semeno, ztrácí vědomí a hroutí se na Markova tělo jako naládaný anděl. Mark poklepává nepřítomně Johnnymu na rameno... Pokoj podobný tělocvičné...

Podlaha z pěnové gony, potažené bílým hedvábím... Jedna stěna je celá prosklená. Vycházející slunce zalévá místnost růžovým světlem. Mary s Markem přivádí mezi sebou Johnnyho se svázanými rukama. Johnny vidí šibenici a hroutí se s hlasitým Aaaaaaach!, brada mu poklesává k ocasu, nohy se mu podlamují v kolenou. Sperma stříká a opisuje před jeho obličejem téměř vertikální oblouk. Mark a Mary jsou náhle celí netrpěliví a draví... Strkají Johnnyho kupředu, k plošině pod šibenicí, pokryté plesnivými suspenzory a bavlněnými tričky. Mark mu upravuje oprátku.

Tak, do toho. Mark začíná strkat Johnnyho z plošinky.

Mary: Ne, nech mě. Spíná ruce za Johnnyho zadnicí, tiskne se k němu čelem a usmívá se mu do očí, ustupuje a strhává ho s sebou z plošiny do volného prostoru". Tvář se mu nalévá krví..., Mark se křepce natahuje a láme Johnnymu vaz... zní to jako klacek, přelomený v mokrému ručníku. Johnnyho tělem probíhá třas... jedna noha se třepí jako lapený pták... Mark se pověsil na houpačku a napodobuje Johnnyho škubání, zavírá oči a vyplazuje jazyk... Johnnyho ocas se vymršťuje a Mary si ho zavádí do kundy, kroutí se proti němu v plavném břišním tanci, sténá a křičí rozkoší..., poté jí leze z těla, vlhké vlasy jí padají v celých pramenech do tváře. Nodřizní ho, Marku, ječí. Mark se natahuje a přeřezává kapesním nožem provaz, chytá Johnnyho, který padá, a nakládá si ho na záda i s Mary, která je na něj stále nabodena a svíjí se v křečích... Ukusuje

Johnnymu rty a nos, vysává mu s mlaskáním očí... Rve mu z tváře pořádné ftáky masa... A ted' hoduje na jeho ptáku... Mark k ní přistupuje a ona

vzhlíží se světélkujícima očima od Johnnyho zpola snědených genitálií, tvář pokrytou krví... Mark já stoupá jednou nohou na ramena a skopává ji na záda... Vrhá se na ni a šoustá ji jako šílenec... koulejí se z jednoho konce místnosti na druhý, točí se jako větrník a vymršťují se do vzduchu jako velká chycená ryba.

Marku, nech se ode mě pověsit... Nechej se ode mě pověsit... Prosím, Marku, nech se ode mě pověsitla

aJasně, kotě. Brutálně ji zvedá na nohy a pevně jí tiskne ruce za záda.

uMarku, ne!! Ne! Ne! Ne!a vřeští, a když ji táhne k plošině, sere a chčije hrůzou. Zatímco natahuje přes místnost provaz, nechává ji spoutanou ležet na hromadě starých použitých kondomů..., pak se vrací a na stříbrném podnosu nese oprátku, Jedním škubnutím ji zvedá na nohy a utahuje oprátku. Vráží do ní ocas, tančí s ní po plošině valčík a pak se zhoupává velkým obloukem do prostoru... "Jééééé!a ječí a mění se v Johnnyho. Její vaz praská. Tělem se jí valí silná a plynulá vlna. Johnny seskakuje na podlahu, udržuje rovnováhu a je ve stčehu jako mladé zvíře.

Skáče po pokoji. 5 výkřikem touhy, který tříští skleněnou stěnu, vyskakuje do prostoru. Nepřičetné masturbuje stále dokola, cítí se v tisícimetrovém pádu, jeho sperma se vznáší vedle něj, celou dobu vřeští a ječí na pozadí tříštící se modte nebes, vycházející slunce plane na jeho těle jako benzin, dolů kolem mohutných dubů a tomelů, močálových cypřišů a mahagonovníků, aby se posléze roztříštil ve vláčné a vlhké úlevě o zpustlé náměstí, dlážděné vápencem. Mezi kostkami roste býlí a plazivé úponky,

metr tlusté rezavé železné svorníky pronikají bílým kamenem a třísni ho rezem, hnědým jako hovna.

Johnny vlhčí Mary benzínem z obscénního čimuského džbánu z bílého nefritu... Maže sám sebe... Objímají se, klesají na podlahu a koulejí se pod velké zvětšovací sklo, zasazené do střechy... vyšlehávajf plamenem, s výkřikem, který tříští skleněnou stěnu, se koulejí do prostoru, šoustají a vřeští vzduchem, šlehá z nich krev a plameny a jako saze se snášejC na hnědé kameny pod pouštním sluncem. Johnny poskakuje v agónii místností. S jekotem, který tříští skleněnou stěnu, stojí rozpražen jako orel před vycházejícím slwmem a z ocasu mu chlístá krev... bílý mramorový 68h, propadá epileptickými explozemi do starého Medjouba, svíjejícího se ve sračkách a odpadcích u hliněné zdi, pod sluncem, které jizví maso a chlape po něm, až mu nabíhá husí kůže... Je hochem, spícím u zdi mešity, má poluci a ejakuluje do tisíce kundiček, růžových a hebkých jako lastury a cítí rozkoš rozježeného ochlupení, klouzajícího mu po ocase.

John a Mary v hotelovém pokoji (hudba East St. Louis Toodleoo). Teplý jarní vítr provívá otevřeným oknem zašlými rtržovými záclonami..., na nezastavěných parcelách, kde roste obilí a kluci chytají pod zborcenou vápencovou stélou, potřísněnou výkaly a omotanou rezavým ostnatým drátem malé zelené užovky, kvákají žáby...

Nedra - chlorofylové zelený, fialový, oranžový se rozněcuje a pohasíná.

Johnny odstraáuje Mary z kundy svou šuplérrou

kandim... Háie ho do láhve s mezkalem, kde se mění v červa Maguey... Dává. jí sprchu pralesn~o změkčovače kostí, její vaginální zuby vylétají, smíšený s krví a cystami... Její kunda září svěže jako jarní tráva... Johnny líže Mary kundu, nejdřív pomalu, s rostoucím vzrušením rozevívá pysky a líže ji hlouběji a na

svém jemně zduřelém jazyce cítí píchání chloupků... Ruce rozhozené dozadu, prsa mířící přímo vzhůru, leží Mary přibita neónovými hřeby.

Johnny se sune po jejím těle, jeho ocas klouže se zářícím kulatým opálem lubrikantu na rozevřené škvírce k rozevřené prcině, prokluzuje jejími chloupky a vniká úplně celí do kundy, vtažen sáním hladového masa... Tvář se mu nalévá krví, před očima mu vybuchují zelená světla a propadá s pouiovf m vláčkem ječícími dívkami...

Vlhké chlupy vzadu na jeho koulích vysychají v teplém jarním vánku, až je z nich tráva. Vysoké údolí v džungli, v okně se vlní úponky vinné révy. Johnnyho ocas otéká a raší z něj velké hnisající pupence. Z Maryiny kundy se plazí dlouhý válcovitý kořen a hledá zem. Těla se rozkládají v zelených explozích. Chatrč se rozpadá v rozvaliny roztříštěného kamení. Z chlapce je vápencová socha, z ocasu mu raší rostlina, pootevřené rty se nap81 usmívají, výraz klimbajícího naládovaného narkomana.

Čmuchal si zašil heroin do losu. Ještě jedno píchnutí - zítra kúra.

Cesta je dlouhá. Erekcce i deprese jsou velmi časté.

Bylo to hodně dávno, na kamenité cestě k oáze datlovník4, kde arabští kluci serou do studně a xokenrolují po pláíích svalnatfch pobře'cí, pojídají hotdogy a vyplivají zlaté zuby, velké jako valouny.

Bez2ubí, zcela určitě mají za sebou dlouhé hladovění, propadlá žebra, na kterfch byste si klidně mohli prát ry vaše hnusné montérky, třesou se na Velikonočním ostrově na člunu 5 vahadlem a na nohách, ztuhl fch a kiehkfch jako chůdy, se plouíí na břeh... naládování poklimbávají v oknech baru... propadli osudu neustálého kolotoče nedostatku a potřeby, proto prodávali svá ůtlá těla.

Datlovm'ky zašly na nedostatek péče, studna je zanesena vyschlými lejny a mozaikou tisíců novin: Rusové popírají... Ministr vnitra hledí s patickými obavami... Propadlo bylo uvolněno ve 12.02. Ve 12.30 si doktor zašel na ústfice, vrátil se ve 2.00 a poklepal oběšenému ioviálně na záda: ~Co~e? Ty ještě nejseš mrtvej? To tě asi budu muset zatahat za nos, pardon, za nohu, řIa ha! Takhle tě tady přece nemůžu nechat, aby ses ikrtil - dostal jsem už varování od prezidenta. A jaká to ostuda, kdyby tě umrlčí kára odvezla živého. Samou ostudou by mi z toho upadly koule a já bych se mohl dát rovnou do učení ke zkušenému volovi. Raz, dva, tři, hopla.

Kluzák se snáší k zemi, tichl jako erekce, Hše jako namaštěné sklo, rozbité mladím zlodějem s mkama staré ženy a se zamženými očima drogy... V nehluchém výbuchu vniká do pobořeného domu, překračuje mashxé krystalky, v kuchyni hlasitě tikají hodiny, hlav f vzduch mu čechrá vlasy a hlava se mu rozpadá v opojně vášnivé náloži drogy... Starouš vyhazuje rudou nábojnicí a tančí v piruetách

kolem své brokovnice. Ále, blbost, Lidičky, to přece nic nebylo... Jako chytit rybu v sudu... Prachy v bance... hoša s kulatejma podpatkama, jedna pořádná trefa do palice a bylo po ňom, rozplácnul se v nemravný poloze... MGžeš mě vocamtad' slyšet, chlapče?

Taky jsem byl kdysi mlád a slyšel svůdné volání sirén lehce nabytých peněz, žen a pevných klučičích zadnic, a probůh nedopust'te, aby mi vzkypěÁ la krev, jsem zde proto, abych vám vyprávěl jeden takový příběh, ze kterého se vám postaví ocas a bude kňourat po rgŽOVé perlivé kundičce nebo po rozkošné vzrušující melodii mladé chlapecké zadnice pokryté hnědým slizem, co vám zahraje na ocas jako na zobcovou flétnu... a když se dotknete prostaty, budou se ve zlatých mladických koulích hromadit perlivé ostrohranné diamanty, neúprosné jako ledvinový kámen... Je mi líto, že jsem tě musel zabít... Statá šedka už není to, co bejvala... Nedokážu už přetrumfnout publikum... musím vyvolat bouře potlesku

a ovací, za letu, běhu či sedu... Jako starý lev, co ochořel kavitama a potřebuje tuhle zubní prim, aby se moh vždycky zčerstva zahryznout do nějakýho maníka... Z téhletých starejch lvů se do prdele natuty stávají požítači kluků... A kdo by jim to ale taky moh sít za zlý, když ti kluci jsou tak sladký a bezbranný, tak milý v tom útulku svatýho Jakuba?? Heleď, synku, abys na mě nakonec nevytáh rigor mortis. Předved' taky trochu úcty ke stárnoucímu ocasu... Taky z tebe mGže jednou bejt starej ottavnej stáček... Achich; myslím, že ne... Ty jsi, stejně jako ten Housmanův bosý bezostyšný katamita, Ochromený shropshirský naivka, položil lehkou nohu svou na zásobník proměn... Ale tyhle

chlapce ze Shropshlre prostě nemůžete zabít... už ho všeli kolikrát, že je proti tomu imunní, stejně jako se gonokok, zpola vykastovaný penicilínem, vzchopuje v ohavné síle a geometricky se rozmnožuje.., Takže dovolte, abychom odevzdali hlas pra slušný osvobozující rozsudek a ukončili tak tyto zvlícné exhibice, za které šerif vybírá libru masa..

Šerif: nLidičky, za libru mu stáhnú kalhoty. Lčovnou vstupte. Seriózní a vědecká ukážka, dotýkající se umístění životního centra. Tenhle herec ho má tředvacet cenfáků, dámy a pánové, račte si to uvnitř sami přeměřit. Za pouhou libru, za jedinou padělanou třídolarovku můžete uvidět mladého chlapce, co pfinejmenším třikrát vyteče - nikdá se nesnížím k tomu, abych předváděl eunurloa - a to všechno naprosto proti své vůli. Když mu prudce rupne 3a2, naprosto tutově se mu postaví a všechno to na vás vystpíká.~.

Chlapec stojí na propadle a přenáší váhu z jedné nohy na druhou: ~šhožíčku! Co všechno musí kluk v tomhle byznysu snášet. Je to jasný jako sračka, že by tady nějaký starý a pěkně hnusný individuum poffebovalo vyšetřit.

Propadlo padá, provaz zpívá jako vítr v drátoví a vaz hlasitě praská jako čínský gong.

Chlapec se odřezává kapesním nožem a pronásleduje po pouti ječícího buzu. Buzerant se vrhá po hlavě do proskleného peep show v podloubí s šestákovými automaty a líže prdel šklebícímu se negrovi. Zatmíváčka.

(Mory, John a Mark se s provazy kolem krku uklánějí. Nejsou tak mladí, jak se v pornofilmch zdálo... Vypadej(unaveně a nedůtklivě.)

ZASEDÁNÍ/ MEZINÁRODNÍ KONFERENCE O TECHNOLOGICKÉ PSYCHIATRII

Doktor uPrst'ák Schafer, zvaný též Zajda Lobotomča, povstává a vrká na účastníky konference chladně modrý proud dlouhého významného pohledu: bPánové, lidský nervový systém lze zredukovat na kompaktní a přitom zkrácenou páteř. Mozek, přední, střední i zadní, musí následovat nosní mandle, zub moudrostí a appendix... Předvedu vám své mistrovské dílo: Llplného cetoamerického odúzkostněného muže...

Troubení trumpet: Dva černošští nosiči piinášejí nahého Muže a se zvířecí a pohrdavou bmtalitou ho pouštějí na podlahu... Muž se svíjí... Jeho tělo se mění ve slizký, průhledný rosol, který mizí v zeleném mlžném oparu a odhaluje obří černou stonožku. Místnost zalévají vlny neznámého puchu, pálí v plicích a rvou žaludek...

Schafer lomí rukama a vzlyká: nClarenci!! Jaks mi to jen mohl udílat?? Nevděčníci!! Všichni to jsou jenom sami nevděčníci, jeden jako druhý!!

Účastníci konference začínají vzadu, ohromeni hrGzou, reptat:

aMám obavy, jestli už Schafer nezašel příliš daleko...

Já ho varoval...

Vynikající chlapík, tenhle Schafer... ale..., nPro publicitu udělá člověk všechno... Pánové, toto nevýslovné hnusné a v každém

ohledu přirozené nelegitimní dítě zvrhlé mysli doktora Schafera nesmí v žádném případě spatřit světlo světa... Naše povinnost vůči lidskému pokolení je myslím jasná...

Yole, leda, tenhleten už světlo tutově viděl, ucedil jeden z Černošských nosiče.

Tuto neamerickou stvůru musíme ihned zešlápnout, ozývá se vypasený doktor z Jihu s žabí tváří, který celou dobu nasával z kameninového díbanu kukuřičnou whisky. Opile se suně vpřed, ale pak zaváhá, zděšen hrozivou velikostí a vzhledem stonožky...

Doneste benzin, fve. Spálíme toho zkurvysyna jako nějakýho přidrzlýho negra!

Já neriskuju, já tedy ne, říká odměřený svobodomyšlný mladý doktor, který jde s dobou a je rozjetý LSD... Ostahaě, proč by inteligentní Státní návladní nemohl.

Zatmívačka. Klid v soudní síni!

Státní návladní: Pánové, vážení členové poroty, tyto učení mužové prohlašují, že se ona nevinná lidská bytost, již tak nelidsky a svévolně obilí, sama náhle změnila v obrovskou černou stonožku a že její povinnosti vůči lidskému pokolení bylo tuto nestvůru zničit, dříve, než by mohla, libovolným způsobem, jeni by jí byl k dispozici, spáchat něco stejně ohavného, jako je ona sama...

Máme se prokousávat touhle motaninou koňských sraček? Je snad nutné, abychom přijímali ty Glisné lži jako nějaká namaštěná a naprosto bezejmenná prdel? Kde vlastně je ta obdivuhodná stonožka?

Hermafrodité v porotě, rád připomněl, že tento muž, že toto Velké zvíře - ukazuje na doktora Schafera - se již před tímto soudem objevil při několika dřívějších jednáních, nařčen z nevýslovně odporného zločinu znásilnění mysli...

V hovorové angličtině - mlátí rukou do zábradlí lavice porotců a hlas mu přeskakuje do jekotu ~v hovorové angličtině, pánové, nucenělobotomie...n

Porota ztěžka oddechuje... Jeden člen umírá na infarkt... Tři se kácejí k zemi a svíjejí v orgasmech chlíplosti...

Státní návladní dramaticky zdůrazňuje: Tož on... On a nikdo jiný, kdo přivedl celé oblasti naší krásné země do stavu, hraničícího s nejzazší idiocií... To on zaplnil ohromná skladiště, řadu za řadou, patro za patrem, bezmocnými tvory, kteří potřebují úplnou lékařskou péči... S cynickým úšklebkem čirého vzdělaného zla jim říká Trubci... Pánové, opakuji vám, nelidská vrátka Clarence Cowieho nesmí projít bez potrestání: Jako poraněný homouš ječí tento hanebný zločin přinejmenším po spravedlnosti!

Stonožka pobíhá nervózně sem a tam.

,Vole, ten máti jeb je ale hladovej, u řve jeden z Nosičů.

Já teda vocad' padám, to teda jo.,

Účastníky konference proběhne vlna elektrické hrůzy... Vrhají se k východům, ječí a derou se ven jeden přes druhého...

TR'GIŠTĚ

Panoráma města Interzóny. Počáteční takty East St. Louis Toodleo... někdy hlasité a jasné, hned zase nezřetelné a přerušované, jako hudba na větrné ulici...

Prostor jako by se chvěl a vibroval pohybem. Krev i duch mnoha ras, černochoů, Polynésanů, horských

Mongolů, pouštních nomádů, Indů, mnohonářečných obyvatel Blízkého Východu a Indiánů - rasy ještě nepoznané a nezrozené, dosud neuskutečněné kombinace, to vše vám prochází tělem Stěhování, neuvěřitelné cesty pouštěmi, džunglemi a horami (stáze a smrt v uzavřených horských údolích, z genitálií vyrůstají rostliny a uvnitř těla se lmmou ohromní korýši a rvou jeho skořápku), na kanoi s vahadlem napříč Pacifikem k Ve&konočnímu osK0vu. Smíšené město, v němž se rta ohromném tichém tržišti rozprostírají všechny lidské potenciály.

Minarety, palmy, hory, džungle... Líná řeka, kypící vzteklymi a mrzkými rybami, rozlehlé parky zarostlé plevelem, kde hoši polehávají v trávě a hrají tajemné mystické hry. Ve městě nejsou jediné uzamčené dveře. Náčelník Policie je C'hian, který se šfourá v zubech a naslouchá udáním, doručovaným šilencem. ~ídan si čas od času vydá párátka z úst a prohlíží si jeho konec. Ve vchodech lenoší hípsteri s hladkými tvářemi barvy mědi, pohupujís vraštělymi hlavičkami na zlatfch řetězech, v prázdné tváii nevidoucť chlad hmyzu.

Zá nimi jsou otevřenými dveřmi vidět stoly, kóje a bary, kuchyně i lázně, dvojice kopulujícť na řadách mosazných postelí, zméf siloví tisíce hamak, feCáci, kteří se podvazují, aby si mohli píchnout, kučáci hašiše, opia; lidi jedí, hovoří, koupají se a navracejí zpět do mlžného oparu, kouře a páry.

Hráčské stolky, u kterých se hraje o neuvěřitelné sázky. Č`as od času vyskočí některý z hráčů se zoufalým vzlykotem, protože prohrál se starcem mládí anebo musí dělat svému proHvm7covi Lataha. Jsou ale ještě vyšší sázky, než je mládí či Latah, hry, v nichž pouze dva hráči na celém světě vědí, oč se hraje.

Všechny domy ve městě jsou spojeny. Domy z drnů - v zakoulených dveřích m3ourají vysokohorští Mongolové - domy z bambusu a teakového dřeva, dosy z vep@ovic, kamenů a červených cihel, maorské domy a domy z jižn7ro Tichomoří, domy ve větvfch stromů a na říčních člunech, třicet metrů dlouhé dřevěné domy, skýtající úkryt celým kmenům, domy z beden a vlnitého plechu, v ních\$ sedí starci ve shnilých cárech a vyvařují denaturák, z močálů a odpadků trčí do vzduchu ohromné šedesátimetrové zrezavělé železné pilíře jako regály s nebezpečnými příčkami, p@imontovanými na mnohaúrovzových plošinách, s hamakami, houpajícími se nad prázdnem.

Expedice se vydávají s neznámými úkoly na neznámá místa. Cizinci připlouvají na vorech ze starých přepravek, svázaných dohromady prohnílymi provazy, potácejí se z džungle, oči celé oteklé od hmyzích kousanců, scha'zejí s popraskanýma krvácejícíma nohama po horských stezkách a procházejí prašnými a větrnými předměstími, kde se lidé vyprazdňují v sadách podél vepřovicových zdí a supí se rvou o rybí hlavy. Na záplatovaných padácfch seskakují do parků... Jsou eskortováni opilým poldou k registraci do rozlehlých veřejných záchodků. Zaprotokolované údaje jsou pak naraženy na kolíky a pou'Eivány jako toaletní papír.

Nad Městem se vznáší vůně kuchyní všech zemí světa, opar opia a hašiše, pryskyřičné rudý kouř z yage, vůně diungle a slané vody, zahnívajících řeky a vysušených výkalů, potu a genitálií.

Vysokohorské flétny, jazz a bebop, jednostrunné mongolské nástroje, cikánské xylofony, africké bubny, arabské dudy...

Město je zachvacováno epidemiemi násilí a nezaopatčené mrtvolky požírají na ulicích supové. Albíni mžourají do slunce. Chlapci sedí na stromech a lenivé masturbují. Lidé, stravováni neznámými chorobami, pozorují kolemjdoucí zléma protřelýma očima.

Na městském Tržišti je kavárna Schůzka. Příslušníci dávno vymizelých a nepředstavitelných řemesel čmárají cosi v etrubtině, narkomané, závislí na ještě nesyntetizovaných drogách, překupníci vylepšeného Harmalinu, drogy, redukované na čirý návyk a skýtající pochybný tupý klid živé mrtvolky, tekutin, jež z vás udělají Latahy, a titánských sér dlouhověkostí, černí šmelináři třetí světové války, akciové s telepatickou citlivostí, osteopaté ducha, objevitelé přestupků proti pravidlům, odhaleným chladné korektními paranoidními šachisty, doručovatelé neúplných rozsudků a rozkazů, zapsaných hebefrenickým těsnopisem a obviňujících z nevýslovné odporných prznění ducha, byrokraté přeludných a nehmotných odborů, státní úředníci ještě neustavených policejních států, lesbický skřítek, který zdokonalil průběh a účinnost erekce plic, jež zadusí spícího nepřítele, prodáváči orgonových nádrží a relaxačních strojů, překupníci a dohazovači nádherných a intenzivních snů a vzpomínek, ověřených na zcitlivělých buňkách slabostí z nedostatku drogy a handlovaných za suroviny vůle, lékaři, zběhlí v léčení chorob, dřímajících v černém prachu pobořených měst, které nachází v bílé krvi bezokých červů schopnost virulence a zvolna postupují k povrchu a k lidskému hostiteli, neduhy dna oceánu a stratosféry, choroby laboratoří a atomové války... Místo, kde se neznámá minulost setkává ve vibmícím nezvukném Sumu se vznikající budoucností...

Jsou to larvální tvorové, čekající na svého Hejla... (Část, popisující město a kavárnu Schůzka, je na

psána ve stavu intoxikace yage... Yage, Ayahuasca, Pilde a Nateema jsou indiánská jména pro Bannisteriu Caapi, rychle rostoucí popínavou rostlinu, která pochází z Amazonie.

Poznámky ze stavu po požití yage: Představy se snášejí zvolna a tiše jako snůh... Klid... Všechny bariéry padají... do všeho mohu svobodně vstoupit či z toho vystoupit... Strach je prostě nemožný... Proudí do mé nádherná modrá substance... vidím archaickou šklebicí se rváč, podobnou masce z jižního Pacifiku... Tvář je fialově modrá se zlatými stříkanci...

Pokoj se začíná podobat bordelu na Blízkém Východě, s modrými zdmi a rudými lampami, zdobenými štrápci... Cítím, jak se měním v černošku, čím mi tiše proniká tělem... Křeče rozkoše... Mé nohy na sebe berou oblou polynéskou podobu... Vše se hemží chvějivým tajným životem... Pokoj na Blízkém Východě, černošsky, v jižním Tichomoří, na nějakém důvěrně známém místě, jež nedokážu IokaGzovat... Yage znamená cestu prostorem i časem... Pokoj jako by se chvěl a vibroval pohybem... Tělem pulsuje krev i duch mnoha ras, černocho, Polynésanů, horských Mongolů, pouštních nomádů, Indů, mnohonárodních obyvatel Blízkého Východu, Indiánů, rasy ještě nepoznané a nezrozené... Stěhování, neuvěřitelné cesty pouštimi, džunglemi a horami (stáze a smrt v uzavřených horských údolích, z genitálií vyrůstají rostliny a uvnitř těla se líhnou ohromní korýši a rvou jeho skořápku), na kanoi s vahadlem Pacifikem k Velikonočnímu ostrovu...

(Napadá mě, že nausea, předcházející opojení

z yage, je obyčejná kinetóza vyvolaná přechodem do yageového stavu...)

rVšithni medicinmani ji při svých praktikách užívají k předvídání budoucnosti, lokalizování ztracených či zcizených předmětů, k diagnostikování a léčení chorob a k označení pachatele zločinu. u Jelikož Indiáni (svěrací ka2ajku Herr Bossovi - to je vtip z oboru - nic totiž nepřivádí antropology v zuřivost víc než Přírodní, či jak se chybně říkává, Primitivní člověk) nepovažují žádné úmrtí za náhodné, zároveň ale neumějí ovládat své vlastní sebedestrukční sklony, jež

opovržlivé označují za naše nahé bratrane, či snad cítí, že jsou tyto sklony především předmětem manipulací cizích a nepřátelských vůlí; pro ně je každé úmrtí vraždou. Medicinman požije yage a je mu odhalena totožnost vraha. Jak si jistě dovedete sami představit, vzbuzuje během těchto vyšetíování medicinmanovo rozvažování v džungli mezi jeho voliči jistě nepříjemné pocity znepokojení a strachu.

Doufejme, že z toho Staroušovi Xiuptutolovi nehrábne a neoznačí některýho z hošů.

Dej si karate a uklidni se. Podmázli sme ho...a Ale co když mu jebne? Celou dobu se jenom láduje touhle Nateemou, ten už nestál nohama na zemi dvacet let... Teda řeknu vám, šéfe, nic vás tak nechytne za prdel jako tohleto... Líplně vám to uvaří palici...~~

nTak ho prohlásíme za nezpůsobilého...: Xiuptutol se vykulí z džungle a prohlásí, že to udělali kluci z Dolní Tzpiny, což samozřejmě nikoho nepřekvapí... Věř starýma Brujovi, drahouši, oni nemilujou překvápka...

Tržištěm prochází pohřeb. C`emá rakev - arabské

nápis filigránovým stříbrem - nesená čtyřmi pohřebními zřízenci. Procesí truchlících pozůstalých, pějících pohřební písně... Clem a Jody vpadají meů né, kráčí vedle nich a nesou rakev, ze které přetéká mrtvy čuník... Vepř je navlečen do galábie, z rypáku mu trčí hašišová dýmka, v jednom kopýtku drží balík pornografických obrázk\$ a kolem krku má mezuzah... Na rakvi stojí napsáno: Byl to Arab ze všech nejvznešenější.a

\$pamou arabštinou zpívají odpornou parodii na pohřební píse\$. Jody umí tak dobře napodobit C`ínanovo cancání, že byste z toho přímo posli - přesné jako břichomluvcův hysterický blbeček. Ve skutečnosti ale vyvolal v Š`anghaji proticizinecké bouře, které si vyžádaly tři tisíce obětí.

Stoupni si, Gerti, a projev těmhle místním hnédejm tlamám aspod krapet oucty.~

No řekl bych, že to bysem asi mčl.a

Můj drahý, pracuju ted' na tom nejúiasnějším objevu... hoša, co se hned, jak vytečeš, vypaří a zanechá po sobě vůni hoříc~lro listí a ještě pBtom napodobí vzdálené pískání vlaku.

Už jsi někdy dělal sez v beztfžném stavu? Tvé semeno si to jen tak pluje prostorem jako nějaká rozkošná ektoplazma a hosté ženského pohlaví jsou tak podrobeni neposkrvněnému, či pfinejmenším nepřímému oplodnění... To mi připomíná jednoho starého přítele, je to jeden z největších fešáků, co jsem kdy znal, a k tomu je úplně nejztřeštěnější a pHtom naprosto zkažený blahobytem. Chodíval po večírcích a stříkací pistolí stříkal do úspěšných žen semeno. Všechny paterními spory vyhrál na první stání. Nepoužíval totiž svoje vlastní sperma, chápeš?u

Zatmívačka... Klid v soudní síni... Obhájce, hájící A. J.: Nezvratné a pfesvědčivé testy prokázaly, že můj klient nemá é žádnou osobní spojitost s é malou a nepředvídanou nehodou, jež se piihodila okouzující žalobkyni... Snad se pfipravuje napodobit Pannu Marii a neposkrvněně počít a mého kBenta proto označuje jako hrmm přízračného napomahače a kuplífe... Vzpomínám si na jeden případ z patnáctého století, kdy jedna mladá žena nafkla v Holandsku starš-o a váženého černokněžníka, že vyčaroval sukuba, který pak měl é pohlavní styk s mladou osobou, o níž je řeč, a to za takových okolností, jež měly za následek politováníhodný stav těhotenství. Č`ernokněžník byl tedy obviněn jako spolupachatel a nezřízený voyeur před činem, během něj i po něm. Buď'jak buď', džentlmeni v pototé, my již pfece dávno nevěříme takovýmto é legendám; a mladá Sena, jež by svoje é obtěžkání pfisuzovala pozornosti či dvofení sukuba, by v

těchto osvícených časech byla označena za romantickou bytost, anebo srozumitelnou angličtinou, za zatracenou lhářku, hihi hihi hihi...ÁÁ

A nyní Prorokova hodinka:

Millins zemřel v bahenních nánosech. Již jen jedině svobodné vdechnutí plicím.

Okó, Kapitáne, sledujte, vyjekl a oči mu vychlístly na palubu... Koho ted' postavit na noc k fetězům? Ukazuje se, že je třeba počítat s jistou obezřelostí při plavbě proti větru, vítr v zádech polevil, aniž se přihodilo něco, co by stálo byt za žluklý výstřik... Señoritas jsou tuhle sezónu v Pekle módní a já jsem již unaven tím dlouhým výstupem na chvějivé pulzující Vesuv nepřátelských pícháků.ÁÁ

Potřebuju odjet Orient Expressem pryč odsud, na místo, kde se neschovám, v této oblasti je hojné rýžoviště... Vykopat každý den trochu, to zabere čas...

Fantómové onanie žhavé šeptají přímo do ucha... Prostřílej si jehlou cestu ke svobodě.

Kristus? a ošklíbá se jízlivé starý a zkažený přihřátý Svatý a používá lívaneček z alabastrové mísy... ~Ten lacinej šmírák! Vy si myslíte, že bysem se tak ponížil a spáchal nějaký takhle zázrak?... Tenhle by teda měl vystupovat na poutích... to teda jó...

Račte nahoru, račte vstoupit, Markýzy i Markové, a malé Marečky klidně vemte s sebou. Dobsé pro mladé i staré, lidi i zvěř... Jeden jediný akuráh~ ní Syn člověka vykurýruje mladýho kluka z kapely, a to všechno jednou rukou - pouhým dotekem, lidičky-a druhou přitom stvoří marihuanu, zatímco bude kráčet po vodě a z prdele mu bude stříkat víno... Tak ustupte, lidičky, teď conc se vám dostane osvícení přímo od tohoto individua.

A to já ho drahouši znával, když... Pamatuju se, jak jsme spolu prováděli kousek s přešaltováním, leda jako ženský - parádní klasa - v Sodomě, a to je leda pěkně mizerný a sprostý město... Prostě z hladu... No, a tenhle maník, tenhle zasranej Filištín přivandroval z nějakýho Balíkova, Baalu, nebo jak se to vlastně jmenovalo, a hnedka mi na fleku začal nadávat do posranejch buzíků. A já mu na to teda povídám: .Tři tisíce let v šoubyznysu a pořád mám nos čistej. A krom toho taky nemusím bašfit sračky vod nějakýho nevobřezanýho hulibrka.~... Pozdějc ale za mnou přišel do mý šatny a omluvil se mi... Ukázalo se, že je to ohromnej felčar. A byl to taky dohrej kumpán...

Buddha? Nechvalné známej metabolickéj feták... Dělá si svojí vlastní, kapíruješ? V Indii totiž nemaj ani páru vo čase a tak mívá překupník často měsíc zpoždění... .Moment, tedlco máme druhý monzun nebo třetí? Tedlco někdy bysem totiž měl mít spicha v Kečuporu.~

A všichni ty fefáci dřepěj vokolo v lotosovejch pozicích, plivaj na zem a čekaj na Muže.

A tak Buddha teda povídá: .Já už na to prdím. Boha, budu si metabolizovat vlastní drogu.

~Ty vole, to přece nejde. Finančáci se na tebe vrhnou jak supi..

totiž vychcanej Svatej muž.

Páni, šéfiku, to je teda ale finta.n

Tak hele, některejm lidem z toho ted'ka jebe, když se snaží nějak si tím Novým náboženstvím pomoci. Tyhle posedlý individua totiž vůbec nemaj ani šajna, jak do

toho. Je to halt pól... Kromě toho je zlynčujou, protože kdo by taky potřeboval, aby se tu kolem vometal někdo lepší než vostamí lidi, né? Vo co ti de, brácho, že dáváš lidem tak pokouzit?...r Takže bysme to měli trochu zklidnit, rozumíš, při zdi... Lidičky, máme tady pro vás takovej návrh, buď to to berte, nebo ne. Nebudem vám nic rvát do palice, tak jako jistý mizerný týpci, který by měli zůstat bez jména, ke všemu naprostý nymandi. Vyklid'te jeskyni, bude představení. Budu metabolizovat kvaltovku, to jako koks s herákem, a trochu si přitom pomůžu Kázáním o ohni..

Mohamed? No to snad nemyslíte vážné, né? Toho si vymyslela Obchodní komora v Mekce a pokračování píše egyptské reklamák, co chátrá z chlastu.

~Gusi, dám si tady ještě jednu a pak půjdu, při

Alláhovi, domů, a přijmu od boha sáru... Počkej, až se ranní vydání dostane do sūkG. Vytroubím všude Amalgované představy..

Výčepní vzhlíží od dostihového tiketu. ~Jo. A soud poslední jejich bolestným bude..

Ach,., e... tak nějak. Já ti teda, Gusi, napíšu šek. .Ty nejseš nic jinýho, než ten nejznámější notorickéj padělatel v celý Velký Mekce, ty to sekáš jako tapety. Já ale nejsem žádná zed', pane Mohamed

Dobře, Gusi, tak já mám jako dva druhy publicity, příznivou a pak ještě tu druhou. Ty opravdu chceš tu drahou? To mám teda jako přijmout sáru, která by se týkala výčepních, co neposkytují těm, kteří to potřebují, úvěr?

~A soud poslední jejich bolestným bude. Zaprodali Arábii. Přeskakuje bar. Ani mě nenapadne, Ahmede. Sbal si ty svoje sáry a padej. Klidné ti pomůžu. A už mi sem ani nepáchni.

~To si s tebou ještě vyřídím, ty neuvěřitelnej hulibrku. Uvidíš, jak s tebou zatočím. Zavi`u tě, až zčernáš a budeš scvrkle] a vyschle] jako fetišáková prdel. Při Alláhovi, já vysuším cele] tenhle poloostrov.

Ten už je dávno...

Rozlučte se s Hm, co řekl Konfucius, a zůstaáte s Little Audrey a s chundelatými psy. Lao-o'? Toho už přece vyškrtli... A dost už těch sentimentálních svatých, co maj tak paticky hrůznéj pohled, jako kdyby je někdo mrdal do prdele a oni přitom dělali, jako že o ničem neví. A proč bysme taky měli nechávat nějakýho starýho, zhroucenýho šmíráka, aby nám tady vykládal nějaký ty svoje moudrosti. .Tři tisíce let v šoubyznysu a pořád mám nos čistej...

Tak za první, každej Fakt je uvězněnej, společné

s mužskejma prostitutama a téma, co tím, že spolupracují na ulicích, znesvěcují bohy obcování, a nějaký ten starej, bělovlasý zmrda se vypotácí a chce nám tady ušetřovat dobrodiní tý svý vyvrážděný idiocie. To nebudeme nikdy ušetřený těch šedovousejch povalečů, co se v Tibetu zašívaj na špičce každý hory, co maj ve zvyku vyvalit se z nějaké chatrče v Amazonii nebo na vás číhají na Bowery? Očekával jsem tě, Synu, a pomáhá si sílem plným kukuřice. ~'Givot jest školou, ve které se každému žákovi musí dostat rozdílného ponaučení. A nyní vypustím svůj Poklad slov...

~Přesplíš se toho obávám.

nAle co, stoupající příliv už nic nezastaví.. .Hoši, nemůžu ho zarazit. Sauve qui peut.~ ~Teda, řeknu vám, když jdu od Moudrého muže,

tak si vůbec nepřipadám jako lidská bytost. On přeměňovat můj živý orgány na mrtvou sračku.

Já mám leda výhradní práva, a proč si tedy nevypomocť živým slovem? Slovo přece nelze vyjádřit přímo... Možná by šlo vyjádřit mozaikou vzájemných juxtapozicí, charakterizovaných záporů a neexistencí, jako třeba předměty, opuštěný v hotelovém šupletí...

Mám pocit, že si dám zmenšit žaludek. Mám už sice možná léta, ale pořád jsem ještě žádoucí. (Zmenšení žaludku je chirurgický zákrok, při

kterém se odstraňuje žaludeční tuk a zároveň je v abdominální stěně vytvořen masitý korzet, který nicméně mívá tendence praskat a vyvrhnout vaše staré a odporné vnitřnosti na podlahu... Tenké a souměrné modely M. K. jsou přirozeně ty nejnebezpečnější. Ty nejextrémnější vzory jsou ostatně v branži známy jako N. J. N. - na jednu noc.

Doktor Moula liindfest zcela nepokrytě prohlašuje: Pro člověka s M. K. je postel tím nejnebezpečnějším místem.

Hlavním šlágreM M. K. je u VÉP mi, já jsem celý jenom z těch roztomilých kouzel. Partner, který má M. K., mívá opravdu často sklony k tomu nvypafit se vám z rukou, stejně jako mizející dárky od víl.)

V bílé muzejní místnosti, plné světla, stojí růžové, dvacet metrů vysoké akty. Poiádné pubertální zašumění.

St#íbmé ochranné Zábradlí... tH sta metrů hluboká propast do zářivého slunečního svitu. Malá zelená políčka hlávkového zelí a kapusty. Hnědí mladíci s teslicemi, které přes kanál na splašky tajně pozoruje starý buzík.

eó, drahouši, vrtá mi hlavou, jestli hnojí lidskými výkaly... Mocná to právě led' budou dělat. Vyhazuje perlet'ové divadelní kukátko - aztécká mozaika ve slunci.

Dlouhé procesí českých mladíků pochoduje s alabastrovými mísami plnými sraček, a vyprazdňují je do jam ve vápnitém jílu.

Na Plaza de Toros z červených cihel se v odpoledním vánku chvějí zaprášené topoly.

Dřevěné kabinky kolem horkého pramene,.. rumiště poboiených zdí v topolovém hájku... lavičky ohlazené poposedáváním miliónu masturbujících chlapců jako kov.

Řeční mladíci, bílí jako mramor, šoustají jako psi pod krytým sloupopadím velkého zlatého chrámu... nahý Hlavoun brnká na loutnu.

Kdyé krácel ve svém červeném svetru podél

kolejí, potkal syna Sammyho Dock Keepera se dvěma Mexikány.

Na rozervané slaměné matraci si ho Mezikán podal na všech čtyřech - černošský chlapec tančí kolem nich a odpočítává přírazy... slunce růžové ozařuje dírou po suku jeho ocas jako reflektoz.

Pustina nezaceleného růžového studu, až k pastelově modrému horizontu, kde ohromné stolové hory železa vráží do roztříštěné oblohy.

To je v pořádku. Bůh vámi proskočí ve tři tisíce let starém, žluklém výstřiku...

Krupobití křišťálových lebek roztříštilo za svitu luny skleník na drobné střípky...

Na zatuchlé garden party v St. Louis po sobě Američanka zanechala pach jedu,

Jezírko v poničené francouzské zahradě, pokryté zeleným slizem. Z vody pozvolna vystupuje na hliněnou vyvýšeninu ohromná patická žába a hraje na spinet.

Do baru spěšně vráží Sollub a začíná krémem, který má na nose, leštit boty Svatému... Svatý ho netrpělivě kope do úst. Sollub ječí, točí se dokola a sere Svatému na kalhoty. Pak se vyřítí na ulici. Pasák se za ním se Zájmem dívá...

Svatý si volá provozního: "Jéžiš, ale, co to Tady proboha máte za pajzl, dyf je to tu samej zloděj? Moje fungl nový Nonšalantky z rybí kůže...~

--Ptomirlte, Svatý. Proklouznu) mi.m

(Sollubové patří v Arábii ke kastě nedotknutelných, a jsou známi mrzkostí a nemravností toho nejhrubšBoo zrna. Luxusní kavárny mají svého Solluba, který hostům přelizuje prdel, zatímco se krmí

za tímto účelem jsou v sedadlech židlí otvory. Občané, kteří chtějí být poníženi a degradováni na co nejvyšší možnou míru - v současné době to dělá tolik lidí, protože doufají, že si tím polepší - se nabízí k pasívnímu homosexuálnímu styku s celým tábořištěm Sollubů... Není nad to, tvrdí mi... Ve skutečnosti ale projevují Sollubové tendence bohatnout, stávat se arogantními a ztrácet svou pfirozenou a vrozenou mrzkost. Jaký je vlastně původ jejich nedotknutelnosti? Zfejmi padlá kasta kněžf. Nedotknutelní vlastně pfejímají funkci kněží, protože na sebe berou veškerou lidskou hfíšnost.)

A. J, se pomalu prochází v černé peleríně po Tržišti a na rameni mu jako na bídý(ku sedí sup. Zastavuje se u stolku obchodních cestujících.

Tuhle si leda poslechněte. V Los Angeles, patnáctiletý kluk. Fotr si fek, že už je na čase, aby si kluk prvně píchnul. Kluk se válí na trávniku a čte si komiksy, táta k němu pfiíde a povídá: Hele, synku, tady máš dvacet dolarů; chci, aby sis zašel za nějakou pořádnou kurvou a pořádně si zapíchal.

Tak tedy zajedou k tomu nóbl kurvinci a fotčík povídá: Tak jo, synku. Tedlco už jseš dospělej chlap. Zazvoň, a až pfiijde nějaká ženská, dej jí téfi dvacet dolarů a řekni, že chceš pfchat.~

Jasně, tati.

Takže asi za patnáct minut ten kluk zase vyleze ven:

Tak co, synku, zapíchal sis?~

Jó. Tak ta kunda mi pfišla votevfít a já jí teda povídám, že chci píchat a rovnou sem jí vrazil tu dvacku. Šli sme Leda do tý její cimry a vona si začala sundavat ty své klůcky. Tak sem vytáhnul kudlu

a pořádně jí píchal do tý prdele a vona mi začala nadávat, a tak mi nezbylo než si sundat jednu křusnu a vymlátit jí mozek z palice. Pak sem jí eště pro prdel přefiknul..

Z\$stávají pouze rozesmáté kosti, tělo už je za kopečky a ještě dál, s jitiním vánkem a pískáním vlaku. Nejsme si nevědomí problému, a potřeby našich část(nikdy neopustí naši mysl, jež je ostatně místem jejich pobytu, a kdo by také mohl porušit devadesátidevítileté propachtování synapsí?

Další pokračování dobrodružství Clema Gaunera, Soukromého sráče: No, takže leda vlezu do toho pajzlu a ta děvka si tam jako sedí u bání a já povídám: Božíčku, ty seš teda ale luxovní labeta. A přijde mi, jako kdybych tu pizdu už někdy viděl. Tak si jí teda nejdřív všbec nevšímám, pak ale zmerčím, že si hladí obě nohy a dává si je za hlavu, aby jí mohla pořádně sklonit a pořádně se pčelíznout, tou hračičlcou, co jí přitom čučí z nosu, takovým způsobem, že už tělo nemůže jinak, jenom to cejtít.

Iris - napůl Čiřanka a napůl černoška - má návyk na dihydro-oxy-heroin - píchá si každých patnáct minut a nechává kvůli tomu na všech možných místech trčet ze svého těla kapátka i jehly. Jehly v jejím vyschlém masu reziví a tu a tam maso úplně prerostlo přes stříkačku a vytvořilo hladký zelenohnědý lipom. Na stole před ní stojí samovar s čajem a desetikilový košík s hnědým cukrem. Nikdo neviděl, že by kdy jedla něco jiného, Pokud jí někdo něco fíká nebo si sama sobě něco vypráví, slyší to pouze před tím, než si šlehne. Pak učiní nějaké všední a věrné prohlášení, vztahující se k její vlastní osobě.

Z píči mi tečou hrozný zelený patoky.re

Iris je jedním z Benwayových projektů. Lidské tělo může jet vyložené jenom na cukr, kat to spral... Jsem si vědom toho, že jistí učení kolegové, kteří se snaží podceňovat mé geniální dílo tvrdí, že tajně přidávám Iris do cukru bffkoviny a vitamíny... Vyzývám všechny ty bezejmenné sráče, aby se vyplatili z těch svých latrín a udělali si laskavě kapkovou analýzu Irisina cukru i čaje. Iris je zdravá americká kunda. Kategoricky popírám, že by se živila semenem. A při té příležitosti mi dovolte, abych prohlásil, že jsem renomovaný vědec a ne nějaký šarlatán, ztřeštěnec či domnělý strůjce zázraků... Nikdy jsem netvrdil, že by Itis mohla žít čistě jenom z fotosyntézy... Netekl jsem, že by mohla vdechovat kysličník uhličitý a vydechovat kyslík přiznávám, že jsem byl v pokušení to vyzkoušet, ale pfirozeně mi v tom zabránila etika lékaře... Krátce řečeno, mrzké pomluvy mých dotěrných oponentů padnou nevyhnutelně na jejich vlastní hlavu, jako bumerang a neustále se vracející práškači.

OBYČEJNÍ ITÁDNÍ MUŽ.OV\$ A \$ENY

Na balkóně nad Tržištěm se koná oběd Národní strany. Doutníky, skotská, blazeovaná řihání... Vůdce strany si vykračuje v galábii, kouří doutník a popíjí skotskou. Má drahé anglické křiklavé ponožky, podvazky, chlupaté svalnaté nohy-celkový dojem: úspěšný gangster na mejdanu teploušů.

V. S. (dramaticky ukazuje): Podívej se. Co tam vidíš?m

PLtIKOVNIx: \$? Có? Nó, vidím Tršísté.,

V, S.: nNe, nevidíš. Ty vidíš muže a ženy. Obyčejné #ádné mate a Ceny, jdoucí za svými všedními a cela obyčejnými povinnostmi. Vedoucí své naprosto obyčejné a Ládné životy. To je pLesně to, co potřebujeme...

Chlapec z ulice p#elézá zábradlí balkónu. PLUxovNlx: Ne, ~5dný použitý kondomy koupit nechcem! ZmizH

V. S.: Počkej!... Pojd' sem, chlapče. Sedni si... Vem si doutník... Napij se.u

P#echází kolem chlapce jako vzrušený kocour. nCo si myslíš o Francouzech?

wCó? nFrancouzi. Kolonialističtí bastardi, co z vás sají zaživa všechny krvinky.,

krvinky. Od toho roku, co tady byl dobytčí mor a všichni turisté, dokonce i Skandinávci, poměli, jich mám pořád stejně, vůbec mi neklesly.

V. S.: Vidiš? To je ten pravý a nefalšovaný kluk z ulice..

Můžete je klidně sbalit, šéfe. Kontráš se nikdy neplete.,

V. S.: NTak podívej, chlapče, Lkněme to tedy takhle. Francouzi tě zbavili tvého prvorozenectví.., To jakomysláte Pátetský finance?... Ty ale na

to maj toho bezzubýho egyptskýho eunucha. Myslej si totiž, že vyvolává mld odporu, rozumíte mi, vždycky si stáhne gatě, aby vám ukázal, jak na tom je. nHelejte, ze mé už je jenom starej ubohej eunuch, co se snaží nějak vyjít se svým návykem. Paninko, já bysem vás rád pšipnul na tuhle umělou ledvinku, ale je to moje práce, tak to halt chodí... Kluci,

vodpojte jí.. Obnatuje dásně v sotva znatelném úšklebku... Pro nic za nic nejsem pče známe] jako Buko Berezpět.Á

Takhle odpojili mou vlastní mámu, tu starou svatouškovskou pízdu, a vona votejká, cele] súk smrdí vod chcanek a sousedi si stě'cujou na vodbor zdravotnictví a můj fotr leda povídá: .Je to vůle Alláhova. Za moje prachy už dál chcát do hadičky nebude.,

Nemocný lidi se mi fakt eklujou. Kdys začne nějakej maník kecat vo tej svoj rakovině prostaty nebo o tom, jako] mu teče z podebranýho konečníku hnis, tak mu na to vždycky feknú: Ty si jako myslíš, 'ie mě to nějak baví poslouchat vo tom tvfm špatnfim stavuj Mé to totiž v&bec nezajímá.Á

V. S.: V posádce. To stačí... nenávidíš Francouze, ie?

Pane, já nenávidím všechny. Doktor Benway povídá, že to je z toho metabolismu, že to mám v tý krvi... Maj to hlavně Američani a Arabi... Doktor Benway zkouší sérum.

V. S.: Benway je infiltrovaný agent Západu. P.1: Divoko] a bezuzdnej francouzsko] iid'ák..., P.2: Komoušskej Zid'áckej negr s černou prdelí, co ho pscaj prasata.

V. S.: Drž hubu, pitomče jeden!

P.2: promidte, šéfe. Mám za sebou ajttclík.

V. 5.: Nep@ibližujte se k BenwayÁovi. (Stranou: Pochybují, že to vyjde. ~lověk nikdy neví, do jaké míry jsou skutečně primitivní...) Mezi náma, je to čemokněžník..

P.1: Má místnBao džina.

Jejda... já mám rande s jedním vysoko postaveným americkým klientem. Fakt fajnovej chlap.

V. S.: "Cožpak nev3, jak je to ostudné, prodávat svinj zadek nepfátelskf m a nevěřícím čurákům?.

,No, to je věc názoru. Mějte se.

V. S.: uNápodobně. Propouští chlapce. ,Jsou beznadějní, řeknu vám. Naprosto beznadějní.

P.1: nA co je to s tím sérem?

V. S.: uNevím, ale zctí to zlověstné. Raději bychom měli na Benwaye nasadit telepatického zaméfovače. Tomu chlapovi se prosté nesmí véRt. Je schopen téměř všeho... Udělat z masakru sexuální orgie... Nebo vtip

Přesni tak. Bohémský tfpek... Naprosto bez zásad... a

AMERICKÁ HOSPODYNR (otvírá krabici s vysavačem): ,Proč ksakru nemá ta piksla nějakfÁ to elektricky oko, že kdy@ by mě viděla, tak by se otevřela sama a podala to Automatickému šikulovi, už by to měl ksaksu vrazit do vody... \$íkula se nedá od úter ka ovládat, měli jsme spolu styk a já ho od té doby ještě nenastavila... A Agregát na odstradování odpadků po mi pořád hamtá, a hnusnej starej Mixér se mi Snaží dostat pod sukně... Je mi hrozná zima a úplně se mi ucpaly střeva.,. Budu muset \$íkulu naštelovat, aby mi sloužil jako pořádněj tračník.

OBCHODNI CESTUJ1C1 (něco mezi agresivním Latahem a plachým Vysílačem): Vzpomínám si, když jsem jezdil s K. E., ten měl teda ty naprosto nejlepší nápady v celý bran@i s téměř sarapatičkama, Představte si to!v chrлил ze sebe. Odstfedivka na mlíko ve vaší vlastní kuchyni!,

K. E., už se mi z tý představy točí hlava.,

U@ to bude pět, možná deset let, jasné, před dvaceti lety... Jednou to ale přijde.,

Počkám si, K. E. Je mi úplně jedno, jak dlouho budu čekat. Až budou tam nahoře, v té dálce, vyvolávat přednostní čísla, budu tam.

To K. E. pustil do obého Chobotničkovou soupravu pro masážní salónky, holírny a turecké lázně, co dokáže nahradit tračník nebo dokonce cetfi tlustý střevo, provést neetickou masáž, šampónovat a zároveň zákazníkovi stříhat nehty a vymačkávat mu uhry. A doktorská souprava Udělej si sám pro zaneprázdněné praktické lékaře vám odoperuje appendix, stáhne kýlu a vytrhne zub moudrostí, provede ektomií hemoroidů a obiízku. No, K. E. je ale takovej atomovej kšeftman, že když mu třeba dojde Chobotničková souprava, klidně prodá nějakému holičství doktorskou soupravu Udělej si sám, a pak se halt třeba nějakěj chlapík probudí a má vyčíznutý hemeráky...

nJéžišmankote, Homére, co to tady máš ksakm za mrdník? Ošoustala mě celá hromada ehlapů. ÁPropáníčka, zrovinka jsem chtěl ke Dnu díku

vzdání zadarmiko a grátis zapnout ten náš obhóený tračník. Ten K. E, mi balt musel zase prodat špatnou soupravu...Áa

MuiSKP P2o5111vT: ÁÁTo je přímo hrozný, co musí jeden v tomhle kšeftě snýst. Božítku! Nevěřili byste tomu, jaký já dostávám nemravný návrhy... Chtěj po mně, abych jim hrál Lataha, chtěj se míchat s mojí protoplazmou, chtěj si mé řezat na klopování, chtěj vycucnout mý orgóny, chtěli by se zmocnit mý poslední zkušenosti a nechat mi místo toho svý starý vzpomínky, ze kterých mi je na blití...

šoustám leda toho maníka a říkám si: .Konečné nějakěj obyčejnskej kořen; von vám ale vyteče

a přemění se na nějakýho takovýho htoznýho kraba... A já mu povídám: ~Teda brácho, na takovýhle fórky já nejsem vůbec lítej... To si klidně zkoušej třebaš u ~Nalgreenů. Některý lidi prostě opravdu nemaj anf'trochu úroved. A další hroznej starej týpek jenom děepí, telepatizuje a teče přutom do trenek. Fakt, hnusný.,

Mladí bosáci se v naprostém zmatku a zmaru uchylují až na samý okraj sovětské sítě, kde kozáci věší za divokého jekotu dud partyzány a hoši pochodují po Páté Avenue, aby se setkali s Jimmy Walkovetem s klíči ke Království, a bez jakýchkoli podmínek, prostě je noste volné v kapse...

Pročs tak bled a znaven, neposkvrněný buzíku? Zápach mrtvých pijavic v rezavé plechovce, přísátých k živé ráně, vysávají tělo, kosti i krev Ježíííše a zanechávají ho od pasu dolů paralyzovaného.

Své tvary, chlapče, postup svému cukrovému tatkoví, který dostal zkoušky o tři roky dřív, a poznej všechny knihy odpovědí, sestavených ve Světové edici.

Obchodníci se zmetky táhnou březí krávu k porodu. Farmář předvádí kuvádu a koulí se s jekotem v kravincích. Veterinář se potýká s vychrtlou krávou. Kšeftači po sobě navzájem střilejí z kulometů, přebíhají mezi stroji a síly, bednami na uskladnění obilí, seníky a žlaby v rozlehlé rudé stodole. Tele je odrozeno. Síly smrti se za jitra rozplývají. Hoch z farmy uctivě pokleká, jeho hrdlo pulsuje ve vycházejícím Slunci.

Fefáci sedí na schodech před soudem a čekají na Muže. Kovbojíčkové v černých stetsonech a sepraných džínsech uvazují mladého negra k železnému

kandelábru a polévají ho hofícim benzínem... Fet'áci se shlukují kolem a zhluboka nasávají do bolavých plic kouf z pálfč-o se masa... Skutečné jim to pomáhá...

KRAJSxY TalemNtx; nNO a tak jsem si teda prostě hověl před ledovým krámem tam v Kundo Lizu a kolík mí v diínách stál tak fest jako by to byl nějaký kus dřeva a jen se tak na slunci cukal... Nó, a kolem si to zrovinka šine starý doktůrek Stanton, je to taky leda moc dohrej starý kámoš, leda v tomhle údolí neznám fajnovějšRto chlapa, ne je tendlecten doktůrek Stanton. Má vyhfezlou prdel, a když chce, aby ho někdo ošoustal, tak mu prostě podá prdel na metrovfm st-fevu... a když se mu zachce, tak může vyhodit takovej kus stfev, fe kBd'ánko došáhne vod tý jeho oficíny a'~ k Royově pivnici a šmejdí s ním kolem a kouká po nějaký

át5dč, leda vypadá to pPesnH jako nějaký) slep jf.,.

No a tak tendle starý doktůrek vidí toho myho nabijáka a zastaví se Leda jako čokl, když staví, a povídá mi: ~Teda, Luke, rovnou vocád' & můiu fícq jaký máš puls...

Browbeck a Young Seward zápasí ve stodolách, kotcích a psích boudách, pinjrh štekotu, nunváfskými kleštěmi... fehtající hfebci obnafují mohutné žluté Zuby, krávy bučí, psi vyjí, kopulující kočky vtiskají jako malé děti, chlív plný vypasených pašíků, hfbety se jim její štětínami, vydávají mohutný~ poklik pohrdání, jako by prdéli. Browbeck Nest5lft klesl pod mečem Younga Sewarda a kiečovitě si tiskne modrá stfeva, valící se z rozšklebené pamácticentimetrové rány. Youttg Seward odfezává Browbeckův ocas a zvedá ho, pulsující, v nadcházejícím zakouleném východu slunce...

Browbeck řve... brzdy podzemky chrlí ozón... nUsmpte, lidičky... Ustupte..

ičikaj, ie ho musel někdo strčit

mMotal se tu nejistě kolem, jako kdyby blbě viděl.

Moc kouře v očích, řek bych.

Mory, Lesbická Guvernantka, uklouzla v hospodě na krvavé vlo3ce... Stopadesáfikilový teplouš ji s patickým ržáním udupává k smrti...

Zpívá odporným falzetem:

Šlape sklizen, tam kde hrozny hněvu uloženy jsou Osudný 6tesk svého hroziví
bystrého

a prudkého meče vypustil.

Tasí dřevěný pozlacený meč a seká do vzduchu. Jeho korzet odlétá a sviští do
terče na šípky.

Meč starého toreadora se ohýbá o kost a se zasvištěním se vbodává Espontaneovi
přmo do srdce a připichuje tak jeho nevyužitou srdnatost k tribuně.

Takže tenhle elegantní buzik přijede do New Yorku z Kundo Lizu ve státě Texas, a
je to ten úplně nejvíc zasrané elegantní buzik ze všech. Stýká se se staršími
fenami, které pasou mladé teplouše, s bezzubými starými dravci, příliš slabými a
pomalými na to, aby uštvali jinou zvěř. Stará, moly prožraná tygřice se tutově
piemění na požíračce teploušů... A tak tenhle chlapík, bohémský a mazaný týpek,
začne dělat šperky na šaty i celé komplety šperků. Každá zazobaná stará pizda z
Většího New Yorku chce, aby jí udělal soupravu, a on teda vydělává,
Jednadvacítka, EI Morocco, Z`áp, ale nemá vůbec

čas na sex, a celou tu dobu přitom musí dbát na svou dobrou pověst... začne
sázet na koničky, myslí si totiž, že je v sázení bůhvíproč něco mužného, a také
počítá, že když bude viděn na dostizích, polepší si. Málo buziků sází na koně, a
ti, co hrají, prohrávají víc než ostatní, jsou to obyčejní mizerní hazardéři,
vrhají se do série proher, a když mají vyhrávat, jsou naopak opatrní... což je
ostatně i způsob, jakým vedou své životy... Dnes už ví každé dítě, že v karbanu
platí pouze jeden zákon: výhry i prohry přicházejí v sátilch. Sázej, když
vyhráváš, zabal to, když prohráváš. (Kdysi jsem znal jednoho teplouše, co kradl
z příruční pokladny - ani ne dva tisíce najednou, buď to jasná výhra, nebo Sing
Stng. Ale ne tak náš Gertík... Ó, žádná včasná malá domů...)

Takže prohrává a prohrává, čím dál víc. Jednoho dne má zrovna vsadit kámen do
soupravy, když dojde na tu pochopitelnou věc. Ovšem, později ho vyměním. Slavná
poslední slova. A tak po celou zimu proudí jeden za druhým, diamanty, smaragdy a
perly, rubíny i nejdražší asterické safíry celé haut monde do frcu a jsou
nahrazovány falešnými imitacemi...

A ta stará baba se objeví na premiéře v Metropolitní a myslí si, kdoví jak v té
své diamantové tiáře neoslňuje. Přitáhne se k ní jiná stará kurva a povídá jí:
Ach, Miggles, vy jste tak mazaná... pravě nechat doma... My musíme být prostě
šílené, když tu jen tak chodíme a pokoušíme osud..

Ach, mýlíte se, má drahá. Tyhle jsou pravé.. Ach, ale Miggles, dlahoušku,
nejsou... Myslím, že byste se měla optat svého klenotníka... Nebo se pro mě za
mě zeptejte koho chcete. Chachacha..

A tak je spěšně vyhlášen Sabat.(Lucy Bradshinkelová, podívejte se na své
smaragdy.) Všechny ty Staré čarodějnice si prohlížejí své kameny, přesně jako
když na sobě někdo hledá lepru.

Můj prfávy krvávy rúbin!

oMý tšémy upály! Ta stará čubka se už tolikrát provdala za žluté a hnědé tlamy,
za Mexíkance a Portoríkance, že už ani nerozezná svůj přízvuk od své prdele...

Můj ašterický šafýr! ječí ta poule de 7uxe. .Ó. jak je to vše strašné!n

laekla bych, že tyhle jsou přímo od Woolwortha...

Můžeme udělat jedinou věc. Jdu zavolat policii,. rozhoduje emancipovaná a chlapecky přímočará stará piksla; s dupáním se hrne na nízkých podpatcích sółem a volá poldy.n

bTeplouš teda vyfasuje dvojku; v lapáku se ale potká s tím maníkem, co je něco jako laciněj prostitut, a je tu láska, nebo přinejmenším její náhražka, a z toho i přesvědčení, že jsou dvě různé cesty, dva druhy ústrojí. A aby byla zachována spojitost, jsou propuštěni více méně ve stejnou dobu a usídlí se v kvartýru na Lower East Side... Kuchtí sí tam a oba mají skromná a poctivá zaměstnání... Brad i Jim poznávají poprvé v životě štěst(.

Objevují se ale síly zla... Lury Bradshinkelová přišla oznámit, že je vše Odpuštěno. Věří Bradovi a chce sí ho usadit v ateliéru. Samozřejmě se piestěhoval někam k Východní Šedesáté... Tohle místo je prostě nemožné, dlahoušku; a ten tvůj přítel..., A kasaři chtějí po Jimovi, aby pro né zase jezdil. To je přece krok nahóru, kapítuješ? Nabídka od lidiček, co ho sotva kdy předtím viděli.

Propadne Jim opět zločinu? Podlehne Brad svodům stámovcn7ro vampýra, hltavého jícnu?... Je třeba říci, že síly zla jsou vypovězeny ze dveří a musí odejít se zlověstným a neblahým ceněním zubů a mrmlóním.

Tohle se leda šéfovi líbit nebude.

~To tedy opravdu nevím, proč jsem s tebou kdy mafila čas, ry prfavej a mizernej vulgární buzfkou.~ Hoši stojf v pokoji u okna, objímají se a hledí na

Brooklynský most. Teplý jarní vítr cuchá Jimovy černé kudmy a jemné pfebarvené vlasy Hrada. ~Brade, co bude k obědu?~

Jen si jdi pěkně hačnout do pokoje a počkej.. Vystrkuje hravé Jima z pokoje a obléká si zástěru. K obědu je kunda Lucy Bradshinkelové saignant,

valená v papillon z vložek. Chlapci jedí a šťastně si pfitom hledí do očí. Po bradách jim stéká krev.a

Nechf rozbřesk modrý jako plamen přejde městem... Dvorky prosty plodů, jámy na odpadky vydávají ukryté mrtvé...

Paní, mohla byste ml ukázat cestu do Tipperary?n Ples vršky a dál a dál, až k zemi Modré trávy... přes kostní moučku trávníku k zamrzlé tůni, kde čeká suspendovaná zlatá rybka na jamHro bělocha, ienatého s Indiánkou.

Vřískající lebka se koulí po schodech vzhům, aby uhryzla hčešícímu manželovi, jenž tvrdohlavé využívá bolestí ucha své manželky k páchání toho, co není zrovna pfíliš vhodné, ocas. Mladý frajírek, typická suchozemská krysa, se pfevléká do nepromokavého námočnického kabátu a klobouku a utlouká ve sprše svou manželku k smrti...

BEMNAY: Neberte si to tak k srdci, mladfku... ~Jeder macht eine kleine Dummheit. (Každý přece někdy vyvede nějakou m malou hloupost.)

SCHAFER: nTedy řeknu vám, nemohu se ubránit pocitu.., no, zla v tom všem..

BEN4YAYl HNesmysl, chlapče můj... Jsme přece vědci... čistí vědci. Nestranný a objektivní výzkum, proklet budiž ten, kdo by křičel: ,Zadržte, to je pHLiš! Takoví Lídé nejsou o nic lepší než všícłmi ti partajní debílkové.rc

SCHAFER: Ano, ano, jistěže... a k tomu... Nemohu ten puch dostat z plic...n

BENWAY (podrážděné); uTo nemůže nikdo z nás... Nikdy jsem ještě necítil něco tak divného." Kde jsem to jenom byl? Ach, ano, co by tak mohlo být výsledkem podání kurare plus železné plíce, myslím pH akutní mánii? Ptavděpodobně by pacient, neschopen uvolnit své tenze obvyklou motorickou aktivitou, podlehl na místě, stejně jako krysa z džungle. Zajímavá příčina smrti, co?

Schaferneposlouchá. Víte,~ říká impulsivně, umyslím, že se zase vrátím k obyčejné staromódní chirurgii. Lidské tělo je totiž skandálně nevyhovující, Proč nemít místo úst a konečníku, které zlobí, jeden společný univerzální otvor, kterým by se jedlo i vylučovalo? Ústa a nos bychom mohli uzavřít, doplnit žaludek, otvor pro vzduch udělat přímo do plic, tam, kde měl od začátku být...~~

SENWAY: A proč ne teda rovnou mnohaúčelový cucek? Už jsem ti někdy vyprávěl o tom chlapíkovi, co naučil svou prdel mluvit? Celý abdomen se mu zvedal a klesal, rozumíš, a doslova tak vyprd'oval slova. Nikdy jsem nico takového neslyšel.

fteč téhle prdele měla podobnou frekvenci jako

střeva. Zasáhlo tě to přesně tam, jako kdybys měl už už běžet. Znáš to plece, když se začne ozývat tlusté střevo a je to, jako by té to tam vevnit@mrazilo, a víš, že jediné, co můžeš udělat, je dát se do díla? No, tak tohle mluvení té zasáhlo přesně tak, bublavý, tenký a stálý zvuk, zvuk, co jsi mohl pHmo cítit v nose.

Tenhle maník měl kšeft u cirkusu, rozumíš, a začít s něčím takovým bylo stejné jako fungl nové číslo s provazochodci. Ze začátku to byla fakt hrozná přča. Měl číslo, kterému říkal to zapomněl, ale měl to fakt vymakaný. Třebas: Jé, povídám, seš tam eště, starucho?

Néé! Musím si jft ulevit.

Za nějaký čas ale ta prdel začala mluvit po svém. Mohl se do toho dát rovnou, bez příprav, a prdel s ním improvizovala a celou dobu mu přihrávala 8a8Y

Pak si vyvinula malé, dovnitř zahnuté skřípavé háčky, podobné zubům, a začala se krmit. Nejdřív si myslel, že to je docela roztomilé, a udělal s tím jedno číslo, ale prdel se mu na ulici prokousala kalhotami a začala prodát a nahlas pokčikovala, že chce mít stejná práva. Také se občas namazala a pak měla plačtivé záchvaty, jak jí nikdo nemiluje a jak chce, aby ji lóali, stejně jako Všechna ostatní ústa. Nakonec mlela ve dne v noci, přes celé bloky bylo slyšet, jak na ni lve, aby už držela hubu, mlátil ji pěstí, cpal do ní svíčky, ale nic nepomáhalo, a prdel mu nakonec řekla: Ty budeš nakonec držet hubu, ne já. My už tě totiž vůbec nepotřebujem. Já totiž dokážu mluvit, jíst i srandit.n

Pak, když se ráno probouzel, měl ples celá ústa

průhledný rosol jako ocas pulce. Ten rosol bylo to, čemu vědci říkají ne-D.T., Nediferencovaná tkáň, která může na kterémkoli místě lidského těla vrůst do masa. Odtrhoval si to od pusy a cucky se mu přichytávaly na ruce jako hořící napalm a rostly; aF padla kapička kamkoli, hned na něm rostla dál. Takže nakonec mu úplně zarostla ústa, a celá hlava by se mu byla sama spontánně amputovala - (védels, že se v určitých částech Afriky, pouze mezi černochoy, vyskytuje jev, kdy se malíček na noze samovolně amputuje?) - nebýt očí, chápeš. Jediná věc, kterou ta prdel nedokázala, bylo vidět. Potřebovala oči. Nervová spojení ale byla blokována a infiltrována a zcela atrofovala, takže mozek už vůbec nemohl vydávat příkazy. Byl polapen v lebce, odříznut. Na chvíli jsi ještě mohl za očima zahlédnout tiché a bezmocné utrpení jeho mo2ku, ale nakonec musel nejspíš odumřít, protože oči yohasly a nebylo v nich už víc citu, než je v krabích očích na koncích tykadel.

To, co uniká cenzorovi, je sex, protahuje se mezi úřady, protože nějaké místočko, mezera, se vždycky najde; jako praskající nelity vyprskává v populárních písních i v druhořadých filmech, které svědčí o základní americké prohnitosti, a chrlí ven kapénky oné ne-D.T., aby se někam snesly a narostly tam v nějakou degenerovanou rakovinnou životní formu, jež bude dál reprodukovat svou odpornou a náhodilou podobu. Některé jsou celé tvořeny topořivou penisovitou tkání, jiné tvoří jen vnitřnosti, stěží pokryté kůží, hrozny tří i čtyř očí najednou, změť úst a prdelí, rozházené části lidských těl, vychrlené způsobem padni, kam padni.

Konečným výsledkem docela úplného buněčného

napodobování a bujení je rakovina. Demokracie je napadena a úřady jsou onou rakovinou. Úřad se ve státě zakoření, úplně jedno kde, a stane se, jako třeba Úřad pro boj s narkotiky maligním, roste a roste a neustále produkuje další, přesně podle svého obrazu, a pokud nejsou kontrolovány nebo odstraněny, zadusí svého hostitele. Úřady nemohou žít bez hostitele, jsou totiž čistými parazitickými organismy. (Družstvo naopak může bez státu žít. To je cesta, kterou je třeba dát. Budovat nezávislé jednotky, jež by vycházely vstříc potřebám lidí, participujících na chodu jednotky. Úřad opemje na základě protikladného principu, na principu vynalézání pvtřeó, aby tak ospravedlnil svou existenci.) Byrokracie je stejně zhoubná jako rakovina, svádí lidstvo od evolučního směřování k nekonečným potenciálům a diferenciacím, od nezávislých a spontánních činů k naprostému parazitismu viru.

(Panuje názor, že virus je degenerovaná komplexnější forma života. Jednou možná byla schopna nezávislé existence. Nyní ale klesla až někam na hranici mezi živou a mrtvou hmotou. Charakteristické vlastnosti živé hmoty může projevit pouze v hostiteli, použitím života druhého - zřeknutí se života samého, upadání k anorganickému, strnulému a nezměnitelnému stroji, k mrtvé hmotě.)

Úřady odumírají teprve tehdy, když se hroutí struktura státu. Jsou stejně bezmocné a nezpůsobivé samostatné existence jako vyvrhnutá tasemnice či vims, jenž zahubil svého hostitele.

V Timbuktu jsem kdysi viděl arabského hochy, kteří uměli hrát zadnicí na flétnu, a hoši mi vyprávěli, že v posteli to je opravdu někdo. Uměl na svém ústrojí zahrát stupnici nahoru i dolů a zasahoval

přesně ty nejcitlivější erotogenní body, jež jsou přirozené u každého odlišné. Každý mileneček měl svůj vlastní šlágr, který byl pro něj ideální a vedl ke klimaxu. Pokud šlo o vylepšení nových kombinací a zvláštní odvyknutí o některé ty neznámé body, o splnutí zdánlivých disharmonií, jež se náhle prolomily jedna do druhé a společně se s fantastickým a ihavě sladkým účinkem rozprskly, byl opravdový a velkým umělcem."

Tloušťák, Koncovka uspořádal mlácení pavlánů s rudými zadky z motorek.

Lovci se shromáždili k Lovecké snídani v bari Smečka, štamgastovské putyce elegantních bukvic. Lovci si s imocilním narcismem vykračují v černých kožených bundách a ocvokovaných opascích sem a tam a napínají svaly, aby to buzičci viděli. Všichni mají ohromná vycpaná řiadra. Čas od času některý z nich praští nějakým teploušem o zem a chvěje se na něj.

Popíjí Victory punč, namíchaný z paregotiku, španělských mušek, silného četného rumu, Napoleon Brandý a filtrovaného denaturáku. Punč je servírován z obrovského dutého pavlána ze zlata, který se krčí ve vyceněné hrůze a rve si z boku kopí. Zakroutíte pavlánovi koulemi a z ocasu mu chlístá punč. Zlas od času vyprsknou s hlasitým prděním z pavlánovy prdele horké hors-d'oeuvres. Lovci pokaždé zafvou bestiálním smíchem a buzičci vřískají a křečovitě sebou škubou.

Vůdce Lovu je Kapitán Everhard, kterého vyÁ razili z Téčka 69, protože podstrčil pfi partii svlékacBro pokera do hry suspensor. Naklání motorek, skoky, pády. Plivející, vfeštící a seroucí pavláni

polopaticky... Do prdele, zírej tupě, jasný? Chceš zase k centrále? Nebo kýbl?

PACIENT - Napravený kriminální psychopat Né!... Néé!... Co je to, tohle tupě?

TECHNIK: Tak vypadej jako kráva.

PACIENT - s kravskou hlavou - Bůůů bůůů. TECHNIX (cuká sebou): To už je moc!! Né! Jenom blbě čum, rozumíš, jako hezoučkej Karlik s praženou kukuřicí...

PACIENT: jako hejl?

TECHNIK: No, jako křen zrovna ne. Tenhle maník nestojí ani za obrání. Má za sebou slabý otřes mozku... Znáte je přece. Telepatický vysílač i přijímač odstraněn. Výraz vojcla... Kamera, jedem.

PACIENT: Ano, máme rádi jablečný koláč. V žaludku mu dlouze a hlasitě kručí. Po bradě mu stékají dlouhé čůrky slin...

Dr. Berger zvedá hlavu od nějakých poznámek. V černých brýlích vypadá jako židovský mudrc, světlo mu totiž zraňuje oči. Mám pocit, že se jedná o naprosto nevyhovující kus... Dohlédněte, aby se omeldoval k Likvidaci.

TECHMK: No, tohle škrundání bysme mohli ze záznamu odříznout, do huby mu vrazit hadičku

a... Dr. BERGER: Ne... Je nevyhovující. S nechutí si

prohlíží pacienta, jako kdyby se dopustil nějakého strašlivého faux pas a hledal třeba v salónku paní Světačky filcky.

TECHTV~x (rezignovaně a popuzeně): Přived'te gem vykurýrovanyho buzolu.

Přivádějí vyléčeného homosexuála... Prochází neriditelnými obrysy žhavého kovu. Usedá před kaneru, začíná se upravovat a rozvaluje se jako pravý

venkovan. Svaly se stěhují na svá místa jako nějaké autonomní části poraněného hmyzu. Tvář mu zastírá a měkčí prázdná stupidita: Aito, pokyvuje hlavou a usmívá se, máme rádi jablečné koláče a máme rádi jeden druhého. Je to přece tak prosté. Kýve hlavou a usmívá se a kývehlavou a usmívá se a

Dost!... ječí Technik. Vyléčený homosexuál je odváděn pryč, kýve hlavou a usmívá se. Přehrajte to.

Umělecký poradce vrtí hlavou: Něco tomu chybí. Abych byl naprosto přesný, chybí tomu zdraví. BERGER (prudce vstává): Nesmysl! Je to ztělesněné zdraví! ...

UM~LECKÝ PORADCE (pohotově): Nu, pokud máte něco, čím byste mi mohl toto téma poněkud osvětlit, velice rád si to poslechnu, doktore Bergere... Pokud ale se svým brilantním mozkiem zvládnete celý projekt sám, pak tedy ovšem vůbec nevím, proč vůbec potřebujete Uměleckého poradce. Odchází s rukama v bok a měkce a klidně si zpívá: Já budu zde, až ty odejdeš.

TECHNIK: Pošlete mi sem vyléčenýho spisovatele... Do čeko že to dělá? Buddhismus? ...Ó, tak to nebude vůbec mluvit. To je úplně jasný, že jó? Obrací

se k Bergerovi: Ten spisovatel nedokáže mluvit... Až moc osvobozeně, dalo by se říct. Ale mohli jsme ho nadabovat...

BERGER (ostře): Ne, to by vůbec nepomohlo... Pošlete sem někoho jiného.

TECHNIK: Tyhle dva jsou mí miláčci. Vrazil jsem do těch zajdů stovky přesčasových hodin, za který jsem nic nedostal...

BERGER: Podejte si žádost, trojmo... Formulář 6090.

TECHNIK: Vy mi budete říkat, jak mám psát žádosti? Tak koukněte se, doktůrku, jednou jste řekl: Mluvit o zdravém homosexuálovi je to samé jako mluvit o někom, kdo by měl být naprosto zdravý a přitom má cirhózu v závěrečném stádiu. Pamatujete se?

BERGER: Ach, ano. Jistě, moc hezky řečeno, mrzutě určí. Nepředstírám, že bych byl nějaký spisovatel. Vyprskává ze sebe to slovo s takovou podlou nenávistí, až se Technik celý poděšený motá zpátky...

TECHNIK (stranou): Nemůžu snést ten jeho zápach. Jako starý shnilý kultury replik... Jako prdy lidožroutský rostliny... Jako Schaferův ehm ehm (paroduje akademické způsoby) Podivný plaz... Ale jde mi o to, doktůrku, jak můžete k d'asu čekat od těla, že bude zdravý, když má vygumované mozek? ... Anebo ještě jinak. Může být in abstentia svéprávnosti jedinec ještě zdravý?

BERGER (vyskakuje): Já jsem zdravý! Naprosto! Mám dost zdraví pro celý tenhle zasraný svět!! Každého vyléčím!

Technik na něj rozmrzele hledí. Míchá si zažívací sodu, pije a řihá do dlaně. Dvacet let jsem byl obět' dispepsie.

K pomilování roztomilý Lu, váš tatla s palicí vygumovanou po brainwashingu, povídá: Já teda jedine buchty, a to mám teda fakticky rááááád...

'r: Mezi náma, holky, používám jokohamskýho Ocelovýho Dana, nedaly byste si, co? Macek Daník vás ^: nikdá nepodrazí. A krom toho je to takhle eště vo ~~ hodně hygieničtější a vyhnete se tak všem těm

=trašlivejm stykům, po kterých je pak chlap vod pa' au dolu celej vochrnutej. Ženský v sobě musej mít nějaký jedovatý patoky...

A tak jsem mu to teda řekl: Doktůrku Bergere, nemyslete si, že mi šoupnete ty sv ý starý a utahaný krasotínky po brainwashingu. Já jsem ten nejstarší buzik v celý Horní Paviání Prdeli...

Střídám pipiny v triplovém šizužiském pajzlu, kde si na vás falešné holčičky objednávají, k dobru Bordelu 666, a v těch jejích tripláckých pikslách, prohnílych pod vykrajovačem jablek mého neukojeného ocasu, není za špetku zdraví. Kdo střelil Ptáka Robina?... Vrabec padá k mému spolehlivému revolveru Webley a na zobáčku se mu zvětšuje kapka krve...

Lord Jim celý zežloutl ve svitu jitřního měsíce, chřadnoucího bédami, jako bělostný kouř na modrém podkladu, a za řekou na vápencových vršcích vyklepávají v chladném jarním větru košile, Mary, a úsvit se láme na dva kusy, jako Dillinger při útěku do Biografu. Zápach neónu a atrofovaných gangsterů a zločinecký mangué si dodává odvalu, aby vybral kasičku na záchodcích, a čichá z kýblu čpavek... Ztřeštěná skopičina, cedí. Toho kapouna, Leda vlastně myslím skopičinu, sejmu.

VŮDCE sTRAt~rY (míchá si další skotskou): Příští nepokoje budou probíhat jako fotbalový zápas. Dovezli jsme z Indočíny tisíc speciálních vypasených Latahů...

Ted' už jen potřebujeme jednoho vůdce nepokojů, který by celé jednotce velel. Přejíždí očima po stole.

Pr.uKOVI~IfK: Ale šéfe, nestačilo by je rozject, aby už jen napodobovali jeden druhýho, jako v řetězový reakci?

Tržištěm se vlní Vypravěčka: Co má ale dělat Latah, když je sám?

;"

V. S.: To je technická otázka. Budeme se muset poradit s Benwayem. Já si osobně myslím, že by měl někdo tu operaci dovést až do konce.

Jelikož neměl dostatek nezbytných údajů a dat, jimiž by podepřel své rozhodnutí, řekl Nevím. Vůbec nic necítí, vysvětloval doktor Benway

a rozsekával přitom svého pacienta na kusy. Jenom reflexy... Silně ho tím vybuzují.

Věk jednomyslnosti nastává, až když se naučí mluvit.

Kéž by byly všechny tvé trable malinké, jak řekl jeden pedofil druhému.

To je skutečně strašné, miláčku, když si začnou zkoušet tvé šaty a pokoušejí se tě bavit těmi svými dvojníckými fórkami...

Šílený buzík se snaží servat z odcházejícího chlapce sportovní bundu.

Moje dvěstědolarová kašmírová bundička, zaječela...

Takže on se teda zaplete s tím Latahem, chce totiž mít někoho úplně v mocí, starý hlupák... Latah napodobuje všechny ty jeho výrazy i manýry a prostě z něj rovnou vycucne veškerou osobnost, stejně jako nepoctivý břichomluvcův blbeček... Už jsi mě naučil všecko, co jseš... Potřebuju nového amiga. A chudák Bubu už nemůže ani sám odpovědět, žádné já mu totiž nezbylo.

FEfiAx: A tak tu ted' trčíme v týhle áíře, kde o herák ani nezavadiš, čistě jenom o sirupu proti kašli.

PROFESOR: Koprofilii... pánové... lze též označit jako ehmm... redundantní neřest...

Dvacet let umělcem v pornofilmch a nikdá jsem neklesnut tak nízko, abych nahrál orgasmus.

Fetácká píča, co je k hovnu, pověsila své nezrozené dítě... Ženský prostě nejsou nic dobrýho, zajdo.

Mám na mysli tenhle fádňák a předstíraný sex... To bych si stejně dobře mohl dát starý hadry do čistírny...

A přesně v tom největším stupni rozvášnění mi povídá: Nemáš náhodou jeden napínák na boty navíc?

Vykládá mi, jak ji jednou zatáhlo čtyřicet Arabů do mešity a podle všeho ji tam jeden po druhém znásilnil... I když, na strkačku jsem zkažený dost v pořádku, Ali, končím. Opravdu, mí mazlové, a přitom to nejodpornější číslo, co jsem kdy slyšel. Sám mám za sebou znásilnění od smečky rozzuřených protivů.

Skupina mrzutých nacionalistů sedí před Sargassem, pošklebují se buzíkům a brebentí v arabštině... majestátně se objevují Clem a Jody, oblečení jako Kapitalisté na komunistickém pohřbu.

CLEM: Přišli jsme se trochu přiživit na tý vaší zaostalosti.

JODY: Slovy Nesmrtelného Barda, prospívat na těchto Maurech.

NACIO1VALISTA: Svině! Ksindle! Čubčí synu! To nevidíš, že můj lid hladoví?!

CLEM: Přesně tak je chci taky vidět. Nacionalista se kácí mrtev, otráven nenávisť... Přibíhá dr. Benway: Všichni ustupte, udělejte mi místo. Odebírá krev. No, to je asi tak vše, co mohu učinit. Musíme tam halt všichni.

Putovní falešný vánoční stromek jasně plane nad hromadami odpadků z domu, v němž hoši onanují na školních záchodech - kolik asi tak mladých křečí

na tom starém dubovém prkénku, používáním tal ohlazeném, až se celé blyští jako zlato...

Spi dlouze v údolí Červené řeky, kde na čern ýcl oknech i na kostech chlapců visí pavučiny...

Dva černošští buzíci ječí jeden na druhého. BUZfK 1: Drž hubu, ty mizerná kundo granu~ lomčo... Stejně seš v branži známe] jako Hnusná Lu.~

VYPRAVĚČKA: Děvče s nezajímavým ledvím. BUZfK 2: Mňau, mňau. Vklouzává do leopardi kůže a nasazuje si železné drápy.

BUZfK 1: Achich, achich. Dámíčka ze společnosti. Prchá s jekotem Tržištěm, pronásledován určitím a nadávajícím transvestitou...

Clem podráždí mrzákovi nohy a bere mu berle... Předvádí nechutně odpornou parodii, škube sebou a slintá...

V dálce hluk nepokojů - tisíc hysterických Pomořánů. Nápoje a podnosy visí ve vzduchu, jak hostinští bleskurychle zmizeli dovnitř, vsátí podtlakem paniky.

SBOR TEPLOUŠŮ: Všechny nás tu znásilní, víme to, víme to. Vrhají se do dragstóru a kupují si kartón vaginálního lubrikantu.

VŮDCE sTRAmY (pozvedá dramaticky paži): Hlas lidu.

Přichází Pearson, Podvrženec Peněz, a seká krátkou travu, již se zmocnil vyděračský velitel Karmy, ukrývající se na nezastavěné parcele mezi užovkami, kde byl hned vyčenichán poznatelným psem...

Tržiště je až na starého opilce neurčité národnosti, který vytuhnul s hlavou v pisoáru, prázdné. Povstalci se hrnou na Tržiště, halekají a řvou Smrt Francouzům a trhají opilce na kusy.

SALVADOR HASSAN (svíjí se u klíčové dírky): Jenom se podívejte na ty výrazy, na to celé nádherné protoplazmické bytí, všechno si je tak přesně podobné. Tančí Gigu Rozpouštěčů.

Kňučící teplouš se v orgasmu kácí k zemi. Ach božíčku, je to tak vzrušující. Jako milión žhavých a škubajících se ocasů.

BENWAY: Rád bych udělal těm hochům krevní testy.

Zlověstně nenápadný chlapík s šedým vousem a tváří v otrhané hnědé galábii zpívá s lehkým, neurčitelným přízvukem, aniž by rozevřel rty:

Achich, vy panenky, vy nádherné velké panenky.

Policejní komanda s tenkými sevřenými rty, velkými nosy a chladnými šedými očima se všemi přístupovými ulicemi přesunují na Tržiště. Tlučou a kopou do vzbouřenců s chladnou a metodickou brutalitou.

Výtržníky odvázejí na náklad'ácích. Rolety opět vylétají vzhůru a občané Interzóny vycházejí na náměstí, zaneřáděné zuby a sandály a celé kluzké krví.

Lodní kufr mrtvého muže je na Ambasádě a vicekonzul šetrně sděluje zprávu matce.

Není... Ráno... Rozbřesk... n'existe plus... Pokud bych věděl, bylo by mi potěšením vám sdělit. Tak jako tak by ale nebylo dobré se obracet k Východnímu křídlu... Prošel neviditelnými dveřmi... Tady ne... Můžete se podívat, kam chcete... Marné... No bueno... Sháním si sám... Vy pšit pátek.

(Poznámka: Veteránští šňupaři ještě ze starých časů, tváře poničené a ošlehané šedým větrem drogy, si jistě vzpomenou... Ve dvacátých letech shledalo hodně čínských překupníků Západ natolik

nejistým a neseriózním, nečestným a špatným, že to zabalili, a když přišel nějaký západ'ácký fetiš koupit drogu, tvrdili:

Nic nemít... Vy pšit pátek.)

ISLAM INCORPORATED A STRANY INTERZÓNY

Pracoval jsem pro organizaci, známou jako Islam Inc. a financovanou A. J., nechvalně známým Velkoobchodníkem se sexem, který pohoršil mezinárodní společnost, když se na plese, pořádaném Duc de Ventrem, vévodou z Teřichu, objevil jako chodící penis, překrytý obrovským kondomem, který byl ozdoben mottem A. J. Neprojdou.

Poněkud špatný vkus, starouši, ucedil Vévoda.

Na což mu A. J. odpověděl: Sláva vám i s tím vaším interzónáckým prckrémem. Narážka se týkala skandálu s vaginálním lubrikantem, který ale byl v té době ještě v larválním stádiu. Pohotoví odpovědi A. J. se často vztahují k budoucím událostem. Je mistrem neprodlených odpovědí, po kterých druhému ihned sklapne.

Salvador Hassan O'Leary, Placentový baron, je do celé záležitosti také zapleten. Jedna z jeho přidružených společností nám totiž blíže nespecifikovaným způsobem přispěla, přičemž jedna z jeho podřízených osobností přebývá v organizaci ve funkci poradce, aniž by se ovšem jakýmkoli způsobem angažovala či ztotožňovala se zásadami, postupy, akcemi či cíli Islam Inc. Bylo by též na místě zmínit se o Clemovi a Jodym, Ergotových bratrech,

kterí zdecimovali otráveným obilím Hassanovu republiku, o Ahmedovi zvaném Pitva a o Halovi Hepatitis, dohazovači buzíků a překupníkovi živých mrtvol.

Dav mulláhů a muftíů, Mussejnů, Kajdů a šejků, sultánů, svatých mužů a zástupců snad všech myslitelných arabských stran vytváří členskou základnu a účastní se opravdových vlastních shromáždění, kterým se hlavouni a velká zvířata raději prozíravě vyhýbají. Přestože jsou delegáti při vstupu pečlivě prohlíženi, vrcholí tato setkání pokaždé nepokojí. l-ečníky často někdo poleje benzínem a zapálí, nebo nějaký záhadný a neomalený pouštní šejk spustí na své protivníky palbu ze samopalů, který měl ukrytý v břiše své ovečky. Národní mučedníci se vmísí s granáty ukrytými v zadku mezi shromážděné účastníky konference, náhle

explodují a působí těžké ztráty na životech... Také se stalo, že prezident Ra mrští britským ministerským předsedou o zem a násilím ho mocně sodomizoval, přičemž byl celý tento spektakl přenášen televizí do celého arabského světa. Divoké výkřiky rozkoše bylo slyšet až ve Stockholmu. V Interzóně platí nařízení, které zakazuje jakékoli zasedání Islam Inc. v pásmu pěti mil od hranic města.

A. J. - jeho původ je skutečně nejasný, pochází ale z Blízkého Východu - vystupoval jeden čas jako anglický gentleman. Jeho anglický přízvuk ale pominul s britským impériem a po druhé světové válce se stal podle výnosu Kongresu Američanem. A. J. je stejně jako já agentem, ale pro koho či co nebyl nikdy nikdo schopen zjistit. Kolují pověsti, že zastupuje trust obřích hmyzích tvorů z jiné galaxie...

Věřím, že je na straně Faktualistů (které také zastupuji); přirozeně by mohl být agentem Rozpouštěčů (program Rozpouštění totiž zahrnuje konečné splnutí každého jedince v Jednoho člověka, díky procesu protoplazmického vstřebávání). V branži si ale nemůžete být nikým jisti.

Krycí příběh A. J.? Mezinárodní playboy a neškodný vtipálek. Byl to A. J., kdo nasadil do bazénu lady Sutton-Smithové pirani a kdo během recepce na americkém velvyslanectví u příležitosti oslav čtvrtého července namíchal do punče směs yage, hašiše a yohimbinu a vyvolal tak obrovské orgie. Deset prominentních občanů - Američanů, jak jinak - dodatečně zemřelo hanbou. Úmrtí hanbou je schopnost, vlastní Indiánům kmene Kwakiutl a Američanům - jiní prostě řeknou Zut alors nebo Son cosas de la vida či Všemocný Alláh se mnou vyjebal... ..

A když se sešli členové Antifluoridové společnosti z Cincinnati, aby si připili na vítězství čistou pramenitou vodou, všechny zuby jim na místě vypadaly.

A pravím vám, bratři i sestry v Antifluoridovém hnutí, dnešního dne jsme lámali kopí v boji za čistotu a neposkvrněnost, aby již nikdy nebylo třeba troubit na ústup... Pryč, pravím, s hnusnými a cizáckými fluoridy! Vyčistíme tuto krásnou zemi, až bude slad'ounká a čistounká jako slabiny mladého hochy, plné napětí a vzrušení... A nyní vám budu udávat takt při naší oblíbené písni Staré dubové vědro.

Ústí studně je nasvíceno fluoreskujícími světly, jež po něm přejíždějí v odporých džuboksových barvách. Antifluoridovci kráčejí jeden za druhým

kolem studně s písni na rtech a každý si nabírá z dubového vědra...

Staré dubové vědro, zlaté dubové vědro Zlablalublulobubobloblo... A. J. si totiž trochu pohrál s vodou a zasunul do

ní jihoamerickou popínovou rostlinu, po níž měknou dásně na kaši.

(O této rostlině jsem slyšel od starého německého prospektora, který umíral v Pasto v Kolumbii na urémii. Předpokládá se, že roste někde v kraji Putumayo. Nikdy ji ale nelokalizoval. Ani se o to moc nesnažil... Ten samý chlapík mi vyprávěl o brouku, velkém asi jako luční kobylka a známém jako Xiucutíl: je to tak účinné afrodiziakum, že když na vás jeden skočí a vy hned nemáte ženskou, umřete. Viděl jsem, jak Indiáni běhali sem a tam a snažili se vyhnout doteku s tou potvorou. Xiucutíla jsem bohužel nikdy nezískal...)

Při premiéře v newyorské Metropolitní vypustil A. J., chráněn hmyzím repelentem, celý roj Xiucutílů.

A paní Vanderblíghová Xiucutíla rozmačkává: Ach!... Ach!... ÁÁÁAch!!! Řev, rozbité sklo, rozervané šaty. Stoupající crescendo mručení, řičení a sténání, kvičení i prudkého oddechování... Zápach semene, kund a potu, zatuchlý puch penetrovaných konečníků... Diamanty a kožešiny, večerní róby, orchideje, obleky

a spodní prádlo, vše se povaluje poházené po podlaze, pokryté svíjející se, posedlou a vzdouvající se masou nahých lidských těl.

A. J. si kdysi rok předem zamluvil stůl v podniku Chez Robert, kde obrovitý labužník, chladný

jako islandský ledovec, dumá nad nejlepší kuchyní světa. Jeho pohled je tak ponižující a zhoubný, že se mnohý zákazník skácel pod tím zničujícím výbuchem na podlahu a celý se při konvulzivních pokusech nějak zalichotit pochcal.

A. J. tedy přichází se šesti bolivijskými Indiány, kteří žvýkají mezi jednotlivými chody listy kokt'. A když se Robert opře ve vší své gurmánské vznešenosti o stůl, A. J. k němu vzhledne a zaječí: Hej, cucíne! Přihraj mi sem nějaký kečup.

(Alternativa: A. J. tasí láhev kečupu a polévá celou haute cuisine.)

Třicet gurmánů přestane okamžitě žvýkat. Mohli byste slyšet spadnout soufflé. Co se týče Roberta, ten vyrazí vzteklý řev jako raněný slon, žene se do kuchyně a ozbrojuje se sekáčkem na maso... Sklepník se odporně zašklebí a jeho tvář dostává podivnou, brunátná měňavou barvu... Uráží hrdlo láhve Brut Champagne... ročník '26... Pierre, vrchní číšník, skáče po dranzírovacím noži. S nesrozumitelnými nelidskými výkřiky zuřivosti pronásledují všichni tři A. J. po restaurantu... Stoly se kácí, špičková vína i jedinečné pokrmy se řítí s třeskotem k zemi... Výkřiky Lynčujte ho! zní prostorem. Starší gurmán s šílenýma, krví podlitýma očima mandrila uvazuje z rudé hedvábné závěsové šňůry katův uzol... Když vidí, že je zatlačen do rohu a že mu bezprostředně hrozí přinejmenším roztrhání na kusy, vynáší A. J. svůj trumf... Zaklání prudce hlavu a vydává prasečí kvik; sto vyhladovělých vepřů, které rozmístil nablízku se řítí do restaurantu a chlemtá haute cuisine. Robert se kácí k zemi jako poražený a je požírán vepři: HUBOHÝ bastardi, tolik toho neznaj, aby ho dokázali pořádně ocenit, říká A. J.

Z odpočinku v místním blázinci se vrací Robertův bratr Paul a přebírá restaurant, aby v něm připravoval něco, čemu říká Transcendentální kuchyně... Kvalita jídel sotva postřehnutelně klesá a dokud nepodává doslova odpadky, jsou hosté natolik zastrašení reputací Chez Robert, že se ani neodvážejí protestovat.

Ukázkové Menu:

Vývar z velbloudích chcanek s vyvařenými žížalami Filet z rejnoka uleželého na slunci

podlévaný Eau de Cologne a garnýrovaný kopřivami

Placentové Supreme de Boeuf, vařené ve vypuštěném převodovém oleji,

podávané s pikantním sósem ze shnilých žlutků a drcených štěnic

Limburský sýr, naložený do cukru v diabetikově moči, máčený do denaturáku Flamboyant...

Zákazníci tiše umírají na botulismus... Pak se vrací A. J. se svitou arabsk jich uprchlíků ze Středního Východu. Bere si jedno sousto a řve:

Opadky, proklatě. Uvařte toho drzýho maníka v jeho vlastních chcankách!

A tak legenda o A. J., komickém a roztomilém excentrikovi, rostla a rostla. r. Zatmívačka do Benátek... Zpěv gondoliérů, z baru U Harryho se řinou patické výkřiky.

O tom mostě existuje stará roztomilá benátská anekdota, nějakí benátští námořníci nejspíš podnikli

cestu kolem světa, kde všichni zteplali a šoustali plavčíka, takže když se vrátili do Benátek, bylo nutný, aby ženský chodily po tomhle mostě a měly pořádně vyvalený dudy, aby ty nerozhodný maníci dostali chutě. Pošlete na San Marco pohotovostní jednotky, ale poklusem.

Holky, tohle je A.V.V., Akce všechno ven. Když je nezarazí ani vaše kozy, tak vyšpulte kundy, přived'te ty bukvice do rozpaků a pořádně jim poplet'te palice.

Ach, Gerti, ona je to pravda. Všechno je to pravda. Místo té vzrušující věcičky tam mají tu hrůznou odpornou píču.

Nemůžu se na to dívat.

To úplně stačí, aby ti celé tělo ztuhlo jako kus šutru.

Pavel mluvil moudřeji, než mu to skutečně myslelo, a když hovořil o mužích, kteří lehají s jinými muži a páchají tak něco nepatřičného, projevoval se skutečně jako nějaký starý a odporný zesraný páprda. Nepatřičného, tot' ono slovo. Kdo by ale také chtěl na cestě ke kundě zakopávat o ocas, a když už na nějakého občana přijde chut'na jedno čísličko s kundou, hnedka se tam naválí nějaký hnusný cizák a spáchá mu se zadničkou něco velice nepatřičného.

A. J. se řítí přes San Marco a seká mačetou po holubech: Bastardi! Zkurvysyni! řve... Vpotácí se na tu svou loď, monstrózní růžovou a modrou pozlacenou konstrukci s nachovými sametovými plachtami. Je oblečený do neskutečné a groteskní námořnické uniformy, ověšené prýmký, stuhami a medailemi, je celá potrhaná, obnošená a knoflíky má zapnuté do špatných dírek... A. J. kráčí

k obrovské kopii řecké urny, na jejímž vrcholu stojí zlatá soška chlapce s erekcí. Kroutí chlapcovými kulemi a do pusy mu stříká proud šampaňského. Otírá si ústa a rozhlíží se kolem.

Proklatě, kde jsou mí Núbijci? ječí.

Jeho sekretář vzhlíží od komiksu: Úplně tečou. Rozjížděj to. Chlast a drogy... Honí kundy. Ulejšácký hulibrkové. Co si má člověk bez Núbijců počít?

Vezměte si gondolu, co?

Gondolu? ječí A. j. já se tady na toho hulibrka dřu a pak bych měl jezdit na gondole? Podkasejte hlavní plachtu a vložte vesla do havlinek, Mr. Hyslop... Zvládnem to s pomocným motorem. Mr. Hyslop krčí rezignovaně rameny, Jedním prstem začíná mačkat knoflíky na ovládacím pultu... Plachty klesají, vesla se zasouvají do trupu.

A zapni parfém, jó? Z kanálu táhne hrozně odpornej smrad.

Gardénii? Santal?

Né. Ambrózii. Mr. Hyslop tiskne další knoflík a nad lodí se usazuje hust j-oblak parfému. A. J. je stížen záchvatem kašle...

Zapnout větráky! řve. Dusím se! Mr. Hyslop kašle do kapesníku. Mačká knoflík. Větráky hlasitě víří a protrkávají oblak ambrózie. A. J. se sám usazuje na vyvýšeném pódiu u kormidla. Nahod'te motor! Loď se začíná chvět. Avanti, k čertu s tím vším! vříská A. J. a lodice vyráží obrovskou rychlostí napříč kanálem, převrhává gondoly plné turistů, míjí o chlup motoscafi a točí se z jedné strany kanálu ke druhé (brázda vody se přelévá přes chodníky a smáčí

kolemjdoucí), tříští flotilu uvázaných gondol, a nakonec najíždí na příraziště, odráží se

doprostřed kanálu a točí se dokola... Z otvoru v trupu tryská do vzduchu dvoumetrový sloup vody.

Chopte se pump, Mr. Hyslop. Nabíráme vodu. Lodice se náhle prudce naklání a vrhá A. J. do kanálu. Opust'te lod; k čertu s ní! Zachraň se, kdo mů

žeš! Zatmívačka za zvuků mamby.

Slavnostní otevření Escuela Amigo, školy pro delikventní chlapce pocházející z Latinské Ameriky, kterou založil A. J. Přítomni jsou i studenti a tisk. A. J. se potácí na tribunu, zahalenou americkými vlajkami.

Nesmrtelnými slovy Otce Flanagana, něco takového jako špatný hoch neexistuje... Kde je to sousoší, kat aby to spral?

TECHNIK: To ho chcete hned ted'?

A. J.: A co si myslíš, že tady asi propáníčka dělám? To mám toho zkurvysyna odhalit in abstentia? TEČNIK: Jasně... To jo. Hnedka to tady bude.

Sochu vleče traktor Graham Hymie a umísťuje jí pod tribunu. A. J. tiskne knoflík. Pod tribunou naskakují turbíny a rozbíhají se až do ohlušujícího jekotu. Vítr strhává ze sochy rudé sametové drapérie. Oplétají se kolem členů profesorského sboru, kteří jsou v první řadě... Mezi diváky se prohání oblaka prachu a smetí. Sirény zvolna utichají. Profesoři se vyprošťují z drapérií... Všichni hledí v bezdechém tichu na sochu.

OTEC GONZALES: Matičko Boží!

MUŽ Z Time: To snad není ani možné!

Daily News: Není to prostě nic než přihřátost. Sborový pískot chlapců.

Když se prach konečně usadí, objeví se obnažené monumentální dno z blýskavého růžového kamene. Nad spícím druhem se naklání nahý chlapec se

zřejmým úmyslem budit ho flétnou. Jedna ruka drží flétnu, druhá se natahuje po kusu látky, přehozeném přes střed spáčova těla. Látka se sugestivně vydouvá. Oba hoši mají za uchem květinu, a stejně se i tváří, snivě a brutálně, nevinně a nemravně. Tento výtvar završuje vápencovou pyramidu, na níž je písmeny z porcelánové mozaiky - růžová, modrá a zlatá - heslo školy: S ní a pro ni.

A. J. se naklání dopředu a rozbíjí o chlapcovu napnutou zadnici láhev šampaňského.

A nezapomeňte, hoši, že toto je místo, odkud pochází šampaňské.

Manhattanská serenáda. A. J. a jeho svita se hrnou do newyorského nočn-o klubu. A. J. vede na zlatém řetězu paviána s rudým zadkem. A. J. je oblečen do károvaných plátěných golfek a kašmírového kabátku.

PROVO2Nf: Moment. Počkejte. Co je to?

A. J.: To je přece illyrský pudl. Nejvybranější zvíře, se kterým se může člověk spojit. Pozdvihne to celkový ráz vaší osoby.

PROVOZIVf: Mám silné podezření, že to je pavián s rudým zadkem a že zůstane venku.

POSKOK: Vy nevíte, kdo to je? To je přece A. J., poslední z těžkejch rozhazovačů a hýřilů. PROVOZrIf: Vyražte ho i s tím jeho paviánem

s rudou prdelí. Ať'si jde hýřit někam jinam.

A. J. se zastavuje před jiným klubem a nahlíží dovnitř. Elegantní buzeranti a starý píči, k čertu! jsme na tom správném místě. Avanti, ragazzi!

Vráží do podlahy zlatý kůl a uvazuje k němu paviána. Počíná hovořit s elegantním přízvukem a jeho poskoci zaplňují místnost.

Fantastické! Monstrózní!

Skvělé! úplný ráj!

A. J. si vkládá do úst dlouhou cigaretovou špičku. Špička je vyrobena z nějakého obscénně ohebného materiálu. Pohupuje se a vlní, jako by byla nadána ohavným plazím životem.

A. J.: A tak jsem tam ležel na pupku, v deseti tisících metrech.

Několik buzerantů poblíž pozvedá hlavy, jako zvířata, cítící nebezpečí. A. J. se prudce zvedá a neartikulovaně určí.

Ty hulibrku s rudou prdelí! řve. Já tě naučím, srát tu na podlahu! Vytahuje z deštníku bič a švihá paviána po zadnici. Pavián vřeští a utrhuje se od kůlu. Vyskakuje na nejbližší stůl a šplhá po staré dámě jež na místě umírá na zástavu srdce.

A. J.: Lituji, dámo. Znáte to, pořádek.

Ve vzteku bičuje paviána od jednoho konce baru k druhému. Pavián vřeští, určí a sere hrůzou a přelézá přes zákazníky, pobíhá sem a tam po vrchní desce baru, houpe se na závěsech a lustrech...

A. J.: Hned přestaneš a budeš pořádně srát, nebo se už nikdy nevysereš, vyber si.

POSKOK: Měli byste se stydět, že se tak rozčilujete, po tom všem, co pro vás A. J. udělal.

A. J.: Nevděčníci! Jsou to všichni samí nevděčníci! Starýmu buzíkovi to můžete věřit.

Nikdo této krycí historie přirozeně nevěří. A. J. se prohlašuje za nezávislého, což znamená: Starejte se o sebe. Žádní nezávislí už neexistují... Zóna je sice plná hlupáků všeho druhu, ale žádní

neutrálové tu nejsou. Neutrál na úrovni A. J. je přirozeně zcela nemyslitelný...

Hassan je nechvalně známý Rozpouštěč a je též podezření, že je tajný Vysílač - Blbost, kluci, pronáší s odzbrojujícím úsměvem, já jsem jenom starej kvetoucí karcinom a pořád se množím.

Přebírá texaský přízvuk a ztotožňuje se s Duttonem Suchou dírou, dallaským prospektorem a paličem černé kořaly, nosí kovbojské boty a desetigalonový klobouk, který nikdy nesundává z hlavy... Jeho oči nejsou za černými brýlemi vidět, tvář je hladká a prázdná jako vosk, nad dobře střiženým oblekem, vyrobeným pouze z nezralých bankovek vysokých hodnot. (Bankovky jsou sice v

platné měně, ale než mohou být propláceny, musí dozrát... Bankovky stoupají až k hodnotě miliónu šlupek za jednu.)

Pořád se mi líhnou po celém těle, říká stydlivě... Je to jako, jéžíš, já nevím, jak to říct. Je to jako kdyby jsem byl mamina od škorpióna a nosil na teplém těle tyhlety malý bankovčičky a cejtil, jak rostou... Propána, doufám, že vás tímhletem všitu nějak nevotravuju.

Salvador, známý mezi přáteli jako Salty - stále má kolem sebe několik přátel, které platí od hodiny - se za druhé světové války vyhojil na kšeftování se zmetky. (Vyhojil znamená zbohatnut. Výraz užívají texaští naftaři.) Státní úřad pro čistotu potravin a drogy má ve svých kartotékách jeho podobiznu, nevýrazný obličej s nabalzamovaným pohledem, jako kdyby měl pod kůži, hladkou, blýskavou a bez pórů, vstříknutý parafin. Jedno oko má mrtvolně šedou barvu, je kulaté jako kulička na hraní, s kazy a matnými skvrnami. Druhé je černé a lesklé, staré oko hmyzu beze snů.

Jeho oči nejsou za černými brýlemi vidět. Vypadá zlověstně a tajemně - jeho posunky a manýry nejsou dosud zcela pochopitelné - jako tajná policie v larválním stadiu.

Ve chvílích vzrušení má Hassan sklony sklouzávat do lámané angličtiny. Tehdy upomíná jeho přízvuk na italský původ. Čte i hovoří etrusky.

Skupina účetních udělala z Hassanových mezinárodních akf ceLožívovní dílo... jeho transakce a obchody se rozprostírají v nesmírně spleťtí a měnící se síti přidružených, zastupujících a krycích společností, jež se stěhují po celém světě. Měl v držení 23 různých pasů a devětačtyřicetkrát byl vypovězen - rozhodnutí o vyhoštění z Kuby, Pákistánu, Hong Kongu a Jokohamy byla odložena.

Salvador Hassan O'Leary, alias Bata Kid, alias Špatňák Marv, alias Placentovej Leary, alias Pete Zmetek, alias Placentovej Juan, alias Ahmed Prckrém, alias El Chinche, alias El Culito, etc. etc., patnáct plných stránek pořadače, se poprvé zapletl se zákonem v NYC, kde se poflakoval s týpkem, jehož brooklynská policie znala jako Ubrečenýho Wilsona a který si prachy na vrtáky obstarával filcováním fetišistů v obchodech s obuví. Hassan byl odsouzen za nějaké to vydírání třetího stupně a spiknutí za účelem vydávání se za policistu. Naučil se chmatákovu pravidlu Číslo jedna: Z. L. - Zašij love - což odpovídá pilotnímu ULR - Udržuj letovou rychlost... Jak to shrnul Bděleji Když se dostaneš do štáry, mladej, tak si ty svý fix'iáry zašij, i kdybys je měl třebas spolknout. Takže ho za falešnou poldovskou placku nezašili. Hassan svědčil proti Wilsonovi, který vyfasoval krim. neurč. (podle newyorského zákona nejdelší možný trest za přečin. Formálně

neurčitý trest představuje ve skutečnosti tři roky na ftikerově ostrově). Hassan byl zproštěn žaloby. Kdybych nekápnul na fajnovýho poldu, tvrdil Hassan, fásnul bysem bůra. Hassan potkal slušného policajta pokaždé, když ho sbalili. Jeho spis obsahuje tři stránky přezdívek, svědčících o jeho sklonech ke spolupráci se zákonem, či jak tomu říkají poldové, hrát s nimi. Jiní to ale nazývají jinak: Ab Fízlopich, Práskač Marv, Zpívající Žid'ák, Ali Špicl, Sal Špatenka, Ubrečenej Španělák, Sopránovej Icik, Opera Bronx, Fízlovo Džin, Ohlašovna, Udavačskej Syřan, Vrkající Hulibrk, Muzikálová Bukvice, Bomzácká Prdel, Teplej Bomzák, Donašeč Leary, Zpívající Skřítek... Pold'áckej Gerti.

V Jokohamě si otevřel sexshop, v Bejrútu prodával heroin, dělal pasáka v Panamě. Během druhé světové války šel nahoru, převzal mlékárnu v Holandsku a řezal máslo použitým tukem na nápravy, v severní Africe zahnal do úzkých kšefty s vaginálním lubrikantem a nakonec měl z pekla štěstí se zmetenými telaty. Prosperoval, zmnožoval své obchody a zaplavoval svět pančovanými léky a laciným falšovaným zbožím všeho druhu. Znehodnoceným žraločím repelentem, řezanými antibiotiky, nepoužitelnými padáky, prošlými hadími séry, neúčinnými vakcínami, záchrannými čluny, do nichž teklo.

Clem a Jody, dva profesionální vaudevilloví tanečníci ještě ze starých časů, se vydávají za ruské agenty, jejichž jediným úkolem je představovat Spojené státy v nepopulárním světle. Když byl v Indonésii zatčen pro sodomii, sdělil Clem vyšetřujícímu úředníkovi:

Vono to teda vůbec není tak, že bysem jako byl

teplej. A krom toho tu sou jenom samý hnědý tlamy.

V Libérii se objevili v černých stetsech a rudých kšandách:

A tak sem teda toho starýho negra vodprásk a von ti sebou seknut vo zem, jednu haksnu do luftu a tak s ní jako kopal.

Jó, ale už si teda někdy upálil nějakýho negra? Pořád se motají kolem Bidonvilles a kouří přitom obrovské doutníky:

Tady by to teda chtělo pár buldozerů, co, Jody. Vyčistit to tu vod všeho toho ksindlu.

V patách mají morbidní davy, které doufají, že se stanou svědky nějakého extra amerického pobouření nebo násilnosti.

Třicet let v šoubyznysu, ale ještě nikdy jsem nemusel zmáknout takovýhle číslo. Musím vožebračit Bidonville, pořádně si prásknout háčka, vychcat se na čemej kámen, navlíknout se do prasečího převleku a vodříkat v kvaltu modlitbu, zrušit LendLease a ještě se k tomu všemu nechat současně šoustat do prdele... Ksaku, jsem já nějaká chobotnice? stěžuje si Clem.

Kují pikle, jako by vrtulníkem unesli černý kámen a nahradili ho vepřincem, s tak vycvičenými čuníky, co by při pohledu na poutníky začali pohrdavě kvičet, jako když prdí. Chcem ty uvřeštěný bastardy naučit zpívat: Třikrát sláva Rudé, modré a bílé, ale není to proveditelný...

Kvůli týhletý pšenici jsme se v Panamě dali na holport s Ali Wong Chapultecem. Povídá nám, že je to teda ten nejhroznější stupeň sraček, ten finskej kapitán totiž zakalil v místním bordelu a celej náklad vodkázal madam... Byla na mě jako vlastní

matka, to řekl a to byly taky jeho poslední slova... Tak jsme to teda v dobrý víře vod tý starý píči kaufli. Šoupli jsme jí deset dávek háčka.

Jojo, moc dohrej heráček. Dobrý háčko z Aleppa. Čistě jenom tolik sušenýho orlíka, aby se udržela nad vodou.

Neměli bysme se raděj podívat darovanému koňovi do prdele?

Je to pravda, že když jste se dostali k Hassanovi, uspořádali jste banket pro Kajdy a podávali na něm kuskus z tý pšenice?

Jasně že jo. A měls to vidět, ty maníci byli tak narvaný marjánou, že jim všem v půlce banketu hráblo... Já měl jenom chleba s orlíkem... vředy, dyt' to znáš.

Já taky.

A všichni lítali kolem a řvali, že hoří, a hromada jich hned příští ráno zakalila.

A zbytek další ráno.

A na co by taky čekali, když už jsou celý prolezlý těma jejich východníma neřestma?

Je to prdel, všichni ty maníci zčernali a upadaly jim nohy.

Strašlivej následek marihuanový závislosti. Mně se stalo přesně to samý.

Takže jednáme přímo se starým sultánem a ten je dost známej Latah. Pak jde ale všechno jako po másle, dalo by se říci.

Ale nevěřili byste tomu, že nás jistý nespokojený elementy pronásledovaly až na naší lod'.u Ovšem poněkud handicapovaný chybějícíma nohama.

A tím, co měli v palici.

(Ergot je onemocnění vyvolané houbou, rostoucí

na napadené pšenici. Ve středověku byla Evropa periodicky decimována propukajícím ergotismem, kterému se říkalo Oheň sv. Antonína. Často následuje gangréna, nohy zčernají a odpadnou.)

Na ekvádorské letecké základně vykládají zásilku nepoužitelných padáků. Manévry: Hoši se řítí střemhlav k zemi, děravé padáky plápolají jako potrhané kondomy a na vypasené generály stříká mladá krev... otřásající vír vzduchu, jak Clem a Jody mizí přes Andy v tryskovém útěku...

Přesné cíle a plány Islam Inc. jsou nejasné. Je třeba říct, že každý ze zainteresovaných má na věc svůj vlastní náhled, a že všichni mají v úmyslu ostatní nějakým způsobem ošidit.

A. J. agituje za zničení Izraele: Při těch všech náladách proti Západu se jednomu přece jenom krapánek zajídá, když má těm mladým uhlazeným Arabům shánět drogy, balit je a ještě k tomu šoustat... Situace je téměř nesnesitelná... Prostě Izrael představuje vyloženou překážku. Typická krycí historka A. J.

Clem a Jody tvrdí, že mají zájem na zničení ropných polí na Blízkém Východě, aby tak vyhnali ceny svých venezuelských investic a podílů.

Clem píše slova na melodii Crowdad (Big Bill Broonzy).

Co budeš jenom dělat, až ta všecko nafta vyschne? Posadím se tu a budu koukat, jak ty Arabi chcípaj.

Salvador vypouští hustou kouřovou clonu mezinárodních financí, aby takhle přinejmenším před masami kryl svou činnost Rozpouštěče... Po pár

práscích yage si ale pouští mezi přáteli pusu na špacír.

Islam je už teda pěkně silný kafe, začíná a tančí Gigu Rozpouštěčů... A pak, neschopen se ovládnout, vypuká ohyzným falzetem:

Na okraji vše chvěje se jeden št'ouch a dolů klesá

Hej, Chřtáne, Pekel jícne, mou oponu smrti chystej.

Jo, a ty maníci si zaplatili služby brooklynského Žida, co se vydává za druhorozeného Mohameda... Ve skutečnosti ho ale přivedl na svět dr. Benway, císařským řezem ze svatého muže v Mekce...

Jestli ten Ahmed hnedka nevyjde... Tak si pro něj vlezem dovnitř a pěkně si ho čapnem.

Tento nestydatý a troufalý podfuk je důvěřivými Araby bez námitek přijímán.

Pěkný národ, tyhle Arabové... Pěkný ignoranti, říká Clem.

A tak se ten ~arlatán ozývá každý den z rádia s denními sůrami: Tak teda, vážení přátelé u rozhlasor~ej~h přfiima~ů tadyja~9hmed vášpi`JS~b:~c~ prorok... Dneska bysem rád hovořil o tom, jak Je důležitý být neustále svěží a k zul'bání... Přátelé, užívejte Jodyho chlorofylový pilulky a máte to jistý.

A ted' pár slov o stranách v Interzóně... Vzápětí bude všem jasné, že Strana Rozpouštěčů

je až na jednoho člena celá složená z duplikátů, do závěrečného vstřebání ale není vůbec jasné, kdo je vlastně čí kopií... Rozpouštěči se často oddávají všem možným perverzím, obzvláště ale sadomasochistickým praktikám...

Rozpouštěči zpravidla vědí, zač je toho loket. Vysílači jsou na druhé straně nechvalně známi svou neznalostí podstaty a konečného stavu vysílání, barbarskými a pokryteckými způsoby a přímo fanatickým strachem z jakéhokoli faktu. Byl to pouze zásah Faktualistů, který zabránil Vysílačům umístit Einsteina v ústavu a zničit jeho teorii. Lze tvrdit, že pouze velice málo Vysílačů vlastně ví, co dělá, a že tito špičkoví Vysílači jsou přitom těmi nejnebezpečnějšími a nejhnusnějšími lidmi na světě... Techniky Vysílání byly zprvu velice primitivní. Zatmívačka do Národní konference o elektronice v Chicagu.

Účastníci konference si oblékají kabáty... řečník hovoří monotónním hlasem prodavačky:

Závěrem bych rád pronesl několik varovných slov... Logickým rozšířením encefalografického v ýzkumu je biokontrola; to znamená kontrola a ovládání tělesných pochodů, mentálních procesů, emočních reakcí a patrných smyslových vjemů pomocí bioelektrických signálů, zaváděných do nervového systému pacienta.

Víc nahlas a trochu štávy do toho umírání! Účastníci konference hrají venku divadýlko a rozjíždějí se v oblacích prachu jako kočovní herci do kraje.

Krátce po porodu by chirurg mohl umístit do mozku kontakty. Bylo by možné připojit miniaturní přijímač signálů a jedince tak kontrolovat a ovládat vysílačkami, jež by byly pod dohledem Státu.

V rozlehlé prázdné síni, v níž se vzduch ani nehne, se usazuje prach - zápach žhavého železa a páry; v dálce zpívá radiátor... Řečník neohrabaně rovná své poznámky a odfukuje z nich prach...

Aparatura na biokontrolu je prototypem jednosměrné telepatické kontroly a ovládání. Pomocí drog či jiných postupů lze subjekt učinit vnímavým na vysílačku, aniž by mu bylo třeba implantovat nějaké zařízení. Vysílači budou posléze používat výlučně telepatického vysílání... Už jste si někdy pořádně projeli mayské kodexy? Podle mě je to asi takhle: kněží - přibližně jedno procento populace nařizovali telepatickým vysíláním dělníkům, co a kdy mají cítit... Telepatický Vysílač musí neustále vysílat. Nemůže přijímat, protože kdyby přijímal, znamenalo by to, že by mohl někdo jiný zaneřádit svými vlastními pocity jeho kontinuitu a scénář. Vysílač musí pořád vysílat, ale nemůže se sám znovu dobíjet vzájemným stykem. Dříve nebo později už nemá žádné pocity, jež by mohl vysílat. Když jste sami, nemůžete mít pocity. Pokud jste ovšem tak sami, jako Vysílač - a jistě chápete, že v daném místě a čase může být vždy pouze jeden Vysílač... Obrazovka nakonec pohasne a zmlkne... Vysílač se proměnil v obrovskou stonožku... Ihned přijdou pohotoví dělníci, stonožku spálí a společnou vůlí shodně zvolí nového Vysílače... Mayové byli omezení svou izolací... Nyní by mohl jeden Vysílač ovládat celou planetu... Jak vidíte, ovládání nemůže nikdy

být prostředkem, vedoucím k nějakým praktickým cílům... Nemůže vést k ničemu jinému než k ještě většímu ovládnutí... Jako droga...

Rozdělovači zaujímají pozici někde na půli cesty, a vlastně by je bylo možno označit za prostředníky... Rozdělovači se jim říká proto, že se opravdu a doslova rozdělují. Odříznou si z těla malý kousek masa a v embryonálním rosolu pak pěstují přesné

repliky sebe samých. Je docela pravděpodobné, že pokud nedojde k zastavení procesu rozdělování, bude nakonec na celé planetě jediná replika jednoho pohlaví: to znamená, na celém světě bude jediná osoba, s milióny separovaných těl... Jsou ale tato těla opravdu tak nezávislá? Mohou se v průběhu času vyvinout rozdílné vlastnosti a rysy? Pochybuji o tom. Repliky se musí periodicky dobíjet u Materské buňky. Pro Rozdělovače to představuje článek víry, neboť žijí ve strachu z revoluce replik... Někteří Rozdělovači jsou přesvědčeni, že celý proces lze zarazit, ovšem s výjimkou konečného monopolu jediné konkrétní repliky. Tvrdí: Jenom mě nechte, ať si ještě vypěstuju pár replik, aby mi nebylo na cestách tak smutno... A na rozdělování Nežádoucích musíme přísně dohlédnout... Nakonec je každá replika Nežádoucí, až na tu vaši vlastní. Přirozeně pokud začne někdo zaplavovat celé území Identickými replikami, všem je hned jasné, o co jde. Ostatní občané pak reagují vyhlášením akce Spláchněte je do hajzlu (hromadný masakr všech identifikovatelných replik). Aby zabránili vyhubení svých replik, přebarvují je, deformují a pozměňují obličejovými i tělními ekzémy. Pouze ta nejbezohlednější a naprosto nestydatá individua si troufnou smolit I. R. - Identické repliky.

Kreténský Kajd, albín, jenž je výsledkem dlouhé řady recesivních genů (drobná bezzubá ústa, vroubená černými chlupy, tělo obrovského kraba, místo paží klepeta, oči přenesené na tykadla), nashromáždil 20 000 I. R.

Kam až voko dohlídne, nic jiného než repliky, pronáší s podivným hmyzím cvrkotem a plazí se po své terase sem a tam. Já se tady nemusím skovávat

jako nějakéj bezejmenej sráč, pěstovat si ty své repliky někde v žumpě a pronášet je tajně ven, maskovaný za inštalatéry a doručovatele... Mý repliky sice nemaj tu jejich oslnivou krásu, poničenou plastickou chirurgií, barbarským přebarvením a vybělením. Zůstávaj pod sluncem nahý, aby všichni mohli vidět tu zářící a skvělou nádheru jejich těla, tváře i duše. Já je stvořil podle své podoby a poručil jsem jim, ať se množej a rostou geometrickou řadou, neboť jejich stane se země.

Povolali profesionálního čaroděje, aby učinil kultury replik šejka Aracknida provždy sterilní... Když se čaroděj hotovil k vypuštění silného proudu antiorgonů, Benway mu oznámil: Aby tě to nevykleplo. Frederikova ataxie tuhle propleteninu replik stejně vyčistí. Neurologii jsem studoval ve Vídni u profesora Fingerbottoma... a ten znal každý nerv v tvém těle. Skvělý dědouš... Skončilo to s ním blbě... V Hispano-Suize Duc de Ventreho, vévody z Teřichu, mu prdly klesající hemeráky a namotaly se na zadní kolo. Byl naprosto perfektně vyvrhnut a zanechal po sobě prázdnou schránu, kabát, který dřepěl na čalounění z žirafí kůže... Se strašlivým mlaskaným zvukem zmizely dokonce i oči a mozek. Vévoda prohlásil, že si toho strašidelného mlaskala vezme do svého mauzolea.

Jelikož neexistuje žádný přesný způsob, jak převlečenou repliku odhalit (i když každý Rozdělovač má nějakou svou zaručenou metodu, kterou považuje za neomylnou), jsou Rozdělovači hystericky paranoidní. Pokud si někdo troufne vyjádřit nějaký liberální názor, ostatní na něj zpravidla završí: A copak ty seš asi tak zač? Že by nějaká tahle vybělená replika smradlavýho negra?

Zabití, ke kterým dochází při hospodských rvačkách, jsou šokující. Strach z černošských replik které mohou být i modrooké a blond - vylidnil celé oblasti. Rozdělovači jsou všichni buď latentními, či jasnými homosexuály. Staří a

zkažení buzíci často říkávají mladým chlapcům: Když půjdeš se ženskou, neporostou ti repliky. A všichni si své repliky neustále navzájem očarovávají. Čtvrtí se bez ustání ozývají výkřiky: Bíddy Blaireová! Tys mi očarovala kulturu!, provázené zvukovými efekty mrzačení... Rozdělovači se zpravidla oddávají ve velké míře černé magii a znají nespočetné formule rozdílných účínů zničení Mateřské buňky, jež je také známa jako Protoplazmický Tatla, ať už jde o mučení nebo zabití lapené repliky... Úřady se nakonec vzdaly pokusů potlačit mezi Rozdělovači zločiny vraždy či nepovolené produkce replik. Pořádají ale předvolební zátky a v horských oblastech Zóny, kde se 'ukrývají pokoutní replikátoři, ničí ohromné kultury replik.

Sex s replikou je sice přísně zakázán, ale téměř všeobecně praktikován. Existují teploušské bary, kde nestydatí občané otevřeně obcují se svými replikami. Domácí detektivové strkají hlavu do hotelových pokojů a ptají se: Nemáte tam nějaký repliky?

Bary, které jsou vystaveny návalům milenců replik nižších vrstev, vylepují oznámení s uvozovkami. """" zde nebudou obslouženi... Dalo by se říct, že průměrný Rozdělovač žije v neustálé krizi strachu a zuřivosti a není schopen dosáhnout ani pokrytecké samolibosti Vysílačů nebo uvolněné zpustlosti a mravní zkaženosti Rozpouštěčů... Strany ale bohužel nejsou ve skutečnosti zcela separovány, ale splývají ve všech možných kombinacích.

Faktualisté jsou proti Rozpouštěčům i Rozdělovačům, především ale proti Vysílačům.

Bulletin Rovnoprávného faktualisty, týkající se otázky replik: Musíme zavrhnout povrchní řešení, spočívající v zaplavení planety žádoucími replikami. Je značně sporné, existují-li vůbec nějaké žádoucí repliky, neboť tyto vytvory představují pokus obejít vývoj i proměnu. I ty nejinteligentnější, geneticky naprosto dokonalé repliky by totiž se vši pravděpodobností představovaly nepopsatelně ohavné ohrožení života na této planetě...

P. B. - Předběžný bulletin o Rozpouštění: Nesmíme zavrhnout či jakýmkoli způsobem popírat naše protoplazmické jádro, ale po celou dobu se naopak snažit dosáhnout maximální flexibility, aniž bychom ovšem na druhé straně zapadli do marasmu rozpouštění... Předběžný a neúplný bulletin: Rozhodně nejsme proti výzkumu telepatie. Ve skutečnosti by totiž mohla být, pokud by ovšem byla řádně užívána a pochopena, definitivní a neproniknutelnou obranou proti jakékoli formě organizovaného nátlaku či tyranie, ať už ze strany nátlakových skupin nebo jednotlivých osob se závislostí na kontrole a ovládnutí. Stejně jako jsem proti atomové válce, jsem také proti zneužití této znalosti k ovládnutí, nátlaku, ponižování, vykořisťování či úplnému zničení individuality jiné živé bytosti. Už svou přirozeností není telepatie jednosměrným procesem. Pokus zříditi jednosměrné telepatické vysílání je třeba považovat za naprosté zlo...

D. B. - Definitivní bulletin: Vysílač bude charakterizován tím, co mu chybí. Oblast nízkého tlaku, sající prázdnota. Bude hrozivě anonymní, bez tváře, bezbarvý. A narodí se - pravděpodobně

s hladkými kruhy kůže namísto očí. Vždy totiž ví, kam směřuje, stejně jako virus. Oči nepotřebuje.

Je možné, aby bylo více Vysílačů než pouze jeden?

Ach, ano, zpočátku jich bude mnoho. Ale ne nadlouho. Někteří sebelítostiví ufuňkanci si budou myslet, že mohou vysílat něco povznášejícího, ale neuvědomují si, že Vysílání je špatné. Vědci budou tvrdit: Vysílání je stejné jako atomová energie... Pokud bude řádně spoutáno a využito. A právě v tuto chvíli si nějaký anální technik míchá zaživa sodu a tiskne vypínač, který redukuje celou Zemi na kosmický prach. (lehnutí... tohle uprdnutí bude slyšet až na jupiteru.)...

Umělci budou zaměňovat vysílání za tvorbu. Budou se chovat jako teplí cvoci a vřískat Nové médium, dokud jejich ohlas neopadne... Filozofové budou v hádkách a půtkách důkladně probírat jeho možnosti i meze, jako kdyby nevěděli, že vysílání nemůže být nikdy prostředkem k něčemu jinému než k ještě většímu vystlání, stejně jako Droga. Zkuste použít drogu jako prostředek k něčemu jinému... Někteří chlapíci s Coca Colovou a aspirinovou závislostí na ovládání budou vykládat o zlověstně podmanivém a okouzlujícím zlu vysílání. Nikdo ale nebude vykládat mvc dlouho. Vysílač totiž nemá řeči rád.

Vysílač není lidský jedinec... Je Lidským virem. (Všechny viry jsou vlastně deteriorované bu~(ky, vedoucí parazitický život... Mají specifickou afinitu

' k Mateřské buňce; tak např. deteriorované jaterní buňky vyhledávají domovské místo žloutenky, apod. Každý j~ druh má tudíž svůj Vrchní virus: Deteriorovanou podobu onoho druhu.)

Poničená podoba Člověka se již blíží, minutu za

minutou, buňku za buňkou... Bída, nenávist, válka, policie-zločinci, byrokracie, šílenství, prostě všechny symptomy Lidského viru.

Lidský virus již lze izolovat a dál s ním pracovat.

KRAJSKÝ TAJEMNÍK

Krajský tajemník úřaduje v obrovské a rozlehlé budově z červených cihel, známé jako Starý soud. Jsou zde projednávány občanské záležitosti a spory, přičemž se každé jednání neúprosně táhne tak dlouho, dokud sporné strany nezemřou nebo se nevzdají vedení sporu. Díky tomu se všude povaluje ohromné množství spisů, týkajících se všeho možného a uložených na nesprávných místech, takže je vyjma Krajského tajemníka a jeho pomocníků nemůže nikdo najít, a i on často stráví hledáním celá léta. Vlastně stále ještě hledá materiály k žalobě kvůli náhradě škody, jež už byla mimosoudně vyřízena v roce 1910. Rozlehlé trakty Starého soudu se zřítily a jiné jsou kvůli častému propadání velice nebezpečné. Nejnebezpečnějšími úkoly pověřuje Krajský tajemník své asistenty, z nichž již mnoho přišlo ve službě o život. V roce 1912 jich bylo dvě stě sedm uvězněno při zhroucení severoseverový

_~a chodn~o křídla.

Je-li v Interzóně proti někomu vznesena žaloba, = ' jeho právníci intrikaří, aby byl případ převeden do Starého soudu. Jakmile toho dosáhnou, žalující stra- -` na případ prakticky prohrála, takže jediné případy, . které jsou před soudem projednávány, jsou podně- - ' covány excentriky a paranoiky, žádajícími si veřejného slyšení, jehož se jim ale zřídka kdy dostane,

nebot ' pouze ten nejzoufalejší hlad po zprávách přivede nějakého reportéra do Starého soudu.

Starý soud se nachází ve čtvrti Holubník, která leží mimo městskou zónu. Lidé, kteří v něm i v přilehlé oblasti močálů a hustých lesů žijí, jsou tak omezení a s tak barbarskými zvyky, že Vláda uznala za vhodné umístit je do karantény v rezervaci, obklopené radioaktivní zdí z železných cihel. Obyvatelé Holubníku ozdobili na oplátku své město tabulkami Městskéj, nikdá nám sem ani nepáchni, zákazem zcela nepotřebným, protože vyjma naprosto naléhavé záležitosti by nic jiného kteréhokoli z obyvatel Města do Holubníku nepřivedlo.

Leeův případ je urgentní. Musí si nechat neprodleně zaregistrovat místopřísežné prohlášení, že trpí dýmějovým morem, aby nebyl vystěhován z domu, v němž už bydlí deset let bez placení nájmu. Žije v doživotní karanténě. Spakuje si tedy kufr s místopřísežnými prohlášeními a peticemi, soudními příkazy a certifikáty a

sveze se autobusem k Hranici. Městský celní inspektor ho mávnutím ruky pošle dál: Doufám, že máte v tom kufru aspoň atomovku.

Lee polkne hrst prášků pro uklidnění a vejde do celnice Holubníku. Celníci stráví celé tři hodiny přehrabováním jeho papírů a nahlížením do zaprášených fascicul různých zákazů a povinností, z nichž předčítají nepochopitelné a nejasné citáty, končící: A podléhá tudíž pokutě a trestu dle výnosu 666. Významně na něj hledí.

Prohlížejí jeho papíry zvětšovací sklem. Někdy taky podsunou mezi řádky sprostý veršovánky.

Možná špekuluje, že je pak prodá jako hajzlpapír. Tyhle sračky máte pro svou soukromou potřebu?

Ano. Říká, že jo.

A jak to asi máme poznat?

Napíšu vám místopřísežně prohlášení. Chytrouš. Tak se svlíkněte.

Jó. Třebas má nějaký sprostý tetování. Šmátrají mu po těle, zkouší, zda nemá v konečníku kontraband, a pátrají, jestli v něm nenajdou stopy po sodomii. Namáčejí mu chlupy i vlasy a vodu posílají na rozbor. Možná má ve vlasech nějaký fety.

Nakonec mu zabavují kufr a on se vypotácí z celnice s dvacetikilovým balíkem dokumentů.

Na prohnitých dřevěných schodech Starého soudu sedí asi tucet Zapisovatelíků. Sledují jeho příchod bleděmodrýma očima a pomalu otáčejí hlavami na vrásčitých krcích (vrásky plné prachu), aby mohli následovat jeho tělo vzhůru po schodech a dál dveřmi. Uvnitř visí ve vzduchu prach jako mlha, syje se ze stropu, a jak kráčí, víří v oblacích od podlahy. Stoupá po velice nebezpečném schodišti bylo uzavřeno v roce 1929. Jednou mu noha projede skrz, do masa se mu zarývají suché štěpiny. Schodiště končí malířským lešením, které je svázáno roztřepeným špagátem a přes kladku je přitaženo k trámu, který není zdálky v tom prachu téměř vidět. Opatrně se protahuje ke kabině ruského kola. Jeho váha uvádí do pohybu hydraulické zařízení (zvuk odtékající vody). Kolo se tiše otáčí a hladce zastavuje u rezavého železného balkónu, místy prožraného jako stará podrážka. Kráčí dlouhou chodbou,

lemovanou dveřmi, z nichž většina je přibita hřeby nebo zatlučena prkny. V jedné kanceláři - na zeleném mosazném štítu stojí Vybranosti a rozkošnosti Blízkého Východu - chytá Hlavoun dlouhým černým jazykem termity. Dveře úřadovny Krajského tajemníka jsou otevřeny. Krajský tajemník sedí uvnitř, obklopen šesti asistenty, pofrkává a žvaní. Lee stojí ve dveřích. Krajský tajemník mluví dál, aniž by pozdvihl hlavu.

Druhej den jsem si teda zaskočil k Edovi Pípovi... taky teda móc dohrej starej kámoš. Teda v celý týhle Zóně neznám fajnovějšího kluka, než je tendlecten Edouš Pípa... No a bylo to akorát v pátek, to si teda akorát pamatuju, protože moje stará měla tehda zrovinka trápení s těma svejma menstruačníma krámama, a tak jsem teda šel do apotéky doktůrka Parkem na Dalton Street, přesně akorát proti Etickému masážnímu salónku Mamči Greenový, tam, co bejvala dřív Jedovo stará puéovna koní... A tenhle Jed, hnedka si vzpomenu na to jeho celý méno, krapet šilhal na levý oko a jeho žena byla vodněkad z Východu, řek bych že z Alžíru, a když Jed natáh brka, znova se vdala a vzala si jednoho z těch Hootovejch kluků, Clema Hoota, esli mi pamět' dobře slouží, to byl taky móc dohrej starej kámoš, no, Hootovi bylo tehda tak čtyřicet čtyři, čtyřicet pět... A tak teda doktorovi

Parkerovi povídám: Tý můj starý je děsně zle, má nějaký bolestivý krámy. Prodej mi dvě unce paregoriku.

No, a ten doktor teda povídá: Jasně, Archi, ale musíš se mi tady podepsat. Jméno, adresu a datum nákupu. To je zákon.1

Tak jsem se teda voptal doktora, co je jako vlastně za den a von mi povídá: Pátek třináctýho.

A já mu povídám: Se mi zdá, že toho už mám tak akorát dost.

Hele, povídá doktor, byl tady dneska jeden maník. Městskej. Docela nóbl vohozenej. A měl recept na celou zavařovačku morfinu... A ten recept vypadal docela srandovně, byl totiž celej načmáranej na kusu hajzlpapíru... A já mu to teda rovnou napálil: Pane, ale já mám podezření, že jste narkoman.

Zarůstaj mi nehty na nohách, tatlco. Sem v agónii a melu z posledního.

Jasně, povídám, Musím bejt opatrněj. Pokud je vám ale opravdu tak, jak říkáte, a máte recept od diplomovaného bona fýde doktora, tak to je mi ctí vám posloužit.

Ten felčar má fakt diplom, povídá... No, ale mám pocit, že zrovna jedna ruka nevěděla, co dělá ta druhá, protože jsem mu omylem dal pikslu s práškem na čištění hajzlů... Takže bych řek, že si taky svůj užil.

To nic, aspoň to tomu chlapovi vyčistí krev.. Dyt' víš, že se mi to samý taky stalo. Mělo by to ale bejt o krapet lepší než síra s melasou... Hele, nemysli si, že bysem byl nějakěj čmuchal, vždycky si ale říkám, že před bohem a před svým drogistou nemá mít člověk žádný tajnosti... Pořád eště lezeš na tu starou Šedku?

Ale né, doktore Parkere, co vás to jenom napadá... Dyk přece víte, že sem pro rodinu a taky že jsem Starším v týdlentý První denominační nesextářský církvi a vod tý doby, co jsme byli vobá eště kluci, jsem žádnou kobylu nešoustal.

Jojo, to bejvávaly časy, Archi. Pamatuješ, jak jsem si jednou splet husí sádlo s hořčicí? Kluci o mně

řikaj, že se vždycky chytím špatný flašky. To tvý vřískání muselo bejt slyšet po celým kundo-ližským kraji, ty jsi ječel přesně jako ten lasičák, co mu uflákli koule.

Tak to ses teda trefil do špatný díry, doktore. Hořčici sis náhodou šoupnul ty a já musel čekat, až se uklidníš.

No jo, melancholický vzpomínky, Archi. Četl jsem o tom jednou v nějakým časáku, když jsem se zašil do tý zelený kůlny tam za stanicí... Ale abych se k tomu vrátil, Archi, tys mi blbě rozuměl... Starou Šedkou jsem myslel tu tvou starou... Řek bych, že už nervi to, co bejvala, tyhlenty karbunkly a šedý zákalý, oznobeniny, hemeráky a aftózy.

Jó, doktůrku, Liz je teda pořádně voddělaná. Po tom jedenáctým potratu už to halt není vona... Ale bylo s ním fakt něco divného. Doktor Ferris, tak ten mi to řek na rovinku, povídá: Archi, nebylo by vhodný, abys tu potvoru viděl. A dlouze se na mě podíval, až mi z toho bylo po celým těle tak nějak divně... Teda doktore, to si teda řek správně. Už dávno není to, co bejvala. A ty tvý lektvary jí teda vůbec nepomáhej. Dokonce po těch vočních kapkách, cos jí prodal minule] měsíc nerozezná noc vode dne... Ale doktore, to bys měl přece vědět, že bych na tu starou krávu Liz nevlez, protože bysem přece nechtěl nějak urazit matku těch mejch mrtvejch příšer. A když mám tedlca tuhlentu slad'ounkou patnáctku... Znáš

přece tu holku, co dělala u Marylou v negerský čtvrti, v tom jejím Salóne na narovnávání vlasů a bělení kůže.

Archi, ty prcáš tuhle černou buchtičku? Ty mrdáš voteklou černou tlamu?

Jó, doktore, klátím jí furt. Nastálo. Teda, kámo,

řek bych, že mě zase kope povinnost do prdele. Eště teda k tý potrhlý piksle.

Vsadím se, že nutně potřebuje pořádně promáznout.

Doktore, teda je to pěkně suchá díra... Hele, tak díky za ten paregorik.

A dík za kšeft, Archi... Hi hi hi... Hele, Archi, ty kluku jeden, když ti takhle někdy v noci dojde to zatuchlý cákání, zaskoč ke mně a napijem se spolu trochu yohimbinu.

To teda jó, doktore, jasně. Jako za starejch časů.

Takže jsem se vrátil domů a vohřál trochu vody a namíchal krapet paregoríku, hřebíčku, skořice a sassafrasu a dal to Liz, a počítám, že jí to trochu ulehčilo. Aspoň mi teda přestala lízt tolik na nervy... No, a pozdějc jsem si eště šel k doktorovi Parkerovi pro šprcku... a zrovinka když jsem vodcházel, tak jsem akorát vrazil do Roye Banea, taky teda móc dohrej starej kámoš. Teda v týhle Zóně teda neznám fajnovějšího kluka, než je tendlecten Roy Bane... A von mi povídá, hele, von mi jako povídá, Archi, vidíš toho starýho negra tam na tý prázdný parcele? Hele, tohle je tutový jako sračka a daně, ten tam chodí pravidelně každej večír, že by sis podle něj moh řídit hodinky. Vidíš ho, tam za těma kopřivama? Každěj večír kolem půl devátý tam chodí dozádu na ten plac a drhne se tam drátěnkou... Řikaj, že prej je to kazatelskej negr.

A tak jsem poznal, kolik je asi tak hodin, bylo pátek třináctýho a nemohlo to bejt ani tak dvacet minut po tom, co jsem si dal v doktorově kšeftu trochu španělskejch mušek, a akorát to na mě začalo cestou do negerský čtvrtě působit, zrovinka,

když jsem šel kolem Grennelskýho močálu... Hele, ten močál se tam krapet uhejbá, a nějakej negr tam míval chatrč... Toho negra pak v Kundo Lizu upálili. Tendlecten negr měl jako tudletu aftózu a byl z toho dočista slepej... A ta bílá holka z Texarkany začne vřískat:

Royi, ten starej negr na mě děsně hnusně čumí. Propáníčka, mně je z toho po celým těle strašně hnusně.

Hele, pusino, nežer se tím. Jáho s klukama upálím.

Dělej to ale pomalu, zlato. Udělej to pěkně pomálu. Děsně mě z něj bolí palice.

A tak toho negra upálili a ten starouš sebral tu svou starou a vrátili se zpátky do Texarkany a vůbec nezacálovali za benzín a starej Udrbanej Lou, co má benzínku, nedokázal celej podzimek mlít vo ničem jiným: Tyhlenty panáci z města si sem přijedou, upálej si tady negra a vůbec je nenapadne mi zaplatit za benzín.

No, a Chester Hoot tu boudu teda strhnul a postavil si jí znova přímo za svým barákem ve Vykrváceným údolí. Všecky vokna zakryl černejma hadrama a vo tom, co se tam vevnitř děje, nemá račí ani cenu mluvit... Chester má totiž takový divný fóry... No, a tohle bylo akorát tam, co teda stála ta negerská chatrč, zrovna proti farmě starýho Brookse, tam, co to každý jaro vždycky zatopí voda, akorát že to tehdá nebylo Brooksovo... patřilo to jednomu maníkovi, co se menoval Scranton. Ten flák země byl vyměřenej tehdá v devatenáctým roce... Řek bych, že

toho chlapíka, co to dělal, znáte... Maník, co zaklínal jako bokovku studny, menoval se Hump Clarence... Taky teda móc dohrej starej

kámoš, v týhle Zóně teda neznám fajnovějš-o kluka, než je tendlecten Hump Clarence... No, a to bylo zrovinka tam, co jsem načapal Edouše Pípu, jak prcá panenku z bláta.

Lee si odkašlal. Tajemník vzhlédl přes skla brýlí. Hele, esli si dáte mladíku bacha na to, co tu povídám, tak se vám pak hned budu věnovat.

A pustil se do vtipu o negrovi, který chytil od krávy vzteklinu.

A fotřík mi teda povídá: Doraz si to krmení, synku, a pod' se podívat na toho šílenýho negra... Měli toho negra přiheftovanýho řetězama k posteli a teda von bučel nemlich jako kráva... Brzo jsem měl toho starýho negra až po krk. No, a esli mi všichni prominete, mám tedlca kšeftík v Soukromé radě. Hi hi hi!

Lee s hrůzou naslouchal. Krajský tajemník trávil často celé týdny v ústraní, živil se pouze škorpióny a katalogy od Montgomeryho Warda. Několikrát museli jeho asistenti vyrazit dveře a vynést ho v pokročilém stádiu podvýživy. Lee se rozhodl vynést svou poslední kartu.

Pane Ankere, pravil. Obracím se na vás, jako se obrací jeden Kaňour na druhého, a vytáhl průkazku Kaňourů, vzpomínku na prochlastané mládí.

Tajemník pohlédl s nedůvěrou na průkazku: Nepřídete mi teda vůbec jako bona fyde Kaňiour krmenej bukvicema... A co si vůbec myslíte vo Židech...?

No, pane Ankere, víte přece sám nejlépe, že to jediné, co Žid chce, je dudlat křestanskou dívku... Jednoho dne s tím vším pořádně skoncujeme.

Teda, na to, že seš z města, mluvíš, kámo, docela

rozumně... Mrkněte se, co potřebuje, a postarejte se vo něj... Je to taky móc dohrej starej kámoš.

INTERZÓNA

Jediným obyvatelem Interzóny, který není ani přihřátý, ani použitelný, je šofér Andrewa Kifa, což ale není z Kifovy strany přetvářka nebo perverze, ale užitečná záminka, jak přerušit styky s každým, koho nechce vidět: Včera večír jsi najížděl na Aracknida... V tomhle domě tě už nechci ani vidět. V Zóně mívají všichni výpadky pamětí, ať už chlastají nebo ne, a nikdo nemůže s jistotou prohlásit, že nepřitažlivého Aracknida neobtěžoval.

Jako řidič je Aracknid naprosto bezcenný, sotva umí řídit. Jednou porazil těhotnou ženu z hor s nákladem dřevěného uhlí na zádech, ona na ulici potratila zakrvácené dítě a Kif vystoupil, sedl si na chodník a míchal holí krev, zatímco policisté vyslýchali Aracknida a nakonec zatkli ženu pro porušení Zdravotnických nařízení.

Aracknid je úděsně neatraktivní mladý muž s protáhlou, podivně břidlicově šedou tvář. Má velikánský nos a pořádně velké žluté zuby, jako kůři. Atraktivního řidiče si může najít každý, ovšem Aracknida si mohl vybrat pouze Kif; brilantní a dekadentní romanopisec Kif, žijící v přestavěném pisoáru v domorodé čtvrti, ve čtvrti nevěstinců a prostitutek.

Zóna je jediná obrovská budova. Pokoje jsou z plastického cementu, který se vybouluje, aby se přizpůsobil lidem; pokud se jich ale v jedné místnosti shromáždí příliš mnoho, měkce to žbluňkne

a někdo se promáčkne stěnou rovnou do sousedního pokoje, vlastně do sousední postele, protože téměř celou plochu všech místností zabírá postel, ve které probíhají obchodní transakce Zóny. Celou Zónou otřásá hukot a pach sexu a obchodu, jako v nějakém obrovském úlu:

Dvě třetiny procenta. Z téhle ceny ale neustoupím ani o floka; ani kvůli svejm buranům.

Ale miláčku, kdepak máš ty nákladový listy? Rozhodně ne tam, kde je hledáš, pusino. To by bylo moc jasný.

Žoky podprsenek vycpaných soudníma pokutama. Made in Hollywood.

Hollywood v Siamu. Parádní U. S. styl.

A jaká že je provize?... Provize... Provize. Ty pitomo, náklad prckrému z prav ýho velrybího dreku z jižního Atlantiku, co ho dalo momentálně ministerstvo zdravotnictví v Tierra del Fuego do karantény. Provize, drahouši! Když se tohohle zbavíme, máme vystaráno. (Velrybí drek je odpad, který vzniká v průběhu rozřezávání a rozvažování velryby. Strašlivá rosolovitá kaše, kterou je cítit na míle daleko. Nikdo pro ni dosud nenašel nějaké využití.)

Interzóna Imports Unlimited, kterou tvoří Marvie a Leif Smolař, na ten kšeft s vaginálním lubrikantem skočila. Ve skutečnosti se ale specializují na farmaka, mají nepřetržitě otevřený bordel a jako bokovku nabízejí šest druhů ochrany, zepředu i zezadu. (Dodnes bylo identifikováno šest různých venerických chorob.)

Vrhnou se do obchodních jednání. Spastickému řeckému lodnímu agentovi poskytnou služby,

o nichž se nemůže hovořit, a postaví celou jednu směnu celních inspektorů. Oba partneři se rozkmotří a posléze udávají na Ambasadě jeden druhého, jsou odkázáni na oddělení O tom my nechceme ani slyšet a vyhození zadním vchodem na zaneřádnou prázdnou parcelu, kde se supi rvou o rybí hlavy. Hystericky do sebe mlátí.

V tomhle kšeftě si se mnou chtěl vyjebat. Tvůj kšeft! A kdo teda tohle terno ucejtil první?

Ale já mám nákladový papíry!

Netvore! Šek ale bude vystavený na můj jméno.

Hajzle! Dokud nebude můj podíl uloženej u někoho třetího, nákladový papíry neuvidíš.

No, tak to se teda klidně můžeme zase pol'bit a udobřit. Já přece nedělám nic hnusného nebo malichern ýho.

Bez zájmu si potřesou rukama a zběžně se pol'bí na tvář. Obchod se táhne měsíce. Najmou si taky Expedienta. Nakonec se Marvie vytasí s šekem pro dva a čtyřicet turkeštánských Kurdů, vystaveným na anonymní banku v jižní Americe, k proplacení přes Amsterdam, procedura, která si vyžádá kolem jedenácti měsíců.

Ted' může relaxovat po kavárnách na Náměstí. Ukazuje fotokopii šeku. Originál by přirozeně nikdy neukázal, to pro případ, že by nějaký závistivec stříkl na podpis zmizík nebo šek nějak jinak znehodnotil.

Všichni po něm chtějí, aby jim zaplatil pití a pořádal oslavy, ale on se jen žoviálně usmívá a povídá: ?Já si ve skutečnosti nemůžu dát ani panáka. Všechny Kurdy už jsem totiž utratil za Penstrep na

a někdo se promáčkne stěnou rovnou do sousedního pokoje, vlastně do sousední postele, protože téměř celou plochu všech místností zabírá postel, ve které probíhají obchodní transakce Zóny. Celou Zónou otřásá hukot a pach sexu a obchodu, jako v nějakém obrovském úlu:

Dvě třetiny procenta. Z téhle ceny ale neustoupím ani o floka; ani kvůli svejm buranům.

Ale miláčku, kdepak máš ty nákladový listy? Rozhodně ne tam, kde je hledáš, pusino. To by bylo moc jasný.

Žoky podprsenek vycpaných soudníma pokutama. Made in Hollywood.

Hollywood v Siamu. Parádní U. S. styl.

A jaká že je provize?... Provize... Provize. Ty pitomo, náklad prckrému z pravýho velrybího dreku z jižního Atlantiku, co ho dalo momentálně ministerstvo zdravotnictví v Tierra del Fuego do karantény. Provize, drahouši! Když se tohohle zbavíme, máme vystaráno. (Velrybí drek je odpad, který vzniká v průběhu rozřezávání a rozvařování velryby. Strašlivá rosolovitá kaše, kterou je cítit na míle daleko. Nikdo pro ni dosud nenašel nějaké využití.)

Interzóna Imports Unlimited, kterou tvoří Marvie a Leif Smolař, na ten kšeft s vaginálním lubrikantem skočila. Ve skutečnosti se ale specializují na farmaka, mají nepřetržitě otevřený bordel a jako bokovku nabízejí šest druhů ochrany, zepředu i zezadu. (Dodnes bylo identifikováno šest různých venerických chorob.)

Vrhnou se do obchodních jednání. Spastickému řeckému lodnímu agentovi poskytnou služby,

o nichž se nemůže hovořit, a postaví celou jednu směnu celních inspektorů. Oba partneři se rozkmotří a posléze udávají na Ambasadě jeden druhého, jsou odkázáni na oddělení O tom my nechceme ani slyšet a vyhození zadním vchodem na zaneřádnou prázdnou parcelu, kde se supi rvou o rybí hlavy. Hystericky do sebe mlátí.

V tomhle kšeftě si se mnou chtěl vyjebat. Tvůj kšeft! A kdo teda tohle terno ucejtil první?

Ale já mám nákladový papíry!

Netvore! Šek ale bude vystavený na mé jméno.

Hajzle! Dokud nebude můj podíluloženej u někoho třetího, nákladový papíry neuvidíš.

No, tak to se teda klidně můžeme zase pol'bít a udobřit. Já přece nedělám nic hnusného nebo malicherného.

Bez zájmu si potřesou rukama a zběžně se pol'bí na tvář. Obchod se táhne měsíce. Najmou si taky Expedienta. Nakonec se Marvie vytasí s šekem pro dvaačtyřicet turkeštánských Kurdů, vystaveným na anonymní banku v Jižní Americe, k proplacení přes Amsterdam, procedura, která si vyžádá kolem jedenácti měsíců.

Ted' může relaxovat po kavárnách na Náměstí. Ukazuje fotokopii šeku. Originál by přirozeně nikdy neukázal, to pro případ, že by nějaký závistivec stříkl na podpis zmizík nebo šek nějak jinak znehodnotil.

Všichni po něm chtějí, aby jim zaplatil pití a pořádal oslavy, ale on se jen žoviálně usmívá a povídá: Já si ve skutečnosti nemůžu dát ani panáka. Všechny Kurdy už jsem totiž utratil za Penstrep na

Aliho tripla. Má ho zase zepředu i zezadu. Málem jsem toho malého bastarda prokopnut zdí do vedlejší betle. Dyt' to všichni víte, jakej já jsem
starej sentimentální moula.

Marvie si ale přesto kupuje malý šnít piva, z poklopce doluje zčernalou minci a háže ji na stůl. Drobný si nech. Číšník shrábl minci do lopatky na smetí, plivnut na stůl a odchází.

Protiva! Závidí mi můj šek.

Marvie byl v Interzóně už rok před rokem jedna, jak to sám nazval. Za dobré služby byl uvolněn z blíže nespecifikovaného místa ve státním departmentu. V krátkém zástřihu vypadal kdysi velice dobře, jako hoša z univerzity, ale teď měl propadlé tváře a pod bradou se mu udělaly boule jako rozteklý parafin. Začínal hodně nabírat v pase.

Leif Smolař byl vysoký štíhlý Nor s páskou přes jedno oko a s obličejem, který ztuhl v jediný permanentní, sympatický i samolibý úsměv. Táhne se za ním epická sága neúspěšných podniků. Zkrachoval při pěstování žab, činčil, siamských bojovných ryb, a umělých perel. Zkoušel to různě, ale pokaždé neúspěšně, propagoval Hřbitov zamilovaných, Dva v jedné rakvi, během nedostatku gumy se snažil ovládnout trh s kondomy, řídit zásilkový bordel, vydával penicilin za patentní lék, Na amerických dostizích i v evropských kasínech vystřídal různé systémy sázek, ale vždy s katastrofickými výsledky. Nezdary v obchodě byly zároveň provázeny nešťastnými událostmi v jeho osobním životě. Přední zuby mu v Brooklynu vykopli brutální američtí námořníci. Když v Panamě vypil půl litru paregoriku a vytuhnout v městském parku, supi mu vyklovali jedno oko. Pět druhů zůstal viset ve výtahu mezi dvěma

patry se spalující závislostí na drogy a vytrpěl záchvat deliria tremens, když jel načerno vlakem ukrytý do malého vojenského kufru. V Káhiře se zhroutil se zaškracenými střevy, perforovanými vředy a zánětem pobřišnice a nemocnice byla tak přeplněná, že ho uložili na latrínu a zfetovaný řecký chirurg mu zašil do břicha živou opici; hromadně ho znásilnili arabští pomocníci a jeden lapiduch mu štípnut penicilin a vyměnil ho za prášek na čištění hajzlů; jednou chytil do zadku tripla a pokrytecký anglický doktor ho léčil klystýrem horké kyseliny sírové; německý praktik technologické medicíny, který mu odoperoval appendix zrezavělým otvírákem na konzervy a nůžkami na plech (teorii choroboplodných zárodků považoval za nesmysl), pak uchvácen úspěchem začal řezat a stříhat vše v dohledu: z lidské tělo být přeplněno z nepotřebné věc. Můžete šít dal s jedna ledvina. Pro co mít dva? Áno, tohle být ledvin... Vnitřnostě by neměly být tak těsně namaškány na sebe. Potřebují přece-lebensraum, tak jako Vaterland.

Expedient ještě nedostal mzdu a Marviemu hrozilo, že se ho bude muset na jedenáct měsíců zbavit, dokud nebude šek proplacen. Expedient se prý narodil na převozu mezi Zónou a Ostrovem. Jeho povoláním bylo urychlené doručování zboží. Nikdo si nebyl jist, zda mají jeho služby vůbec nějaký smysl či ne, a vyslovení jeho jména vždy vyvolalo hádku. Byly uváděny příklady, prokazující jeho zázračnou výkonnost i naprostou bezcennost.

Ostrov je britskou námořní vojenskou základnou a leží přímo proti Zóně. Anglie má Ostrov v državě na základě ročn~o bezplatného nájmu a nájem i povolení k pobytu jsou každoročně obnovovány.

Tehdy nastoupí veškeré obyvatelstvo, účast povinná, a shromáždí se u městské skládky. Prezident Ostrova je povinen se podle zvyku plazit po břiše odpadky a doručit Guvernérovi, zastupujícímu anglickou vládu a stojícímu v plném lesku v

parádní uniformě na smetišti, Povolení k pobytu a Obnovení pronájmu, podepsané každým obyvatelem Ostrova. Guvernér si bere smlouvu o pronájmu a strká ji do kapsy u kabátu:

Nu, pronáší s tvrdým úsměvem, tak vy jste se tedy rozhodli, že nás tu necháte ještě jeden rok, že? To je od vás moc hezké. A jsou z toho všichni šťastní?... Je zde někdo, kdo by snad nebyl šťasten?

Vojáci v džípech zvolna přejíždějí nabitými kulomety po davu, sem a tam, a číhají na nějaký pohyb.

Všichni jsou šťastní. To je fajn. Žoviálně se obrací ke zdrcenému Prezidentovi, ležícímu tváří k zemi v odpadcích. Tyhlety vaše papíry si nechám, pro případ, že by to na mě někdy přišlo. Ha ha ha. Jeho rozeřvaný kovový smích se rozléhá po smetišti a davy pod česajícími zbraněmi se smějí s ním.

Demokratické zvyklosti jsou na Ostrově přímo úzkostlivě dodržovány. Mají tam Senát i Kongres, kde probíhají nekonečné debaty o uložení odpadků a o inspekci venkovních záchodů, jediné dvě oblasti, nad nimiž mají jurisdikci. V polovině devatenáctého století jim bylo na krátkou dobu povoleno kontrolovat Oddělení pro podporu paviánů, ale toto privilegium jim bylo na základě absentérismu v Senátu od- (ato).

Paviáni s rudými zadky z Tripolisu byli na Ostrov zaneseni v 17. století piráty. Vyprávěla se

legenda, že opustí-li ho paviáni, propadne. Komu nebo kam nebylo specifikováno, ale zabít paviána je hrdelním zločinem, přestože jejich nechutné a odpuzující chování sužuje obyvatele téměř za hranice snesitelností. Občas někoho popadne amok a zabije několik paviánů i sebe.

Místo Prezidenta je vždy vnuceno některému obzvláště ohavnému a neoblíbenému občanovi. Být zvolen Prezidentem je tím největším neštěstím a hanbou, jež může Ostrovana postihnout. Ponížení i potupa jsou takového rázu, že jen málo Prezidentů dožije konce svého funkčního období a obvykle po jednom nebo dvou letech umírají na zlomeného ducha. Expedient byl také kdysi Prezidentem a odsloužil si plných pět let svého období. Hned potom si ale změnil jméno a podrobil se plastické operaci, aby pokud možno co nejvíce vymazal vzpomínku na svou potupu.

Ano, ovšem... zaplatíme vám, opakoval Marvie Expedientovi.

Nic si z toho nedělejte. Možná se to krapet protáhne...

Nerozčilujte se! Jenom momentík!l... Poslouchejte.

Jistě, to všechno vím. Chápu vás. Peněžní ústav si dělá nároky na umělou ledvinu vaší ženy... Vaší babičce odpojují železné plíce.

To teda není zrovna moc hezký, starouši... Upřímně řečeno, moc bych si přál, abych se nikdy do t ýhle, éh, záležitosti nezamotal. V tý zasraný mastnotě je děsně moc karbolu. Někdy minule] tejden jsem se zašel podívat na celnici. Strčil jsem do kotle s tím svinstvem násadu od koštěte a ono jí to na fleku sežralo cele] konec. Kromě toho z toho jde

takovej smrad, že bohatě porazí chlapa na jeho zasranou prdel. Měl byste se projít po přístavu.

To nikdy neudělám, zaječel Marvie. V Zóně je otázkou prestiže nepřiblížit se, ani se nedotknout toho, co prodáváte. Pokud tak učiníte, vzbudíte podezření z

krámského kšeftování, z toho, že jste obyčejný podomní obchodníček. Ti prodávají v Zóně nezanedbatelnou část zboží.

Co mi to tu povídáte? Takové skrblické škudlení! To přenechte maloobchodníkům.

To by se vám moc hodilo, vy tlamy, takhle z toho vyklouznout. Ale o mně je známý, že se jen tak nevzdám... S tím ještě budete mít problémy.

Takže ty bys chtěl jako naznačit, že je v tomhle kšeftíku něco nezákonného?

To zrovna ne. Spíš vykutáleného. Určitě to tak je. Ále, tak víš co, vrat' se na ten svůj Ostrov, než se ti celej propadne! My jsme tě znali, když jsi ještě prodával tu svou narudlou prdel po hajzlíkách na Plaza za pět peset.

A kunčofti se zrovna moc nehrnuli, dodal Leif. Vyslovil zrofna. Narážka na ostrovní původ byla pro Expedienta víc, než mohl snést... Dotčeně se napřímil, mobilizoval v sobě co nejmrazivější nápodobu anglického aristokrata, který se hotoví pronést nějakou ledovou a úsečnou pádnou odpověď, ale místo toho se mu z úst vydralo ječivé a skučivé zavrčení nakopnutého čokla. Jeho tvář změněná plastickou operací se vynořila v obloukovém světle žhnoucí nenávisti... Začal chrlit kletby ohyznými zaškrcenými guturálami ostrovxu'ho dialektu.

Všichni ostrované bud' popírají, že by kdy o nějakém dialektu slyšeli, nebo rovnou rozhodně popírají

jeho existenci. My jsme Brííítové, tvrdí. Nějakej tenhle zsranej dílekt tady vůbec nemáme.

V koutcích Expedientových úst se hromadila pěna. Vyplivoval malé kuličky slin jako chuchvalce bavlny. Ve vzduchu kolem něj se jako zelený mrak vznášel puch duchovní mrzkosti a ohavnosti. Marvie a Leif ustoupili zpět, poplašení a znepokojení.

Zeši-el, vydechl Marvie. Račí vocad' zmizíme. Ruku v ruce odhopkávají do mlhy, jež zahaluje v zimních měsících Zónu jako chladná turecká lázeň.

VYŠETŘENÍ

Carl Peterson našel v poštovní schránce lístek s výzvou, aby se v deset hodin ohlásil u doktora Benwaye v Ministerstvu hygieny a profylaxe...

Propána, co mi tak asi můžou chtít? pomyslel si podrážděně. Nejspíš nějakej omyl. Věděl ale, že oni chyby nedělají...

Rozhodně ne chyby v totožnosti...

Carla ani ve snu nenapadlo, že by se ve stanovenou hodinu nedostavil, i když by se mu nemohlo vůbec nic stát... Freeland je státem blahobytu a pečuje o své občany. Pokud nějaký občan cokoliv potřeboval, od kostní moučky až k sexuálnímu partnerovi, vždy bylo nějaké oddělení přichystáno nabídnout mu účinnou pomoc. Implicitní hrozba, ukrytá v této benevolenci, potlačovala jakoukoli myšlenku na vzpouru...

Carl kráčet po Radničním náměstí... Dvacet metrů vysoké nahé niklové postavy s mosaznými genitáliemi se mydlily pod zářícími sprchami... Radniční

kopule ze skleněných cihel a mědi se vrážela do nebe.

Carl se s vyvalenýma očima ohlédl za homosexuálním americkým turistou, který sklopil zraky a nervózně si pohrával se slunečními filtry na své Leice...

Carl vstoupil do .kovového smaltovaného labyrintu Ministerstva a rázně kráčel k informacím... předložil svůj lístek.

Páté patro... Místnost dvacet šest.

V místnosti dvacet šest na něj sestra pohlédla chladnými podmořskými očima.

Doktor Benway vás už očekává, pronesla s úsměvem. Jděte rovnou dál.

Jako kdyby neměl nic jiného na práci než čekat na mé, pomyslel si Carl...

Ordinace byla naprosto tichá, zalitá mléčným světlem. Doktor potřásl Carlovi rukou a nespouštěl přitom oči z mladíkovy hrudi...

Toho chlapa .už jsem musel někdy vidět, pomyslel si Carl... Ale kde?

Usedl a překřížil nohy. Letmo pohlédl na popelník na stole a zapálil si cigaretu... Obrátil na doktora upřený, zpytující pohled, ve kterém bylo ještě něco víc než jen trocha drzosti.

Zdálo se, že to doktora přivedlo do rozpaků... Byl nervózní a pokašlával... pohrával si s papíry... Ehm ehm, začal konečně... Jmenujete se Carl

Peterson, doufám... Brýle mu sklouzly na špičku nosu jako při nějaké parodii akademických způsobů... Carl tiše pokývl... Doktor se na něj nepodíval, nicméně se zdálo, že odpověď zaregistroval... Jedním prstem si vrátil brýle na místo a rozevřel složku na bíle emailovaném stole.

Hmmmmmmmm. Carl Peterson, opakoval mazlivě jméno, sešpulil ústa a několikrát pokývl. Opět promluvil, tentokrát stroze: Jistě víte, že se` snažíme. Všichni se nějak snažíme. Někdy nám to přirozeně nevyjde. Hlas mu zeslábl a znejasněl. Položil si ruku na čelo. Přizpůsobit stát - čistě jako nástroj - potřebám každého individuálního občana. Jeho hlas náhle tak neočekávaně hluboce a hlasitě zaduněl, až sebou Carl škubl. Tak, jak to vidíme, je to vlastně jediná funkce státu. Naše znalosti... neúplné, přirozeně, učinil nepatrné gesto zlehčení... Například... napřít7dad... vezměme otázku é, sexuální deviace. Doktor se kýval v židli dopředu a dozadu. Brýle mu sklouzly na nos. Carl se náhle cítil velice nepříjemně.

Považujeme ji za neštěstí.. chorobu... přirozeně nic, co by mělo být potlačováno či nějak sankcionováno víc než třebas... tuberkulóza... Ano, opakoval pevně, jako kdyby mu Carl přestal věnovat pozornost... Tuberkulóza. Na druhé straně ale jistě chápete, že jakákoli choroba ukládá úřadům, zabývajícím se veřejným zdravím, vyhlásit určité, řekněme, závazné dohody, zavést jistá opatření profylaktického rázu, ovšem, ato je třeba dodat, při minimálním obtěžování a strádání nešťastného jedince, který byl, bez jakéhokoli vlastního zavinění, é é nakažen... Tedy, je třeba zdůraznit, minimum nepříjemností, spojené přirozeně s adekvátní ochranou dalších jedinců, kteří takto nakaženi nejsou... Povinné očkování proti neštovicím nepovažujeme za nějaké nesmyslné opatření... Nebo izolaci, to v případě některých nakažlivých nemocí... Je mi jasné, že se mnou budete souhlasit, že jedinci, nakažení ehm ehm tím, čemu Francouzi říkají Les Maladies

galantes hi hi hi, by měli být přinuceni podrobit se léčbě, pokud se ovšem nepřihlásí dobrovolně. Doktor se dál pro sebe pochichtával a houpal se v židli jako nějaká mechanická hračka... Carl si uvědomil, že by měl asi něco říci.

To vypadá celkem logicky, souhlasil.

Doktor se přestal uchichtávat. Náhle znehybněl. Nu, takže se vratme k té é, záležitosti sexuálních deviací. Abych řekl pravdu, nepředstíráme, že bychom

cháпали - přinejmenším tedy úplně - proč někteří muži či ženy dávají přednost é sexuální společnosti svého vlastního pohlaví. Je dostatečně známo, že tento é fenomén je dosti rozšířený a obecný a že je za určitých okolností předmětem é zájmu tohoto oddělení.

Doktorovy zraky poprvé šlehly po Carlově tváři. Oči beze stopy tepla, nenávisti či citu, který by Carl někdy u sebe nebo u někoho jiného zažil, zároveň chladné i žhavé, hluboké a silné, zhoubné, bezohledné a neosobní. Carl se v této místnosti, která vypadala jako tichá podvodní jeskyně, náhle cítil jako v pasti, odříznutý ode všech zdrojů tepla a jistoty. Jeho obraz, jak tam tiše a nevzrušeně sedí, ve střehu a se stopou dobře ovládaného opovržení, bledl, jako kdyby z něj odtékala všechna vitalita, aby se smísila s mléčně šedým prostředím místnosti.

Léčba těchto poruch je v současné době ehm ehm symptomatická. Doktor se náhle zvrátil v židli a propukl v salvy kovového smíchu. Carl ho zděšeně pozoroval... Tenhle člověk je šílenec, pomyslel si. Doktorova tvář pohasla jako tvář hazardn-o hráče. Carl ucítil v žaludku podivný pocit, jako při náhlém zastavení výtahu.

Doktor se pozorně probíral složkou, kterou měl před sebou. Promluvil tónem, který prozrazoval lehké a blahosklonné pobavení:

Nebud'te tak postrašený, mladý muži. To je jen takový profesionální vtip. Řeknu-li symptomatická, znamená to, že žádná není, vyjma toho, že se přirozeně snažíme, aby se pacient cítil co možná nejpohodlněji. A to je přesně to, oč nám v těchto případech jde. Carl opět pocítil na tváři náraz onoho chladného zájmu. Totiž, duševní posila, je-li třeba... a přirozeně, přiměřené vyžití s dalšími jedinci podobných spádů. Žádná izolace není indikována... stav není přímo o nic více nakažlivý než třeba rakovina. Rakovina, má první láska. Doktorův hlas se vzdaloval a klesal. Vlastně se zdálo, jako kdyby odešel neviditelnými dveřmi z místnosti a zanechal u stolu sedět své prázdné tělo.

Náhle opět promluvil odměřeným hlasem. A vám zřejmě může vrtat hlavou, proč se celou tou záležitostí zabýváme, že? Šlehl úsměvem, jasným a chladným jako sní ve slunečním světle.

Carl pokrčil rameny: To není moje starost... mně spíš vrtá hlavou, proč jste si mě sem pozvali a proč mi povídáte všechny tyhle... tyhle... Nesmysly?

Carla znepokojilo, když zjistil, že se červená. Doktor se zaklonil a spojil konečky prstů.

Ti mladí, pronesl shovívavě. Pořád mají naspěch. Jednoho dne se možná naučíte významu trpělivosti. Ne, Carle... Mohu ti říkat Carle? Nevyhýbám se tvé otázce. V případech, kdy je podezření na tuberkulózu, my - tedy příslušné oddělení - můžeme někoho požádat, ba i vyžadovat, aby se dostavil ke snímkování. To je běžný postup, rozumíš.

Většina vyšetření se ukáže být negativní. Proto jsi byl požádán, aby ses zde ohlásil, dalo by se říct, k psychologickému rentgenu???? Mohu dodat, že po tom, co jsem si s tebou promluvil, jsem si relativně jist tím, že výsledek bude z praktického hlediska negativní. . .

Ale tohle všechno je přece naprosto absurdní. Vždycky jsem se zajímal jenom o holky. Mám ted' vážnou známost a chceme se vzít.

Ano, Carle, vím to. A proto jsi tady. Krevní zkouška před manželstvím, to je rozumné, ne? Doktore, prosím vás, mluvte k věci.

Zdálo se, že ho neslyšel. Sklouzl ze židle a začal přecházet za Carlovými zády sem a tam, hlas měl mdlý a lenivý, nesouvislý jako hudba na větrné ulici.

Přísně důvěrně ti mohu říci, že máme jednoznačné důkazy o dědičném faktoru. Sociální tlaky. Mnoho latentních i manifestovaných homosexuálů se naneštěstí žení. Takové sřiatky často ústí ve ... Faktor infantilního prostředí. Doktorův hlas pokračoval dál a dál. Mluvil o schizofrenii, rakovině, dědičné disfunkci hypothalamu.

Carl upadl do lehké drímoty. Otevíral zelené dveře. Strašný puch ho chytil za plíce, s leknutím se probudil. Doktorův hlas byl podivně jednotvárný a bez života, šepotavý fetácký hlas:

Kleiberg-Stanislauskiho test na srážlivost semene... diagnostický prostředek... indikativní přinejmenším v negativním smyslu. V určitých případech užitečný - je chápán jako část celkového obrazu... Možná za určitých okolností. Doktorův hlas vylétl náhle do patického ječení. Sestra odebere váš vzorek.

Tudy, prosím... Sestra otevřela dveře do holé místnůstky s bílými stěnami. Podala mu sklenici.

Poslužte si. Až budete hotov, stačí houknout. Na skleněné polici stála sklenice s vaginálním lubrikantem. Carl se cítil zahanben, jako kdyby mu matka připravila kapesník. S nějakou vyšitou upejpavou větičkou jako: Kdybych já byl kundička, mohli bychom si otevřít krámk se sušeným zbožíčkem.

Nevšimal si lubrikantu a v chladné a brutální píchačce se sestrou ejakuloval do sklenice, obskočil ji ve stoje proti stěně ze skleněných cihel. Stará skleněná pizda, ušklibl se a pod souhvězdím Labutě spatřil kundu plnou barevných skleněných střípků.

Umyl si penis a zapnul si kalhoty.

Něco sledovalo s chladnou a jízlivou nenávistí každou jeho myšlenku, změny varlat, kontrakce konečníku. Byl v místnosti zalité zeleným světlem. Stála tam dvojitá postel z namořeného dřeva, černá skříň na šaty se zrcadlem přes celou délku. Carl nemohl vidět svůj obličej. V černém hotelovém křesle někdo seděl. Měl na sobě naškrobenou bílou košili s náprsenkou a špinavou papírovou vázanku. Oteklá tvář, bez lebky, oči jako planoucí hnís.

Něco není v pořádku? utrousila lhostejně sestra. Podávala mu sklenici s vodou. S rezervovaným opovržením ho pozorovala, jak pije. Otočila se a se zřejmou nechutí uchopila nádobu.

Pak se k němu obrátila: Čekáte ještě na něco? vyštěkla. Na Carla takhle od jeho dospělosti nikdo nepromluvil. Co, ne... Tak můžete jít, a otočila se ke sklenici. S lehkým zhnuseným úšklebkem si setřela z ruky cucek semene. Carl přešel místnost a zastavil se u dveří.

»Mám ještě přijít?«

Pohlédla na něj s odmítavým překvapením: »Přirozeně, dají vám vědět.« Stála ve vchodu do místnůstky a sledovala, jak prochází vnější ordinací a otevírá dveře. Otočil se a pokusil se bodře zamávat. Sestra se nepohnula, ani nezměnila výraz. Když šel dolů po schodech, v tváři mu planul falešný j- a zlomený škleb hanby. Homosexuální turista na něj pohlédl a významně mrkl. »Něco není v pořádku?«

Carl prchl do parku a našel si prázdnou lavičku, vedle bronzového fauna s činely.

»Uvolni se, kotě. Bude ti lip.« Turista se nad ním skláněl a jeho kamera přitom vrážela Carlovi do tváře jako nějaký obrovský povadlý prs.

»Táhni do hajzlu!«

Carl viděl, jak se v buzíkových vykleštěných zvířecích hnědých očích odráží cosi sprostého a odporného.

»Ach! Byt tebou, tak bych vůbec nenadával, hošo. Jedeš v tom taky. Viděl jsem, jak vycházíš z ústa

vu. «

»Co tím myslíte?« ohradil se Carl. »Ale, nic. Vůbec nic.«

»Nuže, Carle,« začal s úsměvem doktor a nespouštěl oči z Carlových úst. »Mám tu pro tebe pár dobrých zpráv.« Zvedl ze stolu proužek modrého papíru a četl ho s dokonalou pantomimou. Přitom ale nespouštěl z Carla oči. »Tvůj é, test... RobinsonKleibergův test srážlivosti...«

»Myslel jsem, že to byl Blomberg-Stanlouskiho test.«

Doktor se zahihňal. »Ale ne, drahouší. Předb-áš,

mladý muži. Asi jsi mi špatně rozuměl. BlombergStanlouskiho test, nóóó, to je přece úplně jiný druh testu. Opxavdu věřím... nebude potřeba... « Znovu se uchítl: »Ale jak jsem říkal, než jsem byl tak rozkošně přerušen... mým ehm ehm mladým a vzdělaným kolegou. Tvůj KS se zdá být...« Držel si papír na vzdálenost paže. »...naprosto é negativní. Takže tě už pravděpodobně nebudeme dál obtěžovat. A tak...« Opatrně založil papír do desek. Prolistoval je. Konečně přestal, zašklebil se a našpulil ústa. Zavřel desky, položil na ně dlaň a naklonil se dopředu.

»Carle, když jsi plnil svou vojenskou službu... Musela být... Vlastně, byla dlouhá období, kdy jsi si sám uvědomoval, že jsi deprimován é nedostatkem útěchy a é možností k přiměřenému a pravidelnému sexu. Během těchto dlouhých a nepochybně perných a obtížných období sis možná pořídil nějakou fotku nahotinky? Nebo spíš celý harém? Hi hi hi...«

Carl pohlédl na doktora s neskrývanou nechutí. »Ano, jistě, « přiznal. »Dělali jsme to všichni.«

»A teď bych ti, Carle, rád ukázal fotky pár holek.« Vytáhl ze zásuvky obálku. »A požádám tě, abys vytáhl tu, se kterou bys nejraději é dělal hi hi hi...« Náhle se předklonil a rozložil karty Carlovi před obličejem.

»Vytáhni si holku, jedno jakou!«

Carl se natáhl ochromenými prsty a dotkl se jedné z fotografií. Doktor založil fotku zpátky do balíčku, zamíchal, sejmul a položil paklík zpátky na Carlovy desky a obratně na něj pleskl prsty. Rozložil fotky před Carlem lícem vzhůru. »Je tam?« Carl zavrtěl hlavou.

»Přirozeně že ne. Je na tom místě, kam patří. Ženské místo, co???« Rozevřel desky a vytáhl dívčinu fotku, připojenou k Rorshachově tabulce.

»Je to ona?«

Carl mlčky pokývl.

»Máš dobrý vkus, chlapče. Mezi námi, můžu ti říct, že některá z těch děvčat...« karbanickými prsty projel fotky jako při nějakém triku »jsou ve skutečnosti hoši. V šláfroku é, myslím, že se to tak řekne???« Obočí mu s podivuhodnou rychlostí vystřelilo nahoru a dolů. Carl si nebyl jist, jestli se mu to nezdálo. Doktorova tvář naproti němu byla naprosto nehybná a bez jakéhokoli výrazu. Carlovi opět projel žaludkem a genitáliemi prchavý pocit náhlého zastavení výtahu.

»Ano, Carle, zdá se, že se ženeš po naší malé překážkové dráze s vlajícím praporcem... zdá se mi, že ti to teď přijde všechno poněkud hloupé, že???«

»No, abych řekl pravdu... Jo...«

»Jsi upřímný, Carle... to je dobře... A teď... Carle...« Protahoval mažlivě jeho jméno jako poldá, který se vás snaží oblbnout a hodlá vám nabídnout doutník Old Gold - (prostě kouřit Old Gold, jako nějaký poliš) - a pustit se do svého divadýlka...

Komediantský fízl předvádí svůj taneček. . »Proč neuděláš Překupníkovi nějakou tu nabídku?« škupe hlavou směrem ke svému nasupenému super-egu, jímž je vždy míněna třetí osoba, »Překupník« nebo »Plukovník«.

»Tak už to u Plukovníka chodí, ty s riím hraješ na rovinu a on hraje na rovinu s tebou... Asi si na tebe posvítíme... kdybys nám ale nějak píchnut«

Jeho slova se nesou opuštěnou pustinou barů, pouličních rohů a jídelen.
Fetáci hledí stranou a cumlají dortíky.

»Buko práská.«

Buko se zhroutil s vyplazeným jazykem v hotelovém křesle, nadraný vrtáky. Zvedá se ve vrtákovém transu a věší se, aniž by přitom nějak změnil výraz nebo zatáhl jazyk.

Polda ho šoustá na matraci. »Znáš Ocelovýho Martyho?« Šup. »Jo.«

»Můžeš od něj koupit?« Šup? Šup? »Je nedůvěřivej.«

»Ale ty od něj koupíš.« Šup prc. »Nakoupila od něj přece minule] tejden, né?« Šup???

»Jo.« »No, tak od něj koupíš i tenhle tejden.« Šup... Šup... Šup... »Koupíš od něj hned dneska.« Šoustání přestává.

»Né! Né! Tohle né!!!«

»Tak hele, budeš spolupracovat« - tři vzteklé prcy - »nebo tě snad... Muž sjíždí do hnědky???« Zdvihá srostlé obočí.

»A teď, Carle, byl bys tak laskav a řekl mi, kolikrát a za jakých okolností. jsi se oddal é homosexuálním stykům???« Jeho hlas mizí. »Pokud jsi. tak nikdy neučinil, musel bych se klonit k názoru, že jsi poněkud atypický mladý muž.« Doktor pozvedá káravý prst. »V každém případě...« Poklepal na desky a vrhl na něj pótmešilý pohled. Cary si uvědomil, že 'desky jsou patnáct centimetrů tlusté. Vlastně se mu zdálo, - že od té doby, co vešel do ordinace, obludně ztloustly.

»No; když jsem byl na vojně... Tyhlety bukvice

mi nadb-aly a někdy... to když jsem byl úplně švorc... «

»No, jistě, Carle,« doktor srdečně zařičel. »Na tvém místě bych udělal to samé, to ti tedy musím říct hi hi... Nu, zdá se mi, že tyto é pochopitelné prostředky dopli'lování financí můžeme é pominout jako irelevantní. A teď; Carle, možná, že se ale vyskytly jisté« - jedním prstem takal do desek, 2 kterých vycházel těžký zápach plesnivých suspenzorů a chlůru - »situace. Kdy vůbec nešlo o nějaké é ekonomické faktory.«

V Carlově mysli vybuchla s oslnivě zeleným zábleskem světlice. Viděl Hansovo hubené hnědé tělo, jak se k němu vine a na rameni ucítil rychlý dech. Záře pohasla. Nějaký obrovský hmyz se mu svíjel v paži.

Celé jeho bytí se trhavě vyzmítalo v elektrické křeči hnusu. . Carl se postavil a třásl se vzteky.

»Co si to tam píšete?« chtěl vědět.

»Č`asto si takhle zdřímneš??? Uprostřed rozhovoru...?«

»Já jsem ale nespál.« »Tys nespál?«

»Je to prostě všechno strašně neskutečný... Už půjdu. Je mi to jedno. Nemůžete mě přinutit, abych tady zůstal.«

Vydal se pokojem ke dveřím. Šel hodně dlouho. Plíživá otupělost mu svazovala nohy. Dveře jako by se vzdalovaly.

»Kam že to půjdeš, Carle?« Doktorův hlas k němu dolehl z velké dálky.

»Ven... Pryč... Dveřmi...« »Zelenými dveřmi, Carle?«

Doktorův hlas bylo sotva slyšet. Celá místnost se rozprskávala do prostoru.

NEVIDĚL JSI RŮŽU PANTOPONKU?

Vyhýbej se Plaza v Queensu, synku... Zlé a špatné místo, oblíbené mezi poldy, kteří ho často navštěvují, hystericky vřískají a domáhají se svých narkomanských miláčků... Moc úrovní a pater... Fízlové vyrazí ze záchodku rozšoupli čpavkem... jako ohniví lvi... vrhnou se na ubohou starou filcařku a tak jí celou strašlivě vyděsí, že se jí žíly hrůzou stáhnou až ke kosti... Týden si pak musí píchat pod kůži nebo odkroutit těch pět a dvacet devět, rozšoupnutí, co NYC rozdává zdarma a grátis fetáckým kapsářům...

Takže Buko, Čmuchale, Irčane, Námořníku, dejte si všichni pozor... Prohlédněte si linku, pořádně si ji omrkněte, než na ní začnete tvrdě makat...

Podzemka se žene kolem s černým poryvem železa...

Plaza v Queensu je moc špatné místo pro filcaře... Příliš mnoho pater a rovin a skrýší pro lízly z podzemky, jak vztáhnete ruku, není už možné se krýt...

Pět -itěsíců a dvacet devět dní: trest, ukládaný za »filcování«, což znamená ošahávání nějaké opilé trosky se zřejmými úmysly... Nevinné lidi lze odsoudit za vraždu, ale nikdy ne za filcování.

Buko, Čmuchal, Irčan, Námořník, fetáci a filcaři ještě ze starých časů, mí známí... stará panička ze 103. ulice... Námořník a Irčan se oběsili v Tombs... Čmuchal umřel na předávkování a s Bukem to vzalo špatný konec, začal práskat...

»Neviděl jsi Růžu Pantoponku?« ptal se starý feták... »Je čas koupit nějakou fet,« oblékl si černý kabát a vydal se přes náměstí... Uličkou kořalů k muzeu na

Market Street, kde předvádí všechny možné druhy masturbace a mohany. Mladí chlapi to zvlášt' potřebují...

Gangster v betonu se koulí říčním kanálem... Sejmuli ho v páře... Je tahle Prvníčkovská prdýlka Gio, Hoša s ručníkem, nebo je to Máti Mařenková, Stará Teti z Westminsterského náměstí? ?? Pouze mrtvé prsty mluví v Braillově písmu...

Mississippi koulí tichou uličkou velké vápencové valouny...

»Ucpěte ten prcel!« zařval kapitán Pohyblivé Země...

Vzdálené kručení žaludků... Ze souhvězdí Labutě prší otrávení holubi... Rezervoáry jsou prázdné... Mosazné sochy se prodírají hladovými náměstími a uličkami pukajíc-o města...

Hledání žíly za abst'ákového rána... Čistě jenom o sirupu proti kašli...

Tisíc fetáků dobývá křišťálově čisté horské kliniky a kuchtí si Šedé dámy jako drogu...

Ve vápencové jeskyni potkal muže s hlavou Medusy v krabici na klobouky, upozornil Celn-o inspektora: »Bud'te opatrný...« Navždy zkameněl, ruku těsně u falešného dna... .

Aranžéři ječí po stanicích a balamutí pokladníky teploušským podrazem... (Podraz je trik s drobnými... Taky se mu říká Účet...)

»Několikanásobná fraktura,« rozhodl významný lékař.... »Jsem příliš specializován... «

Ve sloupových síních, kluzkých od tuberáckých plivanců, zuří okázalé mrhání penězi...

Stonožka se choulí k železným vratům, prorezlými močí miliónu teploušů až na tenký černý list...

Tohle není žádná mateřská dávka, žádná bohatá žíla, ale zkažený prach, jeté bavlnky vykreslují kostru píchnutí...

KOKSÁCKÝ JTĚNICE

Námořníkův šedý plstěný klobouk a černý kabát visely zkrouceny v. atrofovaném čekání strašné touhy po droze. Ranní slunce odhalilo Námořníka v oranžově žlutém plameni herómu. Pod šálkem kávy měl papírový ubrousek - znamení těch, kteří prosedí .nad kávami po náměstíčkách~, restauracích, konečných a čekárnách celého světa celou věčnost. Každý feták, dokonce i na Námořníkově úrovni, jede na fetácký čas, a pokud vpadne s naléhavou žádostí do času druhých, musí stejně jako všichni prosebníci čekat. (Kolik asi káv za hodinu?)

Vešel nějaký hóch a usedl do rohu v dlouhém přerývaném čekání abstáku. Námořník se zachvěl. Jeho tvář zmizela z .ohniska a rozpila se v rozklepané hnědé mlze, Ruce se pohybovaly po stole a četly hochovo Braillovo písmo. Jeho oči obtahovaly malé doličky a záhyby, sledovaly pomalým a zkoumavým pohybem pramínky černých vlasů na chlapcově šíji.

Chlapec se probral a poškrábal se vzadu na krku: »Joe, něco mě kouslo. Co to tady máš proboha za mrdník?«

»Koksácký štěnice, zajdo,« utrousil Joe a prohlížel si vejce proti slunci. »Jezdil jsem s bene Kellyovou, a teda nona byla prostitutka. A v Butte, to je v Montáně, tak tam chytla koksácký halušky a litala

po hotelu a ječela, že ji pronásledují čínský poldové s řeznickejma sekerama. Znal sem taky jednoho poldu v Chi, co šňupal koks, nó a ten vždycky vytek v krystalech, v modrejch krystalech. A jednou jí teda jeblo v palici a začala řvát, že po ňom dou federálové a hnál se tou uličkou a vrazil palici do popelnice. A já teda povídám: »Co si to ksakru myslíš, že děláš?« a vona vodsekla: »Zmiz nebo tě vodprásknu. Moc dobře sem se totiž skovala!« Až budou tam nahoře v tej dálce volat k nástupu, budem tam, jasný?«

Joe pohlédl na Námořníka a fetácky rozpřáhl ruce a pokrčil rameny.

Námořník promlouval hlasem pocitů, co se vám v hlavě zase složí zpět, hláskoval slova chladnými prsty: »Zajdo, tvý spojení je přerušeny.«

Chlapec se poděsil. Jeho tvář hošy z uliče, rozervaná černými jizvami drogy, si podržela svou divokou zlomenou nevinnost; plaché zvíře, prosvítající šedými arabeskami hrůzy.

»Brácho, já ti nerozumím.«

Námořník naskočil do ostrého, fetáckého ohniska. Obrátil klopou kabátu a ukázal mosaznou injekční jehlu, pokrytou povlakem plísně a měděnky. »Dána za dobré služby na odpočinek... Sedni si a dej si borůvkovej drobenkovej koláč na účet výloh. Ten tvůj opičáckej návyk to přece miluje... Má po tom pěkně leskle] kožich.«

Hoch ucítil přes tři metry ranní jídelny dotek na paži. Byl náhle vcucnut do kóje, přistál s neslyšitelným plesknutím. Pohlédl do Námořnickových očí, do zeleného vesmíru, čeřeného chladnými černými proudy.

»Pane, vy jste nějaký agent?«

»Dal bych přednost slovu... vektor.« Jeho hlasitý smích provibroval celým hochovým, tělem.

»Máš něco, vole? Mám love... «

»Nechci tvý peníze, Zlato: chci tvůj čas.« »No, to teda nechápu.«

»Chceš si šlehnout? Chceš to hned? Tak chceš to nebo ne, moulo?«

Námořník podržel v dlani něco světle růžového a odkmital z ohniska.

»Jó.« »Pojedeni Nezávislou. Na týhle lince maj svý vlastní fízly, nenose] pistole, ale jenom obuchy. Pamatuju se, jak nás jednou s Bukem dostali na Plaza v Queensu. Vyhýbej se Plaza v Queensu, synku... špatný místo... chodí tani moc poldů. Moc pater. Fízlové vyrazí jako ohniví lvi ze záchodku, rozšoupli čpavkem... vrhnou se na ubohou starou filcařku a tak jí celou strašlivě poděsí, že se jí žíly hrůzou stáhnou až ke kosti. Týden si musí píchat pod kůži nebo odkroutit těch pět a dvacet devět, rozšoupnutí, co NYC rozdává zdarma a grátis fetáckejm kapsářům... Takže Buko, Čmuchale, Irčane, Námořníku, dejte si všichni pozor! Prohlédněte si linku, pořádně si ji omrkněte, než se po ní projedete...«

Podzemka se žene kolem s černým poryvem železa.

KRYSAŘ ODVÁDÍ DOBROU PRÁCI

Námořník se něžně dotkl dveří, pomalu po nich krouživě přejížděl dlaní a se zájmem sledoval povrch lakovaného dubu, zanechával na něm nezřetelné spirálky slizu. Ruka mu zajela do dveří až po

loket. Odstrčil vnitřní zástrčku a ustoupil, aby mohl hoch vejít.

Těžký, bezbarvý zápach smrti naplňoval prázdný pokoj.

»Tahle fetácká zašíváčka nebyla větraná vod t jr doby, co to tu Krysař vykouřil kvůli koksáckejm štěnicím,« omlouval se Námořník.

Chlapcovy obnažené smysly rejdivy ve vzrušeném a horečnatém ohledávání sem a tam. Byt v činžáku, byt u trati, otřásající se tichými záchvěvy. Podél celé jedné stěny v kuchyni kovový dřez byl to opravdu kov? - ústící do jakéhosi akvária či nádrže, zpola naplněné průhlednou zelenavou kapalinou. Po podlaze se válely plesnivé předměty, opotřebované neznámou činností: suspensor, uzpůsobený zřejmě k ochraně nějakého delikátního orgánu plochého vějířovitého tvaru; nastavitelné kýlní pásy, podpěry a bandáže; velký chomout ve tvaru U z porézního růžového kamene; malé olověné tuby, na jednom konci odříznuté.

Proudy, vyvolané pohyby obou těl, rozvířovaly stojaté tůňky pachů: atrofovaný chlapecký zápach zaprášených šaten, chlór koupališť; zaschlé semeno. V růžových zákrutech se vinuly ještě další vůně a dotýkaly se neznámých dveří.

Námořník hrábl pod dřez a vytáhl balíček v balicím papíru, který se už začínal lámat a odpadával mu z prstů jako žlutý prášek. Na stůl, obložený špinavým nádobím, položil kapátko, jehlu a lžičku. Žádná švábi tykadla ale nešátrala po drobcích temnoty.

»Krysař odvádí dobrou práci,« konstatoval Námořník. »Někdy až moc dobrou. «

Hrábnul do staré hranaté plechovky od žlutého

pyretrínového prášku a vytáhl plochý balíček v červeném a zlatém čínském papíru.

»Jako krabička výbušných žabek,« pomyslel si hoch. Ve čtrnácti přišel o dva prsty... Neštěstí při ohňostroji o čtvrtém červenci... později v nemocnici první tichý, zákonem chráněný dotek drogy.

»Vybouchnou, zajdo, a to hnedka tady.« Námořník si dal ruku na temeno. Když otvíral balíček, složený z celého spletného systému výřezů a vyložený hedvábným papírem, choval se obscénně jako teplouš.

»Čistej stoprocentní herák. Dneska už skoro nikdo nežije... to je všechno tvoje.«

»Takže co vode mě teda vlastně chceš?« »Č`as.«

»To mi teda není vůbec jasný.«

»Já tady mám něco, co chceš ty,« dotkl se rukou balíčku. Přesunul se do obýváku a jeho hlas zněl vzdáleně a zastřeně. »Ty máš zase něco, co chci já... pět minut tady... a hodím někde jinde... dvě... čtyři... osm... Možná, že předbím sám sebe... Každý den trochu umírám... Ubírá to čas... «

Vrátil se zpátky do kuchyně a hlas měl opět zvukný a jasný: »Pět let za kus. Na ulici ti lepší kšeftík nikdo nedohodí.« Položil hochovi prst na pomyslnou dělicí čáru pod nosem. »Přesně napůl.«

»Pane, nevím, o čem to mluvíte.« »Poznáš, kotě... včas.«

»OK. Co mám teda ale dělat?« »Bereš to?«

»Jó... jasně.« Vrhla rychlý pohled na balíček. »Beru... Cokoliv.«

Chlapec pocítil, jak mu tělem propadá tiché, černé, lupavé žblunknutí. Námořník mu zakryl rukou

oči a vytáhl růžové šourkové vejce s jedním zavřeným a pulsujícím očkem. V průhledném mase vejce vřela hustá černá srst.

Nelidskýma obnaženýma rukama se mazlil s vejcem - ze zkrácených konečků prstů mu pučely dlouhé tlusté růžovočerné vláknité bílé úponky. Chlapce zasáhl Smrtelný strach a slabost, zarazily mu dech a krev mu ztuhla v žilách. Opřel se o stěnu, jež jako by se mu slabě poddala. Naskočil zpátky do ohniska drogy.

Námořník kuchtil dávku. »Až budou tam nahoře v t- dálce hlásit nástup, budem tam, jasný?!« utrousil významně, šátral po chlapcově žíle a něžnými prsty staré ženy mu vyhlazoval husí kůži. Vpíchl jehlu. Na dně kapátka vykvetla rudá orchidej. Námořník stiskl baňku a sledoval, jak se roztok žene do chlapcovy žíly, nasáván mlčenlivou žízní krve.

»Jéžiš!« vydechl chlapec. »Nikdy předtím mě to takhle nechytlo!«

Zapálil si cigaretu, rozhlížel se po kuchyni a třásl se náhlou chutí na cukr. »Nedáš si taky?« zeptal se.

»Tuhletu sračku z mlíčnýho cukru? Heroin, to je jasná jednosměrka. Žádný otáčení. Už se nikdy nemůžeš vrátit.«

Říkají mi Krysař. Kdysi jsem si při křižování Státy tuto funkci na krátkou dobu vyzkoušel, byl jsem svědkem břišn-o tance švábů, dusících se ve žlutém pyretrinovém prášku (»Tedlcon se, paninko, hrozně těžko shání... je válka. Vemte si ho trochu... Dva dolary.«) Z růžových tapet v ubohých hogofogo hotýlcích na North Clark jsem splachoval tlusté

štěnice a trávil odhodlanou Krysu, občasného požírače lidských mlád'at. Vy byste to neudělali?

Můj současný úkol: Najít živé a vyhubit je. Ne těla, ale plísně, rozumíte - já ale zapomněl, že mi nemůžete rozumět. Už se téměř nevyskytují. Ale i jedna jediná stačí, aby vám znechutila talíř s jídlem. Nebezpečí pochází jako vždy od nakažených nosičů: od A. J., Bdělýho, Černýho Pásovce (nosiče bacilů Chagas, nemyl se od argentinské epidemie v pětatřicátém, pamatujete se?), a Leea, Námořníka a Benwaye. A já vím, že tam někde venku ve tmě číhá nějaký nosič a hledá mě. Protože všichni Agenti zběhnou a všichni Odpůrci se nakonec zaprodají...

ALGEBRA POTŘEBY

»Tloušťík« Koncovka vyšel z městských tlakových nádrží, kde z otevřených trysek života chlístají milióny podob a tvarů, které jsou hned na místě požírány jedlíky, a ti pak ničení poldy černé doby...

Jenom málokdo se dostane až na Plaza, na místo, kde se Nádrže vyprazdňují jako řeka, ovládaná přílivem a odlivem, která v sobě nese přežívající formy života, vyzbrojené obrannými mechanismy jedovatého slizu, černé hnijící maso, houby a zelenavé puchy, které vám sežehnou plíce a tak vás chytanou za žaludek, až je z něj jenom zkroucený uzlík...

Protože byly »Tloušťíkovy« nervy živé a obnažené, aby mohly cítit smrtelné křeče miliónu chladných rozšupů... naučil se Algebře potřeby a přežil...

Jednoho pátku se »Tloušťík« sám vyprázdnil do Plaza, průhledně šedý fetální opičák fetování, na malých měkkých purpurově šedých pažích cecíky, kulatá ústa

mihule z chladné šedé chrupavky lemovaná dutými černými vyceněnými zuby, šátrajícími po zjizvených a zkažených profilech drogy...

A šel kolem nějaký boháč, upřeně pohlédl na tu příšeru a »Tlouštík« se válel po zemi a drcal a sral hrůzou, snědl svá hovna a onen muž byl tak pohnut touto poctou jeho mocnému pohledu, že ze své páteční hůlky vytukl minci (Pátek je muslimským svátkem, kdy se od bohatých očekávají al= mužny).

Tak se »Tlouštík« naučil sloužit Černému masu a vypěstoval si z těla tlusté akvárium...

A jeho prázdné periskopické oči přejížděly po povrchu světa... Za sebou nechával fetáky, šedavě průhlední opičáci návyku vyšlehávali k fetáckému Hejlovi jako rybí harpuny, viseli na něm a sáli, a to, co sáli, zase vyprazdňovali zpátky do »Tlouštíka«, a tak jeho podstata rostla, bytněla a zaplňovala náměstíčka, restaurace i čekárny světa šedým zákalem drogy.

Hebefrenici, Latahové a opice hláskují v obscénních šarádách bulletiny Ústředí strany, Sollubové je prdí v tajném kódu, černoši otvírají a zavírají ústa, aby tak záblesky zlatých zubů vysílali zprávy, arabští rebelové vrhají velké sádelnaté eunuchy - dávají nejlepší kouř, černý a hustý jako sračka visí těžce ve vzduchu - do benzínu planoucího na hromadě odpadků a vysílají kouřové signály, mozaika melodií, smutný syrx hrbatého žebráka, z pohlednice Chimboraza se žene chladný vítr, flétny Ramadánu, klavírní hudba na větrné ulici, zkomolená policejní

hlášení a reklamní leták se synchronizují s pouliční bitkou a hláskují SOS.

Dva agenti se navzájem identifikovali výběrem sexuálních praktik, zneškodnili nepřátelské mikrofony a šoustají si atomová tajemství tam a zpět v kódu tak spleťtím, že pouze dva fyzici na celém světě předstírají, že mu rozumí, a každý kategoricky popírá názor toho druhého. Později bude agent-příjemce pověšen, usvědčen z přechovávání nervového systému a zprávu přehraje zpátky v orgastických křečích, přenášených elektrodami připojenými k penisu.

Rytmus dechu starého kardiaka, pohupování břišní tanečnice, puf puf puf motorového člunu nad olejnatou hladinou. Číšník nechává ukápnout kapku martini na Muže v šedém flanelovém obleku, který kvůli 6:12 praská do bot, protože ví, že byl sledován a označen. Když kolem rachotí podzemka, vylézají fetáci záchodovým oknem z pajzlíku, kde dělají činu. Pajdavej, kterého sejmuli ve Waldorfu, porodil celý vrh krys. (Sejmout: v newyorském zabijáckém slangu to znamená: zabij toho zmrda, jak ho jen načapáš. Krysa je krysa je krysa je krysa. Je prás-kač.) Bláznivé panny mají respekt před anglickým plukovníkem, projíždějícím kolem a ohánějícím se kopím, na kterém má napíchnuto kvičící pekari. Elegantní buzík pravidelně navštěvuje bar v sousedství, aby obdržel zprávičky od Mrtvé matky, jež žije dál v synapsích, a vyvolal tak vzrušující chuť Kurvičku Plácačku. Kluci, mastící si na školním záchodě tága, se navzájem znají jako agenti z Galaxie X, přesouvají se do druhořadého nočního podniku, kde pak sedí, odrbaní a zlověstní, a popíjejí zoctovatělé víno a pojídají citróny, aby zmátli tenoráka,

odvázaného Araba v modrých brýlích, který je ostatně podezřelý z toho, že je Vysílačem nepřítele. Světová síť' fet'áků, naladěná na struně zatuchlého spermatu..., podvazují si v zařízených pokojích žíly... klepou se za jiter, kdy je jim zle z nedostatku drogy... (Staří kasaři nasávají v zadní místnosti čínské prádelny černý kouř. Melancholy Baby umírá na předávkování Časem nebo na vysazení dechu při abstáku - v Arábii - Paříži - Mexico City - New Yorku - New Orleansu -) Živí i mrtví... s abstákem nebo naládovaní a klimbající... propadlí drogám, přestali s nimi, anebo v tom zase jednou... přicházejí dobře naladěni drogou a Spojka se krmí na Dolores Street čínou... dloube U Bickforda do dortíku... prohnal se Exchange Place se štvoucí smečkou lidí v patách.

Malarikové světa se choulí do klepající se protoplazmy. Strach pečeti poselství lejna se zúčtováním v klínovém písmu. Hihňající se výtržníci kopulují za výkřiků upalovaného negra. Osamělí knihovníci se sjednocují v páchnoucím duševním polibku. Tenhle napínavej a drápavej pocit, brácho? Škrábání v krku a zánět hrtanu, neodbytný a zneklidňující jako vítr za žhavého odpoledne? Vítejte v Mezinárodní lóži Syfilis - »Metchodistické epchiskopální, phrokhlatě, khat to sphral« (fráze, užívané k testování míry poškození řeči, typického při paréze), dřív nežli vás první mlčenlivý dotek tvrdého vředu učiní údem v dobrém postavení. Vibrující bezhlasý bzukot a šum hlubokého pralesa a orgonových akumulátorů, náhlé ticho měst, když feták natahuje ruku po droze, dokonce i přespolnímu se vzrušením ucpou cholesterolové spoje, hučí a touží po styku. Nad světem vybuchují signální světlice orgasmu. Kuřák trávy prudce vyskakuje

a s jekotem »Mám strach!« vybíhá do mexické noci a utlumuje zadní mozky světa. Popravčí sere při pohledu na odsouzence hrůzou. Mučitel ječí do ucha své neúprosné oběti. Rváči s noži se objímají, rozšoupnutí adrenalinem. Ve dveřích stojí rakovina se Zpívajícím telegramem.

HAUSER A O'BRIEN

Když ke mně tehdy ráno v osm přišli, věděl jsem, že je to moje poslední a jediná šance. Oni to ale nevěděli. Jak by také mohli? Obyčejné rutinní zatčení. Ale ne tak docela.

Hauser právě snídal, když volal Plukovník: »Až půjdete do města, chci, abyste s tím svým panákem sbalili chlápka, co se jmenuje Lee, William Lee. Je v hotelu Lamprey. Na Stotřetí, akorát na lince běčka. «

»Jo, vím, kde to je. A jeho si taky pamatuju.« »Dobře. Pokoj 606. Jenom ho zatkněte. Neztrácejte čas prohlídkou pokoje. Seberte ale všechny jeho knížky, dopisy a rukopisy. Všechno, co je tištěné, psané strojem nebo rukou. Jasný?«

»Jasný. Ale o co tu jde... Kničky...« »Proved'te to.« Plukovník zavěsil.

Hauser a O'Brien. U narkotické jednotky už jsou dvacet let. Staří psi, jako já. V drogách už jedu šestnáct let. Jako poldové nebyli zase tak zlí. Přinejmenším O'Brien. Dělal mluvku a Hauser drsana. Dvojka z kabaretu. Hauser měl ve zvyku vám nejdřív jednu natáhnout a pak teprve něco říct, čistě jenom aby prolomil ledy. O'Brien vám pak nabídne doutník Old Gold - prostě kouřit Old Gold, jako

poliš... a začne do vás valit ty fízlovský kydy, co mu natloukli do hlavy. Nebyl to špatný chlapík a já jsem to nechtěl udělat. Byla to ale moje jediná šance.

Právě jsem si podvazoval pro ranní píchnutí, když si otevřeli univerzálem a vešli. Byl to zvláštní typ, kterým lze odemykat, i kdyi jsou dveře zevnitř zamčené na klíč. Na stole přede mnou ležel balíček s drogou, injekční jehla, stříkačka - v Mexiku jsem si zvykl používat obyčejnou stříkačku a ke kapátku jsem se už nikdy nevrátil - čistý líh, bavlnka a sklenice vody.

»Tak jo,« povídá O'Brien... »Dlouho jsme se neviděli, co?«

»Vem si kabát, Lee,« ozval se Hauser. Měl v ruce pistoli. Vždycky když někoho zatýkal, tak ji vytahoval, kvůli psychologickému efektu a také proto, aby předešel úprku na záchod, k výlevce nebo k oknu.

»Hoši, můžu si předtím ještě jednou šlehnout?« zeptal jsem se... »Důkazů tady přece máte dost...« Vrtalo mi hlavou, jak se dostanu ke kufříku, jest

li řeknou ne. Kufr nebyl zamčený, ale Hauser měl v ruce pistoli.

»Chce si píchnout,« řekl Hauser.

»Však víš, Bille, že to nemůžu udělat,« pronesl O'Brien svým hladkým, ukecaným hlasem a vyslovil moje jméno s mazlavě úlisnou a lichotnickou familiérností, brutální a zároveň(obšcenní.

Samozřejmě tím myslel: »A co můžeš udělat ty pro nás, Bille? « Pohlédl na mě a usmál se. Úsměv trval příliš dlouho, odporný nahý úsměv starého, napajcovaného perverzníka, ve kterém se nashromáždilo veškeré negativní zlo a špatnost O'Brienova dvojakého povolání.

»Třeba bych vám mohl přihrát Ocelov ýho Martyho,« zkoušel jsem to.

Věděl jsem, že hrozně chtějí Martyho dostat. Prodával už pět let a pořád mu nemohli nic přišít. Marty byl starý kozák a dával si moc velký pozor, komu prodává. Musel toho člověka nejdřív znát, moc dobře znát, než od něj vzal peníze. Nikdo nemůže tvrdit, že by šel kvůli mně někdo sedět. Mám perfektní pověst, ale stejně by mi Marty nic neprodal, protože mě neznal dost dlouho. Až tak moc byl podezíravý.

»Martyho!!« ujelo O'Brienovi. »Ty bys od něj moh koupit?«

»Jasně žejo.«

Byli podezíraví. Člověk nemůže být celý život poldou a nevyvinout si přitom zvláštní soustavu intuicí.

»OK,« řekl konečně Hauser. »Radši bys ale měl dodržet slovo, Lee.«

»Všechno bude v pořádku. Věřte mi, jsem si toho moc dobře vědomej.«

Podvázat jsem se, abych si píchl, a ruce se mi třásly chtivostí jako archetypálnímu narkomanovi. »Jsem už jenom starej feták, hoši, neškodná stará

a třaslavá fetácká troska.« Takhle jsem to na ně valil. Jak jsem doufal, Hauser se díval stranou, když jsem začal hledat žalu. Je to velice nehezka podívaná.

O'Brien seděl na opěradle židle, kouřil Old Gold, a zatímco hleděl z okna a přemýšlel, co bude dělat, až bude na penzi, usadil se mu ve tváři snivý výraz.

Rovnou se mi podařilo napíchnout žílu. Do stříkačky okamžitě vystřelil sloupec krve, ostrý a pevný jako rudá struna. Stlačil jsem palcem píst a cítil,

jak mi droga duní žilami, aby nakrmila milión buněk hladových po droze, aby přinesla sílu a čilost každému nervu a svalu. Nesledovali mě. Naplnil jsem stříkačku lihem.

Hauser si pohrával se svojí policejní speciálkou s krátkou hlavní, byl to Colt, a rozhlížel se po pokoji. Cítil nebezpečí jako zvíře. Levou rukou otevřel dveře u skříně a rychle nahlédl dovnitř. Sevřel se mi žaludek. Pomyslel jsem si: »Jestli se teď podívá do kufříku, jsem ztracen.«

Hauser se ke mně náhle obrátil. »Tak seš už hotovej?« vyštěkl. »Nedoporučoval bych ti, aby ses snažil s náma s Martym nějak vyprat.« Slova z něj vylétla tak ošklivě, až se sám zarazil a otrásl.

Uchopil jsem stříkačku plnou lihu a zakroutil jehlou, abych se ujistil, že dobře těsní.

»Jen dvě vteřinky,« ujistil jsem ho.

Vystříkl jsem tenký proud alkoholu a šikmým pohybem ho s ním šlehl přes oči. Zařval bolestí. Viděl jsem, jak si levou rukou mne oči a strhává si neviditelný obvaz, zatímco jsem rychle poklekl a sáhl po kufříku. Trhnutím jsem ho otevřel a levačku sevřel kolem pažby pistole - jsem pravák, ale střílím levou. Otřes Hauserova výstřelu jsem ucítil ještě dříve, než jsem ho uslyšel. Kulka udeřila do stěny za mými zády. Střílel jsem od podlahy a vypálil jsem mu dvě rychlé rány do břicha, tam, co se mu vesta trochu vyhrnula a obnažila kousek bílé košile. Zachrčel, až jsem to úplně cítil, a zhroutil se dopředu. O'Brienova ruka, zkoprnělá panikou, se snažila vytrhnout pistoli z podpažn-o pouzdra. Sevřel jsem druhou ruku kolem zápěstí s pistolí, abych si ho tak zpevnil a mohl natáhnout kohoutek - tahle pistole má totiž úderník dokola upilovaný,

takže se z ní dá vystřelit jenom dvakrát - a střelil ho doprostřed červeného čela, asi pět čísel pod stříbrnou linií vlasů. Když jsem ho viděl naposled, měl je šedé. To bylo asi před patnácti lety. Moje první uvěznění. Jeho oči pohasly. Vypadl ze židle, přímo na tvář. Moje ruce už ale sahaly po všem, co jsem potřeboval, shrnovaly do kufřídce zápisníky společně s nádobíčkem, drogou a krabičkou nábojů. Zastrčil jsem si pistoli za opasek a vykročil na chodbu. Kabát jsem si oblékal za chůze.

Slyšel jsem, jak se recepční i poslíček ženou s dupotem po schodech nahoru. Sjel jsem dolů samoobslužným výtahem a prošel opuštěnou halou na ulici.

Byl krásný den, indiánské léto. Věděl jsem, že moc šancí nemám, ale každá šance je vždycky lepší než žádná, lepší, než být obětí experimentů s ST(6), nebo jakou to má vlastně zkratku.

Musel jsem se rychle zásobit drogou. Mimo letišt, nádraží a autobusových nádraží pokryjí určitě taky drogová místa a spojky. Vzal jsem si taxík na Washington Square, vystoupil a šel po čtvrté ulici, dokud jsem neuviděl Nicka. Překupníka najdete vždycky. Vaše potřeba vám ho prostě vyčaruje jako ducha. »Hele, Nicku,« řekl jsem, »odjíždím z města. Potřebuju si s sebou vzít nějaký háčko. Můžeš to hned zařídit?«

Kráčeli jsme po čtvrté ulici. Nickův hlas jako by do mého vědomí vklouzával z nějakého neurčitého místa. Tajuplný a odhmotněný hlas. »Jo, myslím, že by to šlo. Musím ale zajet nahoru do města.« »Vezmem taxíka.«

»OK, ale k tomu chlapíkovi tě vzít nemůžu, rozumíš. «

»Chápu. Tak jedem.«

Seděli jsme v taxíku a jeli na sever. Nick dál hovořil tím svým bezvýrazným, mrtvým hlasem. »Poslední dobou dostáváme pěkně prdlý zboží.

Ne, že by to bylo zrovna slabý... Nevím... Prostě je to jinačí. Možná, že do toho dávaj nějakou tu syntetickou sračičku... Dolíčka, víš, dolophin nebo něco takovýho...«

»CÓ!!!? Už?«

»Cože?... Ale to, co ti teď dám, je OK. Je to fakt ten nejlepší kšeftík, o kterým vím... Zastavte.« »Prosím tě, hod' sebou,« naléhal jsem.

»Za deset minut jsem tu, jestli ale není zrovna čistej a neshání někde matroš... Radši si tu někde sedni a dej si kafe... Tady v okolí je to docela horký. «

Sedl jsem si na rohu, objednal si kávu a ukázal prstem na kousek dánského koláče pod příklopem z umělé hmoty. Spláchl jsem oschlý gumový dortík kávu a modlil se, panebože, prosím tě, aspoň teď, at' to vyřídí a nevrací se s tím, že je ten chlapík úplně čistej a že musel vyrazit do East Orange nebo do Greenpointu.

Ale už byl zpátky a stál za mnou. Pohlédl jsem na něj a bál se ho zeptat. Je to sranda, pomyslel jsem si, sedím tady a mám asi tak jednu šanci ze sta, že přežiju příštích čtyřiaadvacet hodin - musel jsem něco vymyslet, abych nepodlehł a nestrávil příští tři nebo čtyři měsíce v čekárně smrti. A místo toho jsem si tady lámal hlavu s nákupem drogy. Ale zbývalo mi už jen pět dávek, a bez heroinu bych byl naprosto vyřízený... Nick pokýval hlavou.

»Tady mi to nedávej,« rozhodl jsem. »Vezmem si drožku. «

Sedli jsme do taxíku a vyrazili do města. Natáhl jsem ruku, chňapl po balíčku a pak jsem šoupl Nickovi do dlaně pětidolarovou bankovku. Letmo na ni pohlédl a obnažil dásně v bezzubém úsměvu: »Díky moc... tohle mě vytáhne z dluhů...«

Zvrátil jsem se zpátky do sedadla a nechal svou mysl volně pracovat, aniž bych na ni nějak tlačil. Zatlačte příliš na myšlení a rozesere se vám jako přetížená centrála nebo vás rozšoupne nějakou sabotáží... A já si nemohl dovolit chybu. Američané mají zvláštní hrůzu z toho vzdát se kontroly, nechat věci, aby se děly podle své vlastní vůle a nevměšovat se do nich. Nejradši by si hupsli do žaludků, trávili tam jídlo a vyhazovali hovna ven.

Váš mozek zodpoví nejvíce otázek tehdy, když se naučíte uvolnit se a čekat na odpověď'. Jako některé z těch počítačů, vložíte do nich otázku, posadíte se a čekáte...

Hledal jsem jméno. Mozek je probíral a hned je zase vyřazoval, M. P. - Miláček poldů, R. P. - Rozenej práskač, H.K.A.P. - Hezký kotě, ale pipka; odkládal je stranou k rozvážení, vymezoval, třídil a dál hledal jméno, odpověď'.

»Víš, někdy mě nechá čekat i tři hodiny. A někdy to zase zmáknou na fleku, jako třeba dneska.« Nick měl své omluvné zasmání, které používal jako interpunkci. Jistý druh omluvy za to, že vůbec povídá, v telepaticky fungujícím světě narkomanů, kde pouze kvantitativní faktor - Kolik dolarů? Kolik drogy? - vyžaduje verbální vyjádření. O čekání věděl vše a já ostatně také. Obchod s drogou operuje na všech úrovních bez jakéhokoli dohodnutého plánu. Nikdo nedodává včas, pouze náhodou. Narkoman jede na drogový čas. Jeho tělo jsou jeho

hodiny a droga jím prochází jako přesýpacími hodinami. Čas má pro něj význam pouze ve vztahu k jeho potřebě. Když potom neurvale vnikne do času druhých, musí stejně jako všichni Outsideri a Prosebníci čekat, dokud se mu nepodaří zapadnout do nedrogového času.

»Co mu ale můžu říct? Ví, že počkám,« smál se Nick.

Noc jsem strávil v Hrozně nestydatých lázních (homosexualita je všude tou nejlepší krycí výmluvou, jakou může agent použít) - kde tím, jak projíždí ubytovnu ultrafialovými paprsky černého polního dalekohledu, vytváří určící, vzteklý italský zřízenec velice zneklidňující atmosféru.

(»Tak jó, v severovýchodním rohu! Vidím vás!« přepíná světlomety, prostrkuje hlavu propadlem v podlaze a stěnou v soukromých kójiích; hodně buzíků už odtud odvezli ve svěrací kazajce...)

Ležel jsem v otevřené kóji až nahoře a hleděl do stropu... v chabém osvětlení noční můry náhodného, zlomeného a přerývaného chtíče jsem naslouchal chrochtání, říčení rozkoše a prskání...

»Táhni do prdele!u

»Kdyby sis vzal dvoje brejle, tak bys možná něco uviděl!«

Odešel jsem za jasného rána a koupil si noviny... Nic... Zavolal jsem z budky v dragstóru,.. a chtěl narkotické:

»Plukovník Gonzales... kdo volá?«

»Chci mluvit s O'Brienem.« Chvilka ticha, praskot, prověšené dráty, přerušená spojení...

»V tomhle oddělení není nikdo toho jména... Kdo jste?«

»No, tak mi dejte Hausera.«

»Podívejte, pane, W tomhle úřadě nedělá ani žádnéj O'Brien, ani nějakýj Hauser. A co vlastně chcete?«

»Helejte se, je to dost důležitý... Mám echo, že má dorazit pořádná zásilka heráku... Chci mluvit s Hauserem nebo s O'Brienem... S nikým jiným se bavit nebudu...«

»Nezavěšujte... Spojím vás s Alcibiadem.« Začalo mi vrtat hlavou, jestli je v Oddělení vůbec nějaké anglosaské jméno...

Zavěsil jsem a vzal si taxíka pryč z té čtvrti... Až v autě mi došlo, co se vlastně stalo... Byl jsem odříznut, uzavřen mimo prostor i čas, stejně jako úhořova prdel, když přestane na své pouti do Sargassového moře žrát... Uzamčen... Už nikdy nebudu mít Klíč, nenajdu Bod křižování a vstupu... Fízlové byli od této chvíle mimo mě... Byl jsem s Hauserem a O'Brienem vyhoštěn do bezpečně uzavřené fet'ácké minulosti, kde třicet deka heroínu stojí pořád jenom dvacet devět dolarů a opiov j~ popel můžete dostat v čínské prádelně u Sioux Falls... Vzdálená strana světového zrcadla, směřujeme s Hauserem a s O'Brienem do minulosti... Sekám po ještě neexistujících Telepatických byrokraciích, po Monopolech času, Drogách, umožňujících ovládání, a Fetácích těžké kapaliny:

»Na to jsem myslel už před třemi sty lety.« »Váš plán byl tehdy neproveditelný, dnes je zbytečný... Jako da Vinciho nákresy létajících strojů...«

ATROFOVANÁ PŘEDMLUVA

VY BYSTE TO NEUDELALI?

K čemu vlastně všechno tohle plýtvání papírem, jenom proto, aby se Lidé dostali z jednoho místa na druhé? Snad tedy proto, aby byl Čtenář ušetřen stresu náhlých a nečekaných přesunů v prostoru a zůstal Klidný? A tak je zakoupen lístek, přivoláno taxi, nastoupí se do letadla. A když se Ona (letuška, přirozeně) přes nás nakloní, aby vám šeptem nabídla žvýkačku, kinedryl či dokonce nembutal, je nám umožněn letmý pohled do teplé jeskyňky mezi dvěma broskvičkami.

»Mluv paregoricky, Cukrouši, a já tě uslyším« Já ale nejsem American Express... Pokud je některá z mých postav viděna, jak kráčí v normálních šatech po New Yorku, a v příští větě je v Timbaktu, kde valí frajerské řečičky do zajdy s gazelíma očima, můžeme klidně předpokládat, že se tam (host, jež není z Timbaktu) přepravil nějakým obvyklým způsobem...

Agent Lee (dvě čtyřky-osm--estnáct) se podrobuje odvykací kúře... Výlet prostorem i časem, narkomanovi stejné zlověstně důvěrně známý jako nároží drogových schůzek... obrazy z minulých i budoucích kúr prolétávají jeho přízračnou podstatou fantóma, vibrují v tichých větrech zrychleného Času... Píchni si... Cokoliv...

Metodické ohryzávání prstů, v cele na okrsku se po podlaze koulí ampule... »Tak co, Bille, šlehnut by sis heroin? Cha cha cha.«

Pokušitelské nejasné dojmy, jež se na světle rozplývají... pytle shnilé
ektoplazmy, vymetené starým fetákem, kašlajícím a chrchlajícím za abstákového
jitra...

Staré, nafialověle hnědé fotky, které se kroutí a praskají jako bláto na slunci:
Panama City... Bill Gains valí do čínského drogisty paregorické oblbovačky.

»Já mám tyhlety dostihový psíky... čistokrevný chrti... Všicki maj dysentérii...
tropický klima... průjmy... chápete, sračky? modrým ohněm. Plamen pohasl...
zápach hořícího kovu... »Podávat očním kapátkem... Vy byste to neudělali?...
Bolestivá menstruace, křeče... moje žena... vložky... Přestárlá matka...
Hemoroidy... nehojí se... krvácí...« Vytuhnul a naklonil se k pultu... Drogista
vytáhl z úst kartáček na zuby, pohlédl na jeho konec a zavrtěl hlavou...

Gains a Lee vypálili celou Republiku Panama, od Davida až k Daríenu, kvůli
paregoriku... Rozlétli se s mlaskaným zvukem na kusy... Fetáci mívají sklony k
tomu utíkat se společně do jednoho těla... Zvláště na horké půdě musíte být
opatrní... Gains zpátky v Mexico City... Zoufalý kostlivecký škleb chronického
nedostatku drogy, zeskelnatělý kodeinem a vrtáky... v koupacím plášti díry po
cigaretách... na podlaze skvrny od kávy... začouzená petrolejová kamínka...
rezavě oranžový plamen...

Ambasáda nemohla kromě místa pohr"bu na Americkém hr"t-itově poskytnout jiné
údaje...

A Lee zase k bolesti a sexu, Casu a Yage, hořké Popínové Duši Amazonie...

Vzpomínám si, jak se jednou po předávkování

majounem (usušené Cannabis, rozdrcené na prach, jako zelený práškový cukr, a
smíchané s nějakou zavařeninou nebo jinou sladkostí, které chutná jako křupavý
švestkový pudink, přičemž výběr sladkostí je samozřejmě libovolný...) vracím z
Lulu, Hajzlíku aneb Komůrky pro malé kluky (zápach atrofovaného dětství a
tréninku na záchodcích), rozhlédnu se po obýváku vily na okraji Tangeru a náhle
vůbec nevím, kde jsem. Možná jsem otevřel špatné dveře a v tu samou chvíli
vlítne dovnitř Vlastník, Majitel, který tam byl první, a začne řvát:

»Co tady děláte? Kdo jste?«

A já vůbec nevím, ani co tam dělám ani kdo jsem. Rozhoduju se zahrát to ke zdi,
možná, že se stačím zorientovat, ještě než se ukáže Majitel... Takže místo
povykávání »Kde to jsem?« pěkně klid a rozhlédnout se a aspoňi přibližně na to
přijdete... Nebyli jste tam od Začátku. Nebudete tam do Konce... Vaše znalost
toho, co se děje, může být pouze povrchní a relativní... Co já vlastně vím o
téhle poničené a žluté mladé fetácké tváři, žijící pouze z čistého opia? Snažil
jsem se mu vysvětlit: »Jednou se ráno probudíš a budeš mít játra v klíně« a také
jak má zpracovávat syrové opium, aby to nebyl jenom jed. Jemu ale skelnatí oči a
nechce nic vědět. Fetáci už jsou takoví, většina jich nechce nic vědět... A vy
jim nemůžete nebo nedokážete nic říct... Kuřák nechce nic jiného, než kouřit...
A heroinoví fetáci to samé... Prostě jenom ta jehla a všechno ostatní je Šrot...

Takže počítám, že tam pořád ještě sedí; ve španělské vile z roku 1920 na okraji
Tangeru, krmí se tím syrovým opiem plným svinstva, kamínků

a stébel... vším tím, ze strachu, že by mohl o něco přijít...

Spisovatel může psát pouze o jediném: o tom, co je ve chvíli psaní před jeho
smysly... Jsem nástroj, který zaznamenává... Neodvažují se klamat a vnucovat
nějaký »příběh«, »zápletku« nebo »návaznost«... Sice se mi daří v Přímém

zachycení jistých oblastí psychického procesu, možná mám ale omezenou působnost... Nejsem tu proto, abych někoho bavil...

)Žikají tomu »Posedlost«... Někdy vám vskočí do těla nějaká entita - načrtne v oranžově žlutém rosolu mihotavé obrysy a ruce se už dávají samy do pohybu, aby vykuchaly kolemjdoucí šlapku, nebo v naději, že tak zmírní chronický nedostatek bytů, škrtí dítě sousedům. Jako kdybych tam normálně byl, ale podléhající stále znovu fetování... Špatně! Nikdy tady nejsem... Nikdy, to znamená v naprostém sebeovládání a pod kontrolou, ale tak či tak v pozici, kdy bych mohl předejít neuváženým a nerozumným krokům... Mým hlavním povoláním je vlastně hlídování... Bez ohledu na to, jak přísná jsou Bezpečnostní opatření, jsem stále někde Mimo, v terénu, kde udílím rozkazy, a Uvnitř té svěrací kazajky rosolu, jež se poddává a vytahuje, vždy se ale před každým pohybem, myšlenkou a podnětem přetvoří a vylepší, ořazena pečeti cizí a nepřátelské inspekce či kontroly...

Spisovatelé hovoří o chorobně sladkém zápachu smrti, ale každý feták vám může říct, že smrt žádnou vůni nemá... zároveň ale vydává zápach, který zastavuje dech a krev z něj tuhne v žilách... bezbarvý, nijaký zápach smrti... skrz růžové záhyby a černé krevní filtry masa ho nikdo nemůže

vdechovat a cítit... pach smrti je nepochybně zápachem, a zároveň absencí nějaké vůně... nepřítomnost pachu praští do nosu jako první, protože veškerý organický život je nějak cítit... zástava pachu je pocítována očima jako tma, ušima jako ticho, rovnováhou jako stres a lokačním smyslem jako beztízný stav...

Stále ho cítíte a odháníte jej, aby ho jiní během odvykání necítili... Feták, který se zbavuje návyku, může svým pachem smrti učinit celý byt naprosto neobyvatelným... pořádné větrání ale místnost opět zasmradí, takže tělo může zase dýchat... Můžete ho taky ucítit během oněch těžkých návyků, vypalováků, když začnou náhle narůstat geometrickou řadou, stejně jako obrovský lesní požár...

Lék je vždy po ruce: Do toho! Vyskočte!

Jeden můj přítel se v Marakéši probral v hotelovém pokoji, ve druhém patře, dočista nahý... (Má za sebou zpracovávání matkou v Texasu, která ho jako dítě oblékala do dívčích šatů... Hrubé a sprosté, ale velice efektivní proti nevyvinuté dětské protoplazmě...) Dalšími hosty byli Arabové, tři Arabové... v rukou nože... sledují ho... záblesky kovu a světélka v temných očích... chvilky vraždy, propadající jako opálové odštěpky zvolna glycerínem... Pomalejší zvířecí reakce mu poskytují celou jednu vteřinu k rozhodnutí: Rovnou oknem ven a jako padající hvězda dolů do přelidněné ulice, s vířivým chvostem skla, třpytícím se ve slunci... odnesl to pouze zlomeným kotníkem a naštipnutým ramenem... zahalen do průhledné záclony se opíral o záclonovou tyč a odbelhal se na Commissariat de Police...

Dříve nebo později budou mít Bdělej, Bulík,

Agent Lee, A. J., Clem a Jody, Ergotická dvojčata, Hasses o~L~~~ W ace~,to-vej
lP~rvrv, Il~áma~n5lc, iíry

sař, Andrew Kif, »Tloušťík« Koncovka, Doktor Benway i Schafer »Prsták« sklony k tomu říkat to samé, stejnými slovy, aby tak v onom bodě křižování a vstupu zaujali stejnou polohu v prostoru i čase. Používám obyčejný a úplný vokální aparát, se všemi jeho metabolickými možnostmi využití, jako by šlo o jednu a tu samou osobu - ten nejméně přesný způsob vyjádření Poznání: Fet'ák, obnažený ve slunečním světle...

Autor se na sebe dívá, když čte, do zrcadla, jako obvykle... Občas se musí zkontrolovat, aby se ujistil, že se Zločin Separační Akce nestal, neděje a nemůže stát...

Každý, kdo se kdy podíval do zrcadla, ví, o jaký zločin jde a co to vše znamená v podmínkách ztracené kontroly, kdy už odraz vůbec neposlouchá... Příliš pozdě na to volat Policii...

Já osobně bych si přál ukončit své služby, protože od této chvíle už nemohu dál prodávat suroviny smrti... Váš případ, pane, je beznadějný a nechutný...

»Za současného stavu našich znalostí nemá obrana vůbec smysl,« řekl Obhájce a vzhlédl od elektronkového mikroskopu...

S těmi vašimi fórký a problémky jděte k Walgreenům

Neneseme odpovědnost Ukradněte všechno, co vidíte Nevím, jak to bílému čtenáři vrátit

Můžete to psát, vrískat o tom, Tkát nebo prozpěvovat... malovat to... a hrát o tom... vykecat to v přepadových vozech... Pokud ovšem nepůjdete a neuděláte to...

Senátoři se vymrštují a s neúprosnou autoritou nepotlačitelné touhy řičí a hýkají, že požadují zavedení Trestu smrti... Smrt narkomanům, smrt buzerantům (ted' mám na mysli všechny zloduchy), smrt psychopatovi, kterfr se zlomenou zvířecí nevinností svižným pohybem zraňuje své poplašené, zpustlé a ohyzné tělo...

Černý nasládlý vítr smrti se viru nad krajem, pátrá a čmuchá po zločinu samostatného a odlišného života, po těch, kteří burcují tělo, zmrazené strachem a chvějící se pod obrovskou křivkou pravděpodobnosti...

Celé obyMé bloky mizí při šachové hře genocidy... Každý může hrát...

Liberální Tisk i Tisk Ne Tak Docela Liberální a Reakční Tisk souhlasně ječí: »Především je třeba vymýtit mýtus zkušenosti v jiných rovinách...« A zastřeně a výhružně mluví o jistých tvrdých skutečnostech... krávy s aftózou... profylaxe...

Mocenské skupiny světa přerušují spojení... Planeta směřuje k náhodnému hmyzímu poslednímu soudu.,.

Termodynamika vyhrála v kraulu... Orgon se vzpíнал na startu... Kristus vykřvácel... Čas vypršel...

Do Nahého oběda můžete vstoupit v libovolném místě křižování... Napsal jsem mnoho předmluv. Atrofují a spontánně se amputují, podobně jako se při západoafrickém onemocnění, postihujícím černochoy, amputuje malíček na noze; kolemjdoucí blondýnka ukazuje svůj mosazný kotník a její prst, poskakující po manikýře po .podlaze, je aportován jejím Afghánským Ohařem, který jí ho klade k nohám...

Nahý oběd je program, příručka Co a jak... Čemé hmyzí chtíče se otvírají a vylévají do ohromných krajín z jiných planet... Abstraktní pojmy, obnažené jako algebra, se zužují na černé lejno či na pár stárnoucích koulí...

Tím, že otvírá dveře na konci dlouhé chodby, rozšiřuje Co a jak úrovně zkušenosti... Dveře, jež se otvírají pouze v Tichu... Nahý oběd vyžaduje od Čtenáře Ticho. Jinak totiž vnímá a reaguje na svůj vlastní tep...

Robert Christie znal Službu spojovatelek... Zabijte ty starý kundy... chloupky si schovejte v medailónku... Vy byste to neudělali?

Robert Christie, hromadný škrtič žen - vypadá to trochu jako řetěz událostí - pověšený v roce 1953. Jack Rozparovač, skutečný a literárně založený

šermíř devadesátých let minulého století, nikdy ho nechytli s kalhotami u kolen... Napsal Tisku dopis. »Příště pošlu pro pobavení ještě ucho... Vy byste to neudělali?«

»Ó, bud' opatrný! Už zase jedou!« vyjekl starý buzík, když mu praskla tkanice a jeho koule se vyvalily na podlahu... »Chyt' je, Jamesi, ksakru, ty bezcennej starej sráči! Nestůj tam a nečum, jak se pánovi kulí koule do uhláku!«

Aranžéři ječí po stanicích a balamutí pokladníky s Teploušským podrazem.

Delaudíde, osvobod' mě, chudáka (Delaudid je vylepšený, vysušený morfin).

Šerif v černé vestě datluje na stroji rozkaz k popravě: »Musím to udělat legálně a zbavit nás narkomana...«

Porušení Veřejného zákona o zdraví č. 334... Dosažení orgasmu užitím lsti...

Johnny na všech čtyřech, Mary ho kouří, přejíždí mu vzadu prsty po stehnech a světlo nad zápolím baseballového hřiště...

Přes polámanou židli a oknem dílny ven, bílé prádlo plácající sebou v chladném jarním větru na vápencovém vršku za řekou... trocha kouře z načerno pálené kořalky se vznáší k porcelánově mod-.. rému nebi... pryč po zaprášené podlaze na dlouhém návleku semene...

Motel... Motel... Motel... přerušovaná neónová arabeska... samota kvílí kontinentem jako mlžné sirény nad tichou olejnatou vodou řek za přílivu...

Vyschlá kůra citrónu zkroucená do kuličky, vykrojil nožem prdelku, uřízl kus hašiše do vodní dýmky - bublání a klot - naznačuju, čím jsem býval...

»Řeka je na stole, pane.«

Fontána je plná mrtvých listů, pelargónie utíká divoce s mátou a cestou po trávníku vysypávají prodejní automat...

Stárnoucí playboy si obléká svůj vlastnoručně podepsaný pršiplášť z roku 1920 a rve ječící manželku do drtiče odpadků... Vlasy, sračka a krev vychlístávají v roce 1963 na zed'... »Ano, pane, hoši, teda v šedesátém třetím ty sračky dovopravdy zasáhly větrák,« pronesl starý únavný prorok, co vás dokáže tak otravovat a nudit, až se z toho poděláte ve všech časových i prostorových směrech...

»Tak hele, na tohle si ted' náhodou vzpomínám, protože to bylo zrovinka přesně dva járy předtím, než ta lidská aftóza, co se vyklubala na bolivijským hajzlu a roznesla v činčilovém kožichu, rozhodla ten případ s daňovým přiznáním v Kansas City... A Liz

se chlubila Neposkvrněným Početím a porodila pupkem dvoukilovýho chápana... Povídá se, že v tyhle skopičině měl prsty doktor, protože ten měl opičáka na hrbu furt, teda, v jednom kuse fetoval...«

Já, William Seward, kapitán této nalité a zhašišované podzemky, ted' ubiju lochneskou příšeru a sejmu bílou velrybu. Satanáše přinutím k Automatické Poslušnosti a vysublimuju druhotné demony, d'ábly v lidské podobě. Vypudím kandiru z vašich bazénů a koupališť'. Vydám bulu o Kontrole Neposkvrněného porodu...

»Čím častěji se někde něco děje, tím zvláštněji je to skvostné,« řekl sebevědomý mladý Seveřan na visuté hrazdě studující svou zednářskou domácí úlohu.

»Židáci v Krista nevěří, Cleme... Jediný, co chtěj, je dělat do křestanský holky...«

Dospělí andělé pějící na zdech hajzlíků celého světa.

»Pojd' si ho nahonit...« 1929.

»Pajda prodává herák s mlíčným cukrem...« Johnny se v roce 1952 Pověsil.

(Rozkládající se a hnijící tenor v korzetu, zpívá převlečený za ženskou v partě buzíků Dannyho Deevera...)

V tomto mravném kraji nemají muly hřibata a nad mrtvými v kapucích, ležícími v jámách na odpadky, se drmolí... Porušení Veřejného zákona o zdraví č. 334.

Tak kde je to sousoší a kde je můj podíl? Kdo to může říct? Nemám Slovo... Domov v mém irigátoru... Král páše prostopášnosti s plamenometem a královský zabíječ, symbolicky mučený v podobě

tisíce tuláků klouže zpítarskou uličkou, aby se vysral na vápencovém hřišti na míčové hry.

Mladý Dillinger vyšel rovnou z domu a nikdy se neohlédl...

»Nikdy se neohlížej, mládenče... Proměníš se ve slanisko pro starý krávy.«

Policejní kulka v uličce... Zlámaná Ikarova křídla, výkřiky hoříc-o chlapce, inhalované starým fetákem... oči prázdné jako rozlehlá plán... (křídla supů nakřáple praskají v suchém vzduchu).

Krab, věkovitý Děkan Filcařů, na sebe bere svůj korýšovitý šat, aby se mohl vydat na slídění po hřbitově... ocelovými drápy vytahuje všem ožralům, kteří v podzemce spí s otevřenými ústy zlaté zuby a korunky... Když přijde ta troška k sobě a jde po něm, Krab couvá zpátky a chňape klepety, aby ho vyzval k pochybné bitvě na pláních Queensu. . .

Hoša Lupič, co během dlouhého trestu zblbnul a ze hřbitova ho vypudili pro neplacení, vchází s mumláním do teploušského baru s plesnivým lístkem ze zastavárny, aby si vyzvednut dlužné koule Stanového městečka, kde vykastrování obchodní cestující zpívají písex~ IBM.

Krabi se veselili jeho pralesem... po celou noc se potýkali s andělským ztopořením a vržení do homoušského pádu srdatosti se dávají odlehlou cestou k zatuchlé vápencové jeskyni.

Černá touha po droze a sexu ejakuluje nad slanými močály, kde vůbec nic neroste, dokonce ani mandragora...

Zákon průměrnosti... pár zajdů a zbabělců... Jediný způsob, jak žít...

»Haló, Cashi.«

»Seš si jistej, že je to tady?«

»Jasně, že jo... Jdu dovnitř s tebou.«

Noční vlak do Chi... V chodbě potkávám holku a vidím, že v tom jede, a tak se jí ptám, kde se dá koupit?

»Pojď dál, synku.«

Nemyslím nějakou mladou buchtíčku, ale pořádně rostlou... »A co si takhle nejdřív píchnout?« »Ixnay, to bys nezmáknul.«

Třikrát dokola... probudil jsem se s abstákem a třásl se v teplém jarním větru, který vlál oknem, voda pálí v očích jako kyselina...

Vstává nahá z postele... Zašíváčka v lampě s kobrou... Kuchtí...

»Otoč se... Dám ti to do zadku.«

Zasouvá jehlu hluboko, vytahuje ji a masíruje mi zadnici...

Olizuje si z prstu kapku krve.

Převrací se s erekcí, jež se rozplývá v šedém bahýnku drogy.

V údolí kokainu a nevinosti jódlují smutnoocí mladíci za ztraceného Daníčka...

Šňupali jsme celou noc a sjeli to čtyřikrát... prsty po černé desce... škrábu bílou kost. Heroin je domov, doma z moře, podvodník je z Podrazu zase doma...

Stánkař se nejistě vrtí: »Mladej poceni a vem to za mě, jo? Musím se číhnout po nějakým mužovi kvůli heráku.«

Slovo se dělí do jednotek, které by měly být z jednoho kusu a tak by také měly být chápány, tyto části ale mohou být v libovolném pořádku, spojovány tam i zpět, dovnitř i ven, zepředu a zezadu, jako v nějakém nezajímavém sexuálním uspořádání.

Stránky se z této knihy řinou ven všemi směry, kaleidoskop vyhlídek, směs melodií, pouličních hluků, prdů a výkřiků při nepokojích, praskání železných rolet, vrískání bolesti a patosu i jasně patický jekot kopulujících koček a rozhořčený řev odříznuté býčí hlavy, prorocké mumlání bruja v muškátových transech, lámající se vazy a vřeštící mandragorové, steny orgasmu, heroin v žíznivých buňkách, tichý jako jitro, Radio Káhira, vrískající jako na rozběsněné aukci tabáku, a flétny Ramadánu, ovívající fetáka stíženého abst'ákem jako něžný obírač opilců v šedém jitru podzemky, šátrající jemnými prsty po přeloženém zeleném šustotu...

Toto je Zjevení a Proroctví toho, co mohu bez VKV chytit na své krystalce z roku 1920 s anténou semene... Laskavý čtenáři, dírami v našich prdelích zříme Boha v bleskové žárovce orgasmu... těmito otvory transmutuj své tělo... Cesta VEN je cestou DOVNITŘ...

A teď já, William Seward, vypustím svou smečku slov... Mé srdce Vikinga se vydává přes velkou hnědou řeku, kde prskají motůrky v příšeří džungle puf puf puf a plují celé stromy s obrovskými hady ve větvích a smutnoocí lemuři pozorují břeh, přes missourijská pole (Chlapec nachází růžovou hlavici šípu), dál podél vzdálených hvizdů vlaku, a vrací se ke mně hladově jako hoša z ulice, co neví, že má prodávat tu svou zadnici, kterou mu daroval Bůh...

Laskavý čtenáři, Slovo se na tebe vrhne s železnými tesáky leopardího muže, jako suchozemský krab oportunista ti odřízne prsty na nohou i na rukou, pověsí tě a jako nějaký poznatelný pes bude lapat tvé semeno, ovine se ti kolem stehén jako

jedovatý jihoamerický had a vbodne do tebe celou skleněnou odměrku zatuchlé ektoplazmy... Proč ale nějaký poznatelný pes?

Druhého dne se vracím z dlouhého oběda, všemi těmi dny našich let se táhne nit vedoucí od úst k zadku, když vidím arabského chlapce s malým černobílým psem, který umí chodit po zadních... A ke klukovi přibíhá velký žlutý pes a lísá se k němu, kluk ho odstrkuje a žlutý pes určí a rafe po tom malém psíkovi, určí a cení zuby, přesně jako kdyby měl dar lidského jazyka: »Tohle je přece vyloženej zločin proti přírodě.«

Proto nazvu toho žlutého psa Poznatelným... A dovolte mi jaksi mimochodem říci, a já vždy mířím mimo, jako nefalšovaný Negr, že Nepoznatelný Východ potřebuje kupu soli, práškového heroinu, aby to mohl trávit... Váš reportér si praská třicet gránů emka denně a prosedí tady osm hodin, nepoznatelný jako kus lejna.

»Na co myslíte?« ptá se Americký Turista, kroutící se rozpaky...

Na to odpovídám: »Morfin mi utlumil hypotalamus, sídlo libida a emocí, a jelikož přední mozek dostává podráždění ze zadního mozku zprostředkovaně a pracuje tedy pouze nepřímou, je totiž přesně jako ten typ občana, který někoho zastupuje a může se rozšoupnout pouze zezadu, musím ohlásit faktickou absenci mozkové činnosti. Jsem si vědom vaší přítomnosti, ale jelikož pro mě nemá žádný emoční význam, mé emoce byly totiž fetáckým mužem kvůli neplacení odpojeny, vaše konání mě vůbec nezajímá... Můžete odejít nebo zase přijít, poserte se a ošoustejte se rašplí nebo jedovatým hadem - bude to dobře udělaný a buzíkovi to pásne

ale Mrtvému a Fet'ákovi je to jedno. Jsou Nepoznatelní. »Kde tu jsou splachovací záchody?« zeptal jsem se blond'até uvaděčky.

»Tudy, pane... Je tam místo ještě pro jednoho.« »Neviděls Růžu Pantoponku?« ptal se starý feták v černém převlečnicku. Texaský šerif zabil svého spoluvníka, zvěrolékaře Browbecka Nestálého, zapleteného do podvodu s koil'ským herákem... Kůň, sužovaný aftózou, potřebuje hromadu heroinu, který by zmírnil jeho bolesti, a možná, že nějaký ten heroin přehupsne osamělou prérii a radostně zařehtá na Washington Square... Fetáci se hrnou a ječí: »Haló óóó, Stříbráku!«

»Ale kde je to sousoší?« zaječel ten vychytralý týpek, říznutý patosem, v marjánkovém kumbálku denně o baru s bambusovými dekoracemi v Calle Juarez, Mexico, DF... Tehdy to tam projel, přišli mu znásilnění nějaký nemotory... nějaká kunda z vás serve gatě a povalí vás na zem jako při znásilnění, to je to sousoší, brácho...

Volá Chicago... prosím tě, přijed'... volá Chicago... prosím tě, přijed'... A proč si myslíš, že jsem si bral v Puyo kvůli těm gulášům šprcku? Pořádne mokrej plac, čtenáři...

Sundej to! Sundej to!

Když se starý teplouš vrací v burlesce dospělosti druhou cestou obloukem zpět, potkává sám sebe a dostává kolenem od svého fantóma Starýho Starouše Howarda... uličkou kořalů k muzeu na Market Street, kde ukazují všechny druhy masturbace a samohany... zvláště mladí hoši to potřebují...

Už byli zralí na vyškubnutí, tam vzadu v dírcce hnědce zapomněli cestu zpět... ztraceni v drobtech rozkoše, v planoucích hořících svítcích...

Čtete metastázu slepými prsty. Fossilní zpráva artritidy...

»Prodávání je větší návyk než užívání.« - Lola de Chata, Mexico, DF.

Z jizev po jehle sajeme hrůzu, podvodní jekot, blábolení znecitlivělého nervu, varování nesnesitelné touhy po droze, pulzující, jako kousnutí vztekliny...

»Jestli stvořil Bůh něco lepš-o, nechal si to pro sebe,« říkával Námořník, v podání zpomaleném dvaceti vrtáky.

(Chvilky vraždy propadají jako opálové odštěpky zvolna glycerínem.)

Pozoruju vás a pořád si dokola broukám »Johnny je hodně dlouho na trhu«.

Prodáváme v malém, jen abychom si udrželi návyk...

»A berte si líh,« povídám a třískám lihovou lampou o stůl.

»Vy zasraný, vyhládlí fetáci, co nemůžete chvilinku počkat, pořád mi sviníte sirkama lžičky... To úplně stačí, abych dostal trest Neurč., poldové vočumujou ve fetáckým kvartýru černou lžičko...«

»Myslel jsem, že už s tím končíš... Nerad bych ti podělal léčbu. «

»Skoncovat s návykem není jen tak, mladej.« Hledání žil v rozechřívajícím se mase. Přesýpací hodiny drogy odkapávají do ledvin svá poslední černá zrníčka...

»Silně infikovaná oblast,« zamumlal a přesunul podvázání.

»Smrt byla v jejich kultuře velice významná, něco jako hlavní hrdina,« řekla moje Stará a vzhledla od mayských kodexů... »Ohe~, řeč i semena kukuřice

dostali od smrti... Smrt se mění v kukuřičná semínka. «

Ouabské dny jsou zde

řezavé vichry nenávisti a neštěstí zaburácely a vyšlehly v dávce drogy.

»Dej ty zasraný obrázky pryč,« vyjel jsem na ni. Šr~upař ze Starých časů se usadil zpátky do židle, nacpaný vrtáky a otrávený alkoholem... hanba svého rodu.

»A co ty seš zač, jeden z těch vrtákovejch umělců?«

Ve fetáckém gestu mrští rukou dopředu a dlaní vzhůru se natahoval po droze a z jeho šatů táhl žlutý pach sherry ze zpitarské uličky a tvrdnoucích jater...

zápach stánků s chili, plesnivých převlečnicků a atrofovaných varlat...

Pohlédl na mě skrz váhavé, ektooplazmické maso léčby... když přestal brát drogy, zhmotnilo se ho za měsíc patnáct kilo... hebký růžový štuk, jenž zmizí při prvním tichém doteku drogy... Viděl jsem to na vlastní oči... během deseti minut šlo pět kilo dolů... stál tam se stříkačkou v jedné ruce... druhou si držel kalhoty

ostrý puch nakaženého a nemocného kovu. Kráčím po hromadě odpadků táhnoucích se až k nebi... tu a onde rozptýlené benzínové ohně... v nehybném vzduchu visí těžký a hustý kouř, černý a pevný jako exkrement... rozmazává a špiní bílý film poledního žáru... D.L. jde vedle mě... odraz mých bezzubých dásní a holé lebky... maso rozmatlané po hnijících fosforeskujících kostech, stravované pomalými chladnými ohni... Nese otevřenou plechovku benzínu a obklopuje ho jeho zápach...

Když přecházíme kopec rezavého železa, potkáváme skupinu Domorodců... prázdné a nevýrazné dvojrozměrné tváře mrchožroutské ryby...

»Polej je benzínem a všecko to zapal...«

ŽIVÉ MASO

bílý záblesk... rozervané a znetvořené hmyzí zavřeštění... .

Přestal jsem být mrtvý a probudil se s chutí kovu v ústech

táhnou za sebou bezbarvý pach smrti placenta povadlého šedého opičáka fetu
fantómi hryzní amputace...

»Taxikářský kluci čekaj, až je někdo sbalí, anebo jim prodá,« řekl Eduardo a
zemřel v Madridu na předávkování...

Vlaky s jemným práškem planou zpět růžovými zákruty lehce oteklého těla...
výšleh bleskových žárovek orgasmu... přesně vypíchnuté fotky uvězněného
pohybu... smotány po hladké hnědé straně, aby tak šlo zapálit cigaretu...

Stál tam ve slamáku z roku 1920, který mu někdo dal... hebká žebravá slova se
snášela jako mrtví ptáci na temnou ulici...

»Ne... Už ne... No mas...«

Vzdouvající se moře bucharů v nachově hnědavém přítmí, zamořeném kovově nahnilým
zápachem kalového plynu... tváře mladých dělníků vibrují a vytrácejí se ve žluté
aureole karbidových luceren z ohniska... obnažené přerušené potrubí...
»Přestavují Město.«

Lee nepřítomně pokývl... »Jo... Pořád...«

Oba způsoby jsou špatným krokem k východnímu křídlu...

Kdybych to věděl, rád bych vám sdělil... »Nic dobré... no bueno... sháním si
sám...« »Nic nemít... Vy pšit pátek.«

Tanger, 1959